

ТИМЪТИ ЗАН УДАРЪТ НА КОБРАТА

Част 2 от „Кобра“

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

1.

Нежният полъх на късното лято довя през отворения прозорец рева на трофтийските ракетни двигатели и събуди Джони Моро. За миг той изпита чувството, че отново е на бойното поле в Адирондак, но когато се изправи в шезлонга, болката в лактите и коленете го върна към действителността. Погледна към синьото небе над Капитолия, мобилизира всичките сили на тялото и духа си, пресегна се внимателно към писалището и вдигна слушалката.

— Заповядайте, губернаторе — чу се от интеркома гласът на Терон Юти.

Джони взе флакона с болкоуспокояващи и се отпусна в шезлонга.

— Коруин върна ли се от заседанието?

На екрана се появи работният кабинет на двадесет и седем годишния му син Джони.

— Още не съм отишъл, татко. Заседанието започва чак след един час.

— О! — Джони погледна часовника си. Спомни си, че заседанието бе насрочено за два, а сега едва минаваше един. — Имах чувството, че съм спал по-дълго — промърмори той. — Подготви ли се?

— Напълно, освен ако ти не си намислил още нещо. Изчакай ме, ще дойда да си поговорим.

Екранът изгасна. Джони внимателно се облегна на лакти и погледна флакончето с болкоуспокояващите таблетки. „По-късно — твърдо реши той. — Като се раздвижа, артритът ще позаглъхне. Хапчетата само размътват ума ми повече, отколкото мога да си позволя.“

Вратата се отвори и в стаята влезе Коруин Джейми Моро с неизменния бележник в ръката си. Момчето — мъжът, напомни си Джони — се беше посветило на световната политика с жар, на каквато баща му не беше способен. Коруин все повече заприличваше на поголемия брат на Джони, Джейми, който достигна до най-високите

етажи на властта в човешкия Доминион. Преди четиринадесет години Джейми беше доверен сътрудник на един от членовете на самия Централен комитет. „Докъде ли е стигнал сега? — питаше се често Джони, — сътрудник, официален заместник, член вече на Комитета?“

Никога нямаше да научи; това беше едно от малкото последствия от затварянето на коридора на трофтите, за които искрено съжаляваше.

Коруин остави бележника си върху писалището на Джони и придърпа един стол.

— И така, дай да видим каква е задачата. Главните въпроси, които искаш да поставя, се отнасят изключително за търговското споразумение с Хойбе'рай'сарай — произнесе без запъване Коруин трудното име на трофтийската демесна — за прехвърляне на повече кобри за борба с рогатите леопарди във външните райони и дали си заслужава да запазим Целиан.

Джони кимна и почувства угризение, че отново пренебрегва задълженията си на почетен губернатор в Съвета.

— Особено наблегни на последните два въпроса. Не зная как рогатите леопарди са определили, че броят на кобрите е намалял, но засиленото им размножаване показва, че по някакъв начин разбират. Накарай и най-тъпите синдикали да проумеят, че не можем да възстановим напълно броя на кобрите и в същото време да решим въпроса за Целиан, без да занижим стандартите в Академията.

За миг Коруин смръщи вежди.

— Като стана дума за Академията... — Той спря смутено.

Джони затвори за миг очи, после погледна сина си.

— Имаш предвид Джъстин, нали? Прав си.

— Ами... да. Мама настоява да те убедя, когато в Съвета се гласува неговото приемане в Академията, да използваш правото си на вето.

— И защо трябва да му попреча да стане кобра? — попита Джони. — Джъстин е интелигентен, изключително стабилен емоционално, адаптивен и има силно желание да служи на своя свят.

— Единственото, което зная, е, че...

— И което е още по-важно — прекъсна го Джони, — Джъстин е на двадесет и две години, а още от шестнадесет годишен иска да стане кобра. Това означава, че цели шест години е имал прекрасната възможност да премисли какви ще са последствията върху организма

му от всичките механизми, които ще бъдат имплантирани в него. — Той внимателно повдигна засегнатите си от артрит ръце, сякаш да илюстрира казаното. — Ако това не е охладило желанието му, а по всичко личи, че не е, аз нямам намерение да го спирам. Той е точно такъв, каквато трябва да бъде една истинска кобра.

Коруин примирително вдигна ръка.

— Заради мама ми се иска да мога да оспоря аргументите ти, но се страхувам, че трябва да се съглася с теб.

Джони погледна през прозореца.

— През живота си майка ти е имала много такива огорчения. Иска ми се да знаех как бих могъл да ги компенсирам.

В стаята надвисна неловка тишина. Наруши я Коруин, като се пресегна за бележника си.

— Значи остават въпросите за леопардите и за Целиан — каза той и стана. — След съвещанието тук ли да те търся или в лечебната зала?

Джони погледна към най-големия си син и се намръщи.

— И това ли влиза в задълженията ти? Няма как; ще отида да доставя удоволствие на ексекUTORите. Когато свършиш, остатъците от мен ще бъдат отново тук.

— Добре, татко. И не бъди груб с тях. Те просто си вършат работата.

— Разбира се. До скоро. — Джони почака Коруин да затвори вратата и въздъхна. — Добра работа вършат! — промърмори под носа си. — Банда експериментатори, които ровят в тялото на човека, сякаш е опитно зайче, и всичко това с надеждата да открият терапия, способна един ден да помогне на подрастващите поколения кобри.

Една от тях ще бъде и неговият собствен син.

Джони въздъхна, хвана се за страничните облегалки на стола и бавно се изправи на крака. Ще отиде до колата си без чужда помощ, без хапчета, дори ако трябва да заплати с живота си. И ще докаже, че „старецът“, както обичаше да се нарича, още не е за изхвърляне.

Макар през тези дни движението в столицата на световите на кобрите да беше много интензивно, до сградата, където заседаваше Съветът, се стигаше само за десет минути. Въпреки това Коруин

побърза да събере магнитните си карти и всички необходими документи, за да отиде по-рано и да поговори с някои от членовете на Съвета преди заседанието. Баща му отиде на лечебни процедури и Коруин беше готов да тръгва, когато влезе майка му.

— Здравей, Терон — усмихна се тя на Юти. — Коруин, баща ти вкъщи ли си е?

— Току-що излезе, мамо. — Коруин почувства как мускулите му се напрегнаха в очакване на конфликта, който щеше да възникне. — Ще се върне след процедурите.

— Успя ли да го убедиш?

— Съжалявам, мамо. Отказа да упражни правото си на вето.

Бръчките на лицето ѝ като че ли станаха по-дълбоки.

— Това означава ли, че и ти няма да гласуваш против? — попита тя, без да скрива огорчението си.

— Виж какво, мамо, и двамата няма да упражним правото си на вето.

— Значи така — отбеляза хладно Крис. — Ще им позволите да обрекат твоя брат на...

— Мамо! — Коруин се изправи и посочи към стола си. — Седни, моля те.

След кратко колебание тя седна. Докато придърпваше един стол срещу нея, с крайчеца на окото си Коруин забеляза, че Юти бе открил нещо в кабинета на Джони, което очевидно трябваше да бъде свършено. Коруин седна и впи изпитателен поглед в майка си.

От старите снимки и ленти знаеше, че като млада Крис Моро е била красива. И сега, на средна възраст, тя все още беше много привлекателна жена, въпреки че годините я бяха променили. Но в нея бяха настъпили и такива промени, които не можеха да се обяснят нито само с оформените ѝ житейски възгледи, нито с продължителното боледуване на нейния съпруг. В последно време тя като че ли се усмихваше по-малко, движеше се така, сякаш се страхуваше да не счупи нещо. Коруин разбираше, че до известна степен това се дължи на решението на Джъстин да стане кобра, но чувстваше, че има и нещо друго. До този момент не бе успял да намери нужните думи, за да я предразположи към откровение.

Не вярваше да успее и сега.

— Не си прави труда да повтаряш старите си доводи в защита на Джъстин — започна Крис. — Зная ги наизуст и ако не се отнасяше до собствения ми син, вероятно щях да ги приема. Но той е мой син и колкото и ирационално да ти изглежда, мисля, че не е справедливо да го пусна да стане кобра.

Коруин я остави да довърши, въпреки че нейните думи не бяха нови за него.

— Помоли ли Джошуа да му поговори? — попита той.

Крис кимна.

— Да, но той отказа. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки друг.

Въпреки сериозността на момента, Коруин почувства как устните му се разтварят в лека усмивка под напора на спомените, които го обзеха. Макар и пет години по-голям от близнаците, той бе участвал с тях в безброй различни приключения. Непоклатимата им лоялност един към друг се съпътстваше от също толкова непоклатими алибита, дори пред заплахата от строги родителски наказания.

— Страхувам се, че нищо не зависи от нас, мамо — каза тихо той. — Юридически... без да говорим за моралната страна... Джъстин има абсолютното право да си избере професия. Освен това, политическите последствия от такова фаворизиращо вето ще бъдат изключително неприятни.

— Политическите последствия! — Крис обърна глава към прозореца. — А пък аз си мислех, че като се оттегли от губернаторския пост, баща ти ще скъса с политиката. Трябваше да се досетя, че няма да го пуснат да се измъкне така лесно.

— Неговата мъдрост и опит са ни нужни, мамо. — Коруин погледна часовника си. — И като стана дума за това, се сетих, че трябва да тръгна, за да изнеса пред Съвета редовната месечна информация.

По лицето на Крис премина тъмна сянка, но тя кимна и стана.

— Разбирам. Ще дойдеш ли на вечеря? Близнаците също обещаха да присъстват.

До завършването на подготовката на Джъстин като кобра това бе последната възможност за семейството да вечеря заедно.

— Разбира се — отзова се Коруин и тръгна към вратата. — След заседанието имам разговор с татко. Като свършим, ще дойдем заедно.

— Чудесно. Към шест добре ли е?

— Идеално. До довечера.

Той я придружи до колата ѝ и я изпрати с поглед. С въздишка се отпрати към своята кола и потегли към сградата на Съвета на Доминиона. Защо, запита се Коруин, проблемите на собственото ми семейство винаги изглеждат по-непреодолими от онези, които стоят пред цели три свята? Може би, защото няма нищо, с което Съветът може да ме изненада — реши дръзко той.

По-късно щеше да си спомни тази мисъл и злочестия момент, в който му бе дошла.

2.

Съветът на синдикалите — това беше официалното му название — през първите години от създаването на колонията наистина беше такъв: група от синдикали и генерал-губернатор на планета с ограничени права. Събираха се периодично да обсъждат различни проблеми и да набелязват общата насока за развитие на колонията. Когато населението се увеличи и бяха създадени предмостия към два други свята, в съответствие с практиката от човешкия Доминион, Съветът нарасна както по големина, така и по отношение на политическата си роля. Но за разлика от Доминиона, в половинмилионното население на този преден пост на човечеството имаше три хиляди кобри, които бяха представени във всички нива на управлението с двоен глас. Това неизбежно се отрази върху състава на Съвета. В него освен синдикалите и генерал-губернатора бяха включени и губернатори, без това съществено да намалява властта на неговия председател.

Коруин всъщност не поставяше под въпрос политическата философия, която бе довела до това изменение на структурата. Но от чисто утилитарна гледна точка, той смяташе, че при седемдесет и петчленен състав на Съвета трудно се работи.

Днес обаче, поне през първия час, заседанието вървеше делово. По-голямата част от дискусиата — включително въпросите, поставени от Коруин — беше насочена към проблеми, които при предишните полемики бяха напълно изяснени. По някои имаше приети официални резолюции, останалите бяха върнати на членовете на Съвета за позадълбочено анализиране, за разглеждане или просто за протакане. Дневният ред беше към края си. Изглеждаше, че този път ще свършат рано.

И точно тогава един въпрос, поставен от председателя Бром Стигър, промени хода на съвещанието.

Той започна с повдигането на стар проблем.

— Всички си спомняте доклада на проучвателната група за дългосрочно планиране отпреди две години — започна Стигър, — според който в радиус по-малко от двадесет светлинни години от Авентини, освен известните ни три планети не съществуват други, на които можем да се разширим в бъдеще. На времето всички се съгласихме, че числеността на населението и темповете на развитие не налагат този дългосрочен проблем да се реши незабавно.

Коруин слушаше внимателно и в същото време следеше реакциите на останалите. Стигър говореше спокойно, но в грижливо контролираната модулация на гласа му се долавяше безпокойство.

— Обаче — продължи той, — през последните няколко дни стана известно нещо, за което смятам, че трябва веднага да бъдете уведомени, преди да се предприеме каквото и да било. — Стигър погледна към кобрата, застанала на пост пред вратата и кимна. В отговор човекът отвори вратата и влезе един трофт.

Залата зашумя от възмущение. Когато този чуждоземец пристъпи до Стигър, Коруин настръхна. Вече четиринадесет години трофтите им бяха търговски партньори, но Коруин все още живо си спомняше страха от детските години. Повечето членове на Съвета имаха силни спомени от онова време: преди четиридесет и три години трофтите бяха окупирали планетите Силвър и Адирондак, което стана причина да се създаде първоначалния проект „Кобра“. Не случайно повечето хора, които сега имаха лични контакти с търговците-трофти, бяха под тридесетте. Само по-младите авентинци можеха да се изправят пред тези чужденци без да трепнат.

Трофтът застана до края на масата и зачака, а членовете на Съвета припряно взеха да измъкват слушалките си и да ги включват към механичния преводач. Докато регулираше нивото на звука в своята слушалка, Коруин видя, че един или двама от по-младите синдикали не си правят труда да се включат към преводача и почувства лека завист; разбирането на езика на трофтите не беше силната му страна.

— Мъже и жени от Съвета на световите на кобрите — прозвуча в слушалката гласът на трофта. — Аз съм първи говорител на демесна Тлос'кин'фахи от Асамблеята на трофтите. — Пискливият глас на чужденеца продължи една секунда след превода; двете раси отдавна бяха решили, че при общуване първите три срички от наименованията на трофтийските демесни са достатъчни, а буквалният превод на

собствените имена ще е напразно губене на усилия и време. — Владетелят на демесна Тлос'кин'фахи, по искане на владетеля на вашата демесна подготви данни за другите части на Асамблеята. Резултатът е едно общо предложение за трите демесни, отправено от Пуа'ланек'зиа и Балиу'чка'спми.

Коруин се намръщи. Той не харесваше договори с две и повече демесни на трофтите — както поради деликатното политическо равновесие, което трябваше да се поддържа между световите, така и защото хората никога нищо не научаваха за споразуменията между трофтийските демесни. Такива сто на сто съществуваха — демесните никога не правеха нещо даром една за друга.

Същата мисъл изглежда се въртеше в умовете и на други в залата.

— Вие говорите за предложение към три, вместо четири демесни — обади се губернаторът Дилан Феърли. — Какво ще бъде участието на демесна Тлос'кин'фахи?

— Владетелят на моята демесна е избрал ролята на посредник — отговори без да се замисля говорителят. — За себе си ние не предвиждаме никакво възнаграждение. — Трофтът докосна нещо върху пояса си и на дисплея на Коруин се появи изображение на почти половината от Асамблеята на трофтите. В един далечен край на картата започнаха да мигат три червени звездички. — Световите на кобрите — уточни без нужда говорителят. На една четвърт от разстоянието до тях светна зелена звездичка, също извън територията на трофтите. — Местните жители наричат този свят Квазама. Владетелят на демесна Балиу'чка'спми ги описва като чужда раса, представляваща голяма заплаха за Асамблеята. Тук някъде — до близката страна на зелената звезда се появи една неясна сфера — се намира група от пет планети с условия за живот на хора. Ако вашите кобри поемат задължението да премахнат заплахата от квазамците, владетелят на демесна Пуа'ланек'зиа ще ви съобщи точното им местонахождение и ще получите официално потвърждение от Асамблеята, че планетите стават притежание на човешкия Доминион. Очакваме вашето решение.

Трофтът се обърна и излезе и едва тогава Коруин осъзна, че е затаил дъх. Пет съвсем нови планети срещу задължението да станат наемни войници.

Питаше се дали трофтът си даваше сметка за страстите, които бе възбудил.

Ако чужденецът не си даваше сметка за последиците, за Съвета това определено не беше вярно. Повече от минута в залата бе тихо като в изолационна камера. Очевидно всички се мъчеха да предвидят каква ще бъде цената на това предложение. Накрая Стикър се прокашля.

— Макар че ние, разбира се, нямаме намерение да отговорим на предложението още днес, нито дори да обсъждаме евентуалните относителни изгоди от него, искам да чуя предварителните ви мнения.

— Аз, например, бих желала малко повече информация, преди всякакви по-категорични коментари — каза губернатор Лизабет Телек. Вечно тъжният ѝ глас не позволи да се разбере каква е нейната собствена реакция. — Като начало да научим нещо за тези нови чужденци — биологични характеристики, технологично равнище, вида на заплахата от тях. Неща от този род.

Стикър поклати глава.

— Първият говорител на Асамблеята на трофтите или не разполага с повече данни, или не може да ни ги даде безплатно. Вече се опитвах да го притисна. Лично аз предполагам, че е първото. Демесна Тлос не чувства никаква нужда да плаща за нещо, което за тях си е чисто абстрактно знание. Същото се отнася и за информацията за петте планети, които демесна Пуа ни предлага, без някой да я е молил.

— С други думи, от нас се иска да подпишем споразумение, което представлява бял лист — отбеляза един по-млад синдикал.

— Не съвсем. — Губернатор Хемнър поклати глава, твърде рисковано на вид движение за една толкова крехка фигура. — Съществуват множество междинни възможности, включително да откупим данните от Балиу или да изпратим наш разузнавателен екип на място. Стандартната търговска процедура на трофтите изисква тези предложения да излязат от нас. Онова, което ме тревожи, е дали идеята за такъв прецедент е добра.

— Защо не? — обади се някой близо до Коруин. — Нали благодарение на страха от кобрите трофтите се държат приятелски с нас. Какъв по-добър случай да им покажем, че този вид предпазна мярка е разумна политика?

— Ами ако изгубим? — скептично попита Хемнър.

— Досега кобрите никога не са губили.

Коруин погледна губернатора Хауи Вартансън от Целиан и се запита дали той ще каже нещо. Ала Вартансън само сви устни. Коруин бе забелязал, че когато идват в Авентини, политиците от Целиан избягват да се набиват в очи. Но смяташе, че в този случай трябва да се изрази становище. По възможност — деликатно.

— Аз бих желал да изтъкна — започна той, — че една или повече нови планети ще ни позволят да решим проблема за Целиан, без да лишаваме деветнадесетте хиляди души там от правото им да се разпореждат със свой собствен свят.

— Само ако те самите пожелаят да напуснат — каза Стигър. Все пак споменаването на Целиан, както бе предполагал Коруин, изглежда насочи мислите на членовете на Съвета към съществуващата понастоящем безизходица в отношението между кобрите и враждебната екология на този странен свят. В официалните доклади деликатно я наричаха „Текуща генетична адаптация“. Определението на целианците беше по-безцеремонно: „Дяволска смесица“. Всяко живо същество от тази планета, от най-простата личинка до най-големия хищник, изглеждаше безумно решено да запази своята екологична и териториална ниша и с всички сили се съпротивляваше срещу опитите да бъде изतिकано от нея. Разчистете някакъв терен и го защитете с растителна бариера и само за броени дни ще изникнат цяла дузина нови растения, които ще се опитват да възстановят предишния му вид. Постройте къща на място, където преди това е имало гора и не след дълго по стените ще се появят плесени. Създайте град, дори малко селце и прогонените животни по някакъв начин отново ще се върнат и то не само малките. „Свят под непрекъсната обсада“ — така някога го бе нарекъл Джони. Само целианци знаеха как и защо продължаваха да живеят там.

В залата отново настъпи продължителна тишина. Стигър огледа присъстващите и кимна.

— Добре. Според мен можем да се съгласим с губернатор Телек, че ни е необходима много повече информация, преди да поставим въпроса на обсъждане. За момента обаче, запазете в пълна тайна това предложение и обмислете всички плюсове и минуси. За да приключим,

остава да решим един последен въпрос. Предстои да одобрим кандидатите за кобри.

На монитора на Коруин се появи списък с дванадесет имена — необичайно голям брой, — заедно с техните родни градове и региони. Всички те му бяха познати. Приемната комисия в Академията бе изпратила резултатите от тестовете преди един месец. Моро беше седми поред.

— Някой да е против тези граждани да станат кобри? — зададе Стигър обичайния въпрос. Двама души, седящи близо до Коруин обърнаха глави към него. Стиснал зъби, той гледаше без да трепне генерал-губернатора. — Няма. Тогава Съветът утвърждава решението на Академията и ги задължава да започнат необратимите етапи на процеса „кобра“. Закривам заседанието.

Необратими етапи. Коруин беше чувал тези думи най-малко двадесет пъти, но те никога не му бяха звучали така съдбовно. Ала и никога не се бяха отнасяли за неговия собствен по-малък брат.

Джъстин Моро спря колата пред къщата и почувства, че напрежението от раменете му се е пренесло в ръцете. Кокалчетата му бяха побелели от стискане на волана. Само преди час бе научил по телефона, че Съветът е одобрил неговата кандидатура. Утре хирургът щеше да започне онези операции, които окончателно и безвъзвратно щяха да го въведат в жизнения път на баща му, но тази вечер щеше да стане свидетел на болката на майка си.

— Готов ли си? — попита го Джошуа, който седеше до него.

— Толкова готов, колкото бих могъл да бъда някога.

Джъстин отвори вратата, слезе от колата и се отправи към къщата, следван от брат си.

Посрещна ги Коруин и въпреки напрежението, Джъстин се развесели при неизбежната половин секунда, необходима на поголемия им брат, за да ги различи. Много трудно ги разпознаваха и в живота им бяха ставали немалко обърквания. Семейството и близките приятели обикновено разбираха номера, но дори и при тях тайната смяна на дрехите понякога оставаше неоткрита в продължение на часове. Безброй пъти като малки си бяха правили такива шеги. От тези

игри се отказаха, чак когато баща им ги заплаши, че ще ги бележи с боя.

— Джошуа, Джъстин. — Коруин кимна и ги изгледа, за да се увери, че не е сбъркал. — Простете се с надеждата за лек разговор. Тази вечер заседава „военният съвет Моро“.

„О, Всемогъщи Боже“ — изстена мислено Джъстин. Но Джошуа вече влизаше и беше късно за връщане. Той изправи рамене и го последва.

Родителите му седяха на дивана във всекидневната. По стар навик Джъстин набързо огледа баща си. Стори му се малко по-слаб от последния път, когато го бе видял, но не кой знае колко. По-голямо значение имаше лекото трепване от болка, щом махна с ръка да поздрави близнаците. Болкоуспокояващите хапчета за артрит не се отразяваха чак толкова на умствените му способности; щом бе решил да мине без тях, значи предстоеше важен разговор. Тъжното лице на майка му го потвърждаваше. Една безкрайно дълга минута Джъстин се питаше дали не бе подценил степента на семейната съпротива срещу неговата амбиция да стане кобра.

Съмнението му не трая дълго.

— Вечерята ще бъде готова след половин час — каза Джони на близнаците, докато сядаха. — Дотогава искам да чуя вашето мнение за едно предложение, което Стийгър е направил днес в Съвета. Коруин, слушахме те!

Коруин си избра място, от което можеше да вижда лицата на другите.

— Това, естествено, трябва да се пази в тайна — започна той и им разказа най-невероятната история, която Джъстин някога беше чувал.

След като най-големият му син свърши, Джони изчака няколко секунди и се обърна към близнаците.

— Е? Какво ще кажете?

— Не им вярвам на трофтите — отвърна бързо Джошуа. — Особено на демесна Тлос. Защо ще ни предлагат безплатно услугите си?

— Съвсем очевидно е — вдигна рамене Джони. — В политиката е известно като „безплатна проверка“ и действа в двете посоки. Ако ние приемем и демесна Балиу хареса нашата работа, тлосите

несъмнено ще се самопредложат за наши агенти на много други заинтересовани демесни.

— А ако ние харесаме сделката, те ще си предложат услугите да ни намират и други такива работи — продължи Коруин. — Когато за първи път започнахме търговски отношения с трофтите, те използваха същата схема и затова сега отново залагат на нея.

— Добре — кимна Джошуа. — Да допуснем, че предложението е законно. Петте планети оправдават ли една с нищо непровокирана война?

— Остави това — каза Коруин. — Ами я си представи, че тази нова чуждоземна раса наистина представлява заплаха за нас. Можем ли да си позволим просто да не ѝ обърнем внимание и да се надяваме, че тя няма да ни открие? Може би действително ще е по-добре да се справим с нея сега, докато това е относително лесно.

— И какво означава „относително лесно“? — попита Джошуа.

Джъстин погледна стиснатите устни на майка си. Картината му беше позната: в тези кръгли маси Коруин обикновено заемаше позицията на песимист, а Джони застъпваше обратното становище. Интересно бе да се чуят съображенията му, но той навярно нямаше да ги сподели, преди да е изслушал мнението на близнаците. Крис може би нямаше да е толкова сдържана.

— Мамо, ти нищо не казваш. Какво мислиш по въпроса?

Тя го погледна, а ъгълчетата на устните ѝ трепнаха в тъжна усмивка.

— Когато ти се каниш да станеш кобра? Аз, разбира се, не искам да излагаш живота си на риск заради някакви си светове, от които през следващото хилядолетие едва ли ще имаме нужда. Но, като оставим настрана емоционалната реакция, умението ми да разсъждавам логически ме кара да се питам защо трофтите искат ние да свършим работата. Тяхната военна машина не е по-лоша от тази на Доминиона. Ако те не могат да се справят с въпросната чуждоземна заплаха, какво очакват от нас?

Джъстин погледна Джошуа и видя, че той е спокоен. Беше разбираемо; Джъстин познаваше много по-добре от него както възможностите, така и ограниченията на кобрите. Той се обърна към баща си, който изглежда го наблюдаваше.

— Странно — каза Джъстин.

— Наистина странно — съгласи се Джони. — Единственото предимство на кобрите пред редовната армия е, че нашите оръжия са скрити. Трудно мога да си представя една нормална, не партизанска война, в която това да е от решаващо значение.

— Най-близката известна боеспособна армия, която може да се използва за случая, се намира в Доминиона... — започна Коруин.

— Но ако могат да наемат нас, те биха могли също толкова лесно да наемат и тях — довърши Джъстин мисълта му. — Прав ли съм?

Коруин кимна.

— Което, в крайна сметка, води до един-единствен отговор на въпроса на мама — заключи Джъстин.

Настъпи кратка пауза.

— Че това е тест — обади се най-после Джошуа. — В действителност трофтите искат да проверят силата на кобрите.

Джони кимна.

— Не виждам друго обяснение. Особено като се вземе предвид, че по време на войната демесните в този край на Асамблеята вероятно не са имали пряк контакт с човешки военни сили. Единственото, с което разполагат, са докладите на демесните от другия край на Асамблеята и те вероятно мислят, че казаното в тях е преувеличено.

— И така. Какво ще правим? — попита Джошуа. — Ще отговорим, че не сме наемни войници, така ли?

— Моят съвет е такъв — въздъхна баща му. — За нещастие... по-добре да ви го каже Коруин.

— Веднага след заседанието проведох една бърза анкета в Съвета — започна Коруин. — Говорих с осем синдикали и двама губернатори и всички са на това мнение. Единствено по въпроса дали ненамесата няма да се приеме като признак на слабост мненията се разделят поравно.

— А ако се съгласим и не успеем, признак на какво ще е? — изръмжа Джошуа.

Джъстин погледна към Коруин.

— Кобрите в Съвета на какво мнение са? — попита той. — Говори ли с тях?

— Само с една. Интересуваше се от възможностите да приведем кобрите в пълна бойна готовност.

— Всъщност ще трябва само да се подмени оптичката усилвателна система — обясни Джони. — Тази, с която разполагаме сега, няма многоцелево действие, каквото неминуемо ще ни потрябва. При подготовката ще се наложи да съкратим и част от теоретичните занимания, както и някои от упражненията, но с изключение на това, другото лесно ще се пригоди. Наноконпютрите сигурно все още позволяват да се програмират всички бойни рефлексии.

Джъстин леко цъкна с език. Бойни рефлексии! Информацията в кобра-проспектите съвсем не звучеше така откровено; но, в края на краищата, какво представляваше способността за мигновена отбрана? Бойни рефлексии. Онова, което беше достатъчно при среща лице в лице с рогат леопард, не изглеждаше толкова надеждно за условията на истинска война. През трите години партизанска война срещу трофтите един от тези същите малки компютри бе помогнал на баща му да остане жив; на баща му, на Кали Халоран и на стотици други. Компютърът и пластините, подсилващи костите, и системата от двигатели, и лазерите, и звуковите... Неочаквано той се улови, че докато изрежда въоръжението и устройствата, очите му опипват тялото на баща му, където бяха имплантирани. А утре в академията „Кобри“ ще бъдат имплантирани и в неговото тяло.

Някой извика името му. Той излезе от унеса и погледна поголемия си брат.

— Извинявай — усмихна се Джъстин. — Бях се замислил. Какво каза?

— Питам какво мислиш по идеята да бъдеш наемен войник, ако в края на краищата нещата се сведат до това — отговори Коруин. — Имам предвид, от етична гледна точка.

Джъстин неловко вдигна рамене, отбягвайки да погледне майка си в очите.

— Според мен, в този случай ние не можем да бъдем чисто наемни войници. Бихме могли да защитаваме планетите от чуждоземна заплаха; ще заявим категорично и пред Общото събрание на Асамблеята на трофтите какви са отбранителните ни възможности. В края на краищата, ние служим на нашия народ... което се и очаква от кобрите.

— Да разбирам ли, че си готов да се биеш? — тихо попита Крис. Джъстин трепна от нейния тон, но отговори спокойно.

— Нямам нищо против да се бия, ако това е наложително. Но аз не мисля, че сега е моментът да го съобщим на трофтите. Първо Съветът трябва да събере всички данни за квазаманците и след това да вземе решение, без да се блазни от мисълта за обещаните пет планети.

Откъм кухнята се чу мелодичен звън.

— Време за вечеря — събщи Джони и внимателно се надигна от дивана. — С това обявявам край на политическата дискусия. Благодаря ви за размяната на мнения. Приятно е човек да знае, че по този въпрос имаме семеен консенсус. Сега бягайте в кухнята да помогнете на майка си. Трябва да се сложи масата, да се измият зеленчуците, а доколкото си спомням, твой ред е да нарежеш печеното, Коруин.

Коруин кимна и тръгна към кухнята. Джошуа го последва. Крис остана до Джони. Джъстин се забави и видя как баща му измъкна флакона с болкоуспокояващите. „Политическата дискусия наистина свърши“ — каза си той.

Джъстин остави родителите си сами и забърза към кухнята да помогне на братята си.

3.

През последните една-две години в тази част на гората имаше гръмотевични бури и най-високият хълм в района беше опустошен. Най-малко едно дърво бе изгоряло и шест други бяха повалени или от мълнии, или от вятъра. Сега върхът на хълма беше оголен, трудно се ходеше, но през разкрилия се тридесетметров коридор имаше добра видимост и в двете посоки. Това бе ненужен лукс за кобрата-часовой, но пък при изпълнение на обикновена задача кобрата не се придружава от цивилен наблюдател, за когото е длъжна да се грижи.

Включил звуковите усилватели на пълна мощ, Алмо Пири огледа бавно краищата на създадената от природните стихии просека. Жената до него предизвикваше болезнени усещания. Само по себе си присъствието на наблюдател беше достатъчна тежест; но ако този наблюдател е един от първите трима губернатори — това вече е излишен, да не кажем ужасно глупав риск, който никой часови, ако е с всичкия си, не би поел. „Трябваше да я оставя — мислеше раздражено Пири. — Официалният скандал няма да представлява нищо, в сравнение с онова, което ще последва, ако ѝ се случи нещо.“

От приемника в дясното му ухо се чу тихо бръмчене — три кратки тона, след които дойде съобщението:

— Уинуърд е видял един от преследваните рогати леопарди.

Пири изтананика „благодаря“ по имплантирания в бузата му микрофон и предаде предупреждението на другите постове. Ограничено и понякога неудобно за използване, това кодово тананикане имаше предимството, че не беше силно и не задействаше изключвателите на имплантираните звукови усилватели.

— Хъм? — изтананика губернатор Лизабет Телек. Звукът бе посилен от обичайния при общуване между кобри, но тя поне знаеше, че не трябва да задава въпроси на висок глас.

Пири насочи вниманието си към зрителния усилвател.

— Майкъл е открил един рогат леопард — обясни тихо той. — Останалите ще продължат да търсят други, както малки, така и големи.

— Малки! — Гласът на Телек беше спокоен, но в него прозвуча нотка на възмущение.

Пири леко повдигна рамене. Току-що бе видял, че в сянката между две дървета нещо трепна.

— Тазгодишните малки следващата година ще са опасни — напомни й Пири. — Ако вашите биолози намерят начин да се справят с...

Отдясно на него се разнесе шум от чупене на клони. Той се завъртя и видя сред короните на дърветата да се промъква тялото на голяма котка.

Очевидно скокът щеше да е къс, но Пири знаеше, че щом се приземи, хищникът ще се спусне към тях. Ръцете му заеха положение за стрелба — кутретата се насочиха към рогатия леопард, палците се свиха и пъхнаха под останалите пръсти. И когато животното опъна задните си крака за приземяване, той стисна пръстите си.

Лазерите от кутретата изблъваха в лицето на леопарда светлинни копия и обгориха и кожата, и костите, и мозъка. Но очите, в които се целеше Пири, останаха незасегнати и въпреки разрушения мозък, децентрализираната нервна система продължи безотказно да функционира. Рогатият леопард се приземи и краката му леко се подхлъзнаха върху покритата с клони повърхност.

Пири се изви и вече насочваше левия си крак, когато Телек извика:

— Пазете се отзад!

Той успя да хвърли само бегъл поглед през рамо, но това беше достатъчно. Трепкането, което бе видял в гората, се беше превърнало във втори рогат леопард, който връхлиташе като побесняла ракета.

Пири се обърна, но положението, в което беше, му отнемаше всякаква възможност за действие.

— Лягайте! — изрева той към Телек, като се надяваше да привлече вниманието на леопарда върху себе си. Неговите програмирани рефлексии му даваха шанс да се спаси, но те не осигуряваха защита на наблюдателя. Миг по-късно левият му крак зае положение за стрелба и от петата на ботуша му изскочи блестящото копие на бронейния лазерен лъч.

Нямаше време да оценява пораженията, трябваше просто да приеме, че първият леопард, макар и временно, е спрял. Пири се

завъртя, стъпи с левия си крак на земята и вдигна десния.

Точно навреме, за да удари леопарда право в муцуната.

Нестабилното равновесие на Пири не му позволи да отбие атаката на хищника, зъбите на животното се плъзнаха по ботуша му и той падна настрана. Бързо сви левия си крак под тялото, издърпа десния измежду зъбите на звяра и когато рогатият леопард се хвърли към него, включи сервомотора, рязко изпъна крак и го ритна в корема.

Той изрева и рогата на предните му крака заеха отбранително положение. Животното знаеше, че е ранено, но едва ли разбираше, че е обречено. Независимо какво поражение бе причинил, ритникът на Пири беше отхвърлил звяра във въздуха и допълнителната половин секунда до падането му на земята бе достатъчна за човека да насочи левия си крак към животното. Бронебойният лазер блесна два пъти и хищникът падна като димяща купчина на земята.

Пири се изправи и очите му автоматично затърсиха неподвижната фигура на първия рогат леопард. Едва след това той се обърна назад, за да разбере какво е станало с Телек.

С малък револвер в ръка тя седеше свряна между дънерите на две повалени дървета.

— Мога ли вече да изляза? — попита Телек с едва забележимо потрепване на гласа.

Пири огледа внимателно края на гората.

— Мисля, че вече няма никаква опасност — реши той и отиде да ѝ помогне. — Благодаря за предупреждението.

— Няма нищо. — Тя се отказа от помощта му, очисти полепналата по дрехите ѝ шума и се изправи. — Преди няколко дни чух съобщения от други региони, че от време на време рогатите леопарди ловуват на двойки, но не допусках, че и тук е така. Предполага се, че проблемът с изтребването им в големите гори е по-малък.

— И все пак е достатъчно голям — отвърна тъжно Пири. — Както ви казах, ако вие, биолозите не намерите начин за противодействие, тези ловни акции ще трябва да продължат.

— Напоследък не съм много в течение на биологичните изследвания...

Пири вдигна ръка и тя млъкна.

— Съобщение — поясни той тихо. — Да. Имате ли нужда от помощ? Добре. Върнете се, като свършите.

Телек го погледна:

— Намерили са леговището. С десет малки в него.

Тя стисна устни.

— Десет. Преди двадесет години котилото на рогатия леопард никога не надхвърляше две или три. Никога.

Пири смутено вдигна рамене и прокара ръка през оредялата си коса. Вече бе на четиридесет и седем, а гонеше зверовете в гората като някой новоназначен младок. Можеше да е и още по-обидно, ако задачата му не беше жизненоважна.

— Прочистихме доста територии — каза той и поклати глава. — Те обаче усещат, че на Авентини има място за още цяла глутница рогати леопарди. Теоретично.

Телек тихо изсумтя.

— Наистина теоретично. Рогати леопарди по улиците на Капитолия! — Сега и тя поклати глава. — Само ако знаете, Пири, колко често биолозите мечтаят за истински самовъзстановяваща се планетарна екология. А сега имаме две... и те са ужасно досадни.

— Досадни едва ли е точната дума за Целиан, губернаторе — измърмори Пири.

— Вярно. — Нещо в гласа ѝ го накара да я погледне. Беше стиснала устни и гледаше към гората. — Е... може би има нещо, което можем да направим.

— Единственото, което вероятно можем да направим за Целиан, е да го изоставим — отвърна той.

— Точно това имах предвид — кимна тя. — Кажете ми, възможно ли е да проведе една консултация с вас утре, преди заседанието на Съвета? Нужен ми е компетентен съвет от опитен ръководител на кобри.

— Предполагам — неохотно се съгласи той. — Но само ако свършим със задачата си тук.

— Чудесно — усмихна се тя. — Мисля, че ще намерите предложението ми за много интересно.

„Съмнявам се — помисли си той и отново насочи вниманието си към гората. — Друг политик с друго политическо решение. Поне веднъж бих желал да чуя нещо различно. Нещо ново.“ В ума му се

появи образът на Торс Чалинор; онзи същият Чалинор, който преди години се бе опитал да установи военна диктатура над Авентини. „Е, добре — каза си Пири и потрепери. — Всяко друго решение е за предпочитане.“

4.

— Обявявам заседанието за открито — съобщи важно генерал-губернаторът и с драматичен жест включи рекордера.

Коруин си помисли, че откакто заседанията започнаха да се провеждат в стая малко по-голяма от обикновен кабинет с участие само на шест члена, те загубиха много от тежестта си.

— Свиках това заседание — продължи Стигър, — за да обсъдим повдигнатия преди две седмици въпрос: „Дали да приемем предложението на демесна Тлос?“.

Коруин крадешком погледна към останалите пет губернатора и по-силно от всеки друг път осъзна численото превъзходство на политиците в Съвета. Едно потискащо, почти задушавашо мнозинство.

Първа наруши тишината губернатор Лизабет Телек.

— Разбирам, че говориш за пред потомството, Бром — обърна се тя към Стигър, — но дали не можем да си спестим тази историческа фразеология?

Стигър се опита да я погледне строго, но очевидно беше съгласен с нея. През всичките тези години никой от тях не бе дошъл в Авентини с някакви политически аспирации и макар че бяха станали политици, в душите си те бяха обикновени хора.

— Добре... разбрах намека — въздъхна Стигър. — Чудесно. Кой друг иска думата?

— Аз бих желал да зная къде е почетният губернатор Моро? — обади се губернаторът на Целиан Хауи Вартансън. — Смятам, че въпросът е по-важен от всякакви лечебни процедури или каквото и да било друго.

— В момента баща ми е в болница — отговори Коруин и си наложи да не каже нещо остро по адрес на неволната грубост на губернатора. В края на краищата той знаеше, че Джони е първа генерация кобра. — Докторите са на мнение, че има проблем с имунната система.

— Много ли е сериозно? — попита Стигър и се намръщи.

— Вероятно не чак толкова. Настъпи съвсем внезапно миналата вечер.

— Трябваше да съобщи — подхвърли Йор Хемнър, като поглаждаше с крехка ръка редицката си брадица. — Можехме да отложим заседанието.

— Ако искаме да излезем с препоръка пред пленарното заседание следобед, няма за кога да го отлагаме — възрази Коруин и погледна Хемнър, преди да се обърне към Стигър. — Зная мнението на баща си по този въпрос, сър, и имам неговите пълномощия да го представям. Ще одобрите ли правото ми на два гласа за това заседание?

— Съгласно правилника...

— О, за Бога, Бром, нека го одобрим и да вървим по-нататък — обади се Телек. — Тази сутрин имаме много работа.

— Чудесно. — Стигър вдигна вежди и се обърна към заседателите. — Възражения? Няма. Приема се. Някой успя ли да научи нещо от трофтите за тази Квазама?

Олър Рой от Палатин се прокашля.

— Опитвах се да изкопча нещо от първия говорител. Мисля обаче, че старият номер за независимостта на планетите взе да се изтъква. Трофтите установиха по категоричен начин, че макар да сключваме самостоятелно търговски споразумения, в политическо отношение ние сме едно цяло. Според мен, когато ни каза, че ни е съобщил всичко, което знае, той беше съвсем честен.

— А може и да не е искал да ви каже нищо повече с надеждата, че ще успее да постигне по-висока цена от вашата — предположи Дилън Феърли, трети губернатор на Авентини. Коруин си помисли, че предположението е много наивно и показва липсата на опит в търговията с трофтите, която е под юрисдикцията на далечния западен регион. Вартансън, както можеше и да се допусне, не си направи труда да отчете този факт.

— Не ставайте смешен — изсумтя той. — Трофтите не обещават нищо, без да дадат ясно да се разбере, че наистина знаят нещо. За последните четиринадесет години не сте ли разбрали поне това?

Феърли се намръщи, но преди да отговори, Телек се намеси:

— Добре. Значи приемаме, че тлосите не знаят нищо повече. Следващата стъпка очевидно е да намерим някой, който знае. Аз

виждам две възможности: демесна Балиу или самата Квазама.

— Един момент — обади се Коруин. — Следващата стъпка не е ли да разберем дали изобщо ни е необходима тази информация?

Телек го погледна строго.

— Разбира се, че ни е необходима. Как иначе ще вземем рационално решение?

— Най-рационалното решение засега е да отхвърлим предложението на тлосите — отговори Коруин. — Ако ние...

— Откога затварянето на очите пред реалностите се смята за рационално решение? — язвително го прекъсна Телек.

— Ние сега ще отхвърлим принципно предложението — поясни Коруин и почувства как по челото му изби пот. Джони го бе предупредил, че това мнение едва ли ще се приеме, но Коруин не беше очаквал толкова силна съпротива. — Което трябва да покаже, че не желаем да служим като наемни войници за...

— А къде остават нашите интереси? — апострофира го Хауи Вартансън. — Ако Квазама представлява заплаха за трофтите, тя вероятно е заплаха и за нас.

— Да, но... — Коруин млъкна. Логиката и красноречието му изневериха. „Успокой се — заповяда си той. — Тук няма от кого да се страхуваш.“

Докато се бореше с неочакваното си объркване, Стигър му дойде на помощ.

— Аз мисля, че това, което иска да ни каже Коруин, е, че след като отхвърлим предложението на Балиу, ние можем да изпратим експедиции на Квазама или на някоя от другите планети. Засега направеното от трофтите с нищо не ни ограничава. Ние сме свободни да действваме съобразно собствените си интереси.

— Звучи много разумно — отбеляза Телек. — За нещастие тази идея се натъква на един много сериозен практически въпрос: кой ще поеме разходите за тези проучвателни експедиции, ако трофтите откажат?

Феърли се размърда на стола си.

— Аз останах с впечатлението, че трофтите ни предлагат само онези пет планети, без да поемат каквито и да било разходи.

— Официално още не сме подписали договор. Можем да включим и разходите в него — посочи Рой замислено. — Но това ще

ангажира в продължение на няколко години голям брой кобри. За колко време може да ги подготви Академията?

— Хирургическите операции и обучението ще отнемат общо три месеца — каза Коруин, възстановил спокойствието си. — За подбора на кандидатите ще са ни необходими две седмици.

— Целият процес може да бъде съкратен до по-малко от седем седмици — намеси се Телек и размаха една магнитна карта, преди да я пъхне в рекордера. — Преди няколко дни говорих с двама специалисти по тези въпроси: Кали Халоран — съекипник на Джони от войната с трофтите и Алмо Пири — понастоящем ръководител на операциите, провеждани от кобрите в региона Сизра. И двамата ми дадоха точни данни за необходимите разходи — както за първоначалното проучване, така също и за трите най-вероятни типа военни операции.

Коруин впери поглед в появилите се на неговия дисплей цифри. Двете имена, които Лизабет Телек вкара така спокойно в дискусиата, заподскачаха като неексплоадирани гранати във вцепенения му ум. Кали Халоран — един от най-старите и най-доверени приятели на баща му; и Алмо Пири — приятел на семейство Моро откакто се помнеше. Той погледна над екрана, видя хладните очи на Телек, насочени към него и изведнъж проумя целия ѝ замисъл.

Избирайки приятелите на Джони като експерти, Телек целеше да тушира вероятното несъгласие с тези цифри на третата кобра от този тесен кръг. Коруин разгледа внимателно цифрите и разбра неизбежните заключения от тях, защото дори и за най-малкото от предвижданите военни действия разходите бяха просто ужасяващи. Според Халоран и Пири, щяха да са необходими минимум деветстотин кобри — една трета от сегашния контингент на трите свята — на или близко до Квазама в продължение от шест до дванадесет месеца. Към това трябваше да се прибавят необходимата екипировка, транспорт, доставки, попълване на личния състав. Разходите за всичко далеч надхвърляха средствата, които трите планети можеха да изстискат от скромните си икономики. Само отклоняването наведнъж на толкова много кобри щеше да направи невъзможна по-нататъшната териториална експанзия на Авентини и Палатин, а на Целиан щеше да ускори окончателната гибел или изоставяне на обкръжената колония.

Феърли пръв наруши тишината.

— Да се надяваме, че квазамците не представляват непосредствена заплаха за нас — промърмори той. — Деветстотин от всичко три хиляди кобри! Колко време ще ни е необходимо да подготвим такова попълнение? О, ето цифрите.

Коруин също намери данните на своя дисплей.

— Това предполага неограничен набор на подходящи кандидати — отбеляза той.

— Ако няма толкова кандидати или не можем да подготвим нужния брой кобри, ще имаме сериозни проблеми — изсумтя Рой. — Нашата защита от самите трофти зависи от физическото състояние на контингента и бойните умения на кобрите. Ако трофтите разберат, че имат насреща си само някакви си жалки две хиляди и осемстотин кобри... — Той поклати глава.

— Още едно основание да им покажем, колко лесно можем да разширим програмата „Кобра“ — възрази Телек. — Ние наистина сме в състояние да направим това, особено ако трофтите поемат разходите за тази демонстрация.

Дискусията продължи още половин час, но Коруин виждаше, че битката е изгубена. От шестимата в стаята само Хемнър и Рой изглежда бяха склонни да подкрепят предложението на Джони. Ако никой от тях не се отметнеше, с двойния вот на Коруин щеше да се получи равенство, което означаваше, че на пленарното заседание на Съвета нямаше да могат да излязат с предложение. Дори и с препоръка решението на Съвета беше несигурно, а без такава резултатът щеше да бъде направо непредсказуем.

Вероятността за победа все повече клонеше към нула и Коруин за първи път откакто бе получил пълномощието от баща си разбра, че ще трябва самичък да намери решение, без да е сигурен дали Джони ще го одобри.

Той изчака до последната минута, надявайки се въпреки неблагоприятните изгледи да настъпи обрат в мненията, но когато генерал-губернаторът призова да гласуват, вдигна ръка.

— Предлагам преди да продължим по-нататък да направим кратка почивка — каза Коруин. — Според мен още малко размисъл насаме или размяна на мнения преди окончателното гласуване ще бъде от полза.

Стигър вдигна леко вежди, но кимна, без да се колебае.

— Добре. Обявявам двадесет минути почивка.

Заседателите мълчаливо заизлизаха — очевидно всички се нуждаеха от почивка. След минута-две Коруин седеше в бащиния си кабинет в сградата на Доминиона. Той дълго гледа телефона на писалището, като се питаше с кого да обсъди въпроса, преди да се върне в залата. Баща му все още беше в дебрите на биохимичната хирургия, а за мнението на майка си се досещаше. С Терън Юти в главния градски кабинет на баща му? Не. С близнаците — с тях би могъл да се посъветва. Но с Джъстин не можеше да се свърже, тъй като той беше в хирургическото крило на Академията, а да сподели само с Джошуа беше несправедливо. И тогава Коруин разбра, че просто шикалкави. Той пое дълбоко дъх, стана и се отправи към кабинета на губернатор Телек.

Лизабет с нищо не показва, че е изненадана.

— Коруин — кимна тя, затвори вратата зад него и му посочи стол.

Коруин я изчака да седне зад писалището си.

— Как виждаш резултатите от гласуването? — попита направо той.

Тя отново не се изненада.

— Аз, Бром, Дилан и Хауи ще бъдем „за“; ти, Йор и Олър „против“. Четири на четири. Да не би да си дошъл да ме убеждаваш да променя мнението си?

Той поклати глава.

— Знаеш, че ако присъстваше баща ми, щеше да гласува против, нали? И затова въввлече Кали и Алмо.

— Преди двадесет и пет години баща ти беше един от най-силните опоненти при създаването на академия „Кобра“ припомни му тя. — Не ми бе трудно да се досетя, че и сега ще е против всяко предложение, което води до увеличаване на броя на кобрите.

Това превръщаше философските възражения на Джони за използването на кобрите като наемници в обикновен камуфлаж на обичаен рефлекс. Коруин почувства как гърлото му пресъхна при мисълта за онова, което смяташе, че е длъжен да каже. Ала сега не беше време да защитава позицията на баща си.

— Какво точно искаш? — попита направо той. — Договорен ангажимент да осъществяваме контрол над Квазама, независимо каква

заплаха представлява тя за нас?

— Разбира се, че не — отвърна Телек. — Никой, който е с всичкия си няма да се съгласи на такова нещо. Единственото, което искам, е да се наемем с една разузнавателна мисия... за сметка на трофтите.

— Това няма ли да ни задължи да изпълним и останалото?

— Не, ако договорът бъде подготвен добре. — Тя стисна устни. — Можеш да зададеш и обратния въпрос: „Какви ще са последиците, ако извършим разузнаване на Квазама и после не устоим на думата си?“ Не мога да ти предложа по-добър отговор от този, който дадох преди петнадесет минути. Непознаването на заплахата от Квазама крие по-голям риск от това да изглеждаме слаби пред трофтите.

Коруин пое дълбоко дъх.

— Да разбирам ли, че би желала такова да е официалното предложение, което ще направим на Съвета след няколко часа?

— Много бих искала. Каквото и да ми струва.

Коруин посочи заседателната зала.

— Доколкото си спомням, предложението ти за разузнавателна мисия включва максимум дванадесет души, плюс екипажа на кораба. Бих желал двама от тези дванадесет души да предложи баща ми.

— За да е сигурно, че докладът на мисията ще е честен? — Лизабет кисело се усмихна. — Всъщност, идеята може би е добра, но Съветът едва ли ще приеме така лесно почетният губернатор да контролира шестнадесет процента от състава на мисията.

— Аз мога значително да подобра споразумението. Какво ще кажеш, ако в мисията включим една замаскирана кобра.

Той видя как очите ѝ се разшириха от изненада и изпита удовлетворение.

— Мислех, че дълбокото сканиране на тялото открива дори екипировката на кобра — подхвърли тя.

— Така е — кимна Коруин. — Но подобно сканиране отнема петнадесет минути. Може ли високопоставени гости да бъдат подлагани на толкова обидна процедура?

Лизабет се намръщи.

— Трябва да отбележа, че разсъждаваш изключително като антропоморфно същество. Да предположим, че техните методи за такова сканиране са по-чувствителни или просто по-бързи от нашите?

Но да приемем, че си прав. Какво предвиждаш по-нататък? Да натоварим на „Капка роса“ един хирургически екип за извършване на бърза операция?

— Съвсем не. Да речем, че изпратим двама души, които си приличат като две капки вода и единият от тях е кобра. Например моите братя-близнаци — Джошуа и Джъстин.

Телек шумно въздъхна.

— Хитро. Много хитро. Значи кобрата остава на кораба, докато чуждоземците проучват слезналия брат, а след това двамата се разменят, така ли? Интересна идея. Ами ако квазаманците използват нещо друго за идентификация? Например, звук или миризма?

Коруин вдигна рамене, като се опитваше да изглежда спокоен.

— Значи не ни е провървяло. Но повечето известни сухоземни хищници, включително тези на планетите на трофтите и Доминиона, разчитат главно на външния вид. Мисля, че рискът е приемлив, а ако не успеем, нищо няма да изгубим.

— Освен двете места от състава на екипа, които биха могли да се заемат от други хора. — Телек се облегна назад и насочи поглед някъде зад главата на Коруин. Той чакаше и се мъчеше да диша спокойно. Изведнъж тя се обърна към него и кимна.

— Добре, приемам споразумението при едно допълнително условие. Ти или по-добре баща ти да подкрепи моето предложение и аз да бъда включена в мисията.

— Ти? — изтърва се Коруин. — Но това е...

— Искаш да кажеш смешно? Едва ли. В мисията трябва да участват както учени, така и политици, а аз съм единственият човек, който отговаря и на двете изисквания, пък и здравето ми позволява да извърша това пътуване.

— Ти си биолог, изтъкнат учен.

— Вярно е. Но в екипа трябва да има и участник с ранг на губернатор, в случай че се наложи да се вземе важно политическо решение. Освен ако нямаш предвид някой синдикал, на когото може да се повери тази задача.

„А мога ли да се доверя на теб?“ Той стисна устни смутен.

— Имаш време да помислиш — каза тя спокойно, когато мълчанието се проточи. Телек погледна часовника си и стана. — Съставът на мисията ще бъде определен не по-рано от една-две

седмици. Обсъди с Джони моето предложение. Мисля, че ще го одобрите. Време е да се връщаме в залата и да приемем препоръка за пленарното заседание на Съвета.

Коруин също стана.

— Добре. Ще те подкрепя, но искам ти да подкрепиш моето предложение за Джъстин и Джошуа, независимо от отношението на баща ми към твоето искане.

Тя кисело се усмихна.

— Разбрах, че жертваш твърде много, нали? Е, така се учи човек. Аз ще подкрепя братята ти. Идеята е добра. За да бъде напълно честна с теб, трябва да ти призная, че според мен няма да имам нужда от гласа на Джони, за да прокарам идеята за мисията.

Когато при гласуването стигнаха до Коруин, гласовете бяха четири на два в полза на предложението на Телек. Той отвърна очи от Хемнър и Рой и я подкрепи, но докато Стигър записваше резултатите от гласуването, чувстваше изненаданите им погледи върху себе си.

Три часа по-късно пълният състав на Съвета одобри предложението.

Полуизлегнат, Джони мълчаливо слушаше разказа на Коруин за заседанието на губернаторите, общото събрание на Съвета и частното му споразумение с Телек. „Трябваше да съм ядосан — мислеше си Джони и наблюдаваше с крайчеца на окото си четирите банки, от които в ръцете му се вливаха бистри течности. — Дали в антибиотика няма някакво успокоително?“

Коруин спря да говори и напрегнато зачака.

— Обсъди ли идеята си с близнаците? — попита Джони. — Или с майка си?

Коруин трепна.

— Отговорът и на двата въпроса е отрицателен. Идеята ми хрумна през последната седмица, но се надявах, че няма да ми се наложи да я използвам. Още повече, преди да съм говорил с теб. Мисля обаче, че те биха я одобрили.

— О, съвсем сигурно е и точно там е проблемът. — Джони обърна глава и погледна през прозореца. Навън се виждаха уличните светлини на Капитолия. Градският пейзаж се наслаждаваше върху

отражението от болничната стая около него. — Трябва да знаеш, че вие тримата винаги сте били страшно скъпи на майка ти. От вас тя получаваше онази допълнителна топлина, която аз често не можех да й дам. Много пъти нямах такава възможност. Най-напред кобра, после синдикал, накрая губернатор. В служба на народа. Всичко това ми струваше много време, Коруин. Време, от което лишавах семейството. После ти дойде на работа при мен, Джъстин се кани да стане кобра, а сега и Джошуа ще й бъде отнет. — Изведнъж Джони разбра, че бръщолев и отново се обърна към Коруин.

Синът му изглеждаше потиснат.

— Извинявай. Май не трябваше да правя това предложение. Те може и да се откажат.

Джони поклати глава.

— Не, постъпил си правилно. Като качим близнаците на кораба, ние ще имаме голямо тактическо предимство, пък и общото събрание вероятно нямаше да приеме моето предложение, както не го приеха Бром и компания. Особено при тази оценка на разходите, която са представили Кали и Алмо. — Той се усмихна. — Жалко, че Кали е много стар за тази работа... щеше да е страшно хубаво, ако в мисията имахме една кобра с боен опит.

— Да не би да смяташ и ти да дойдеш? — попита Коруин, изпълнен с подозрения от думите на баща си.

— Хъм? О, не. Наистина нямам такова намерение. Просто се мъчех да измисля как да поднесем новината на майка ти. — Той си пое дълбоко дъх и тихичко въздъхна. — Е, добре. Утре сутринта ще изляза оттук или поне така казват докторите. Тогава ще й съобщим всичко. Защо не говориш с Джошуа тази вечер, за да видиш как ще реагира? На Крис трябва да съобщим заедно.

— Без Джъстин — напомни му Коруин. — Той ще остане още една седмица в хирургическото отделение.

— Зная — отвърна със закачлива нотка в гласа Джони, опитвайки се да разведри потискащата атмосфера. — Но ние тримата трябва да сме налице.

— Правилно — съгласи се Коруин и стана. — Сега те оставям да почиваш. Утре пак ще намина. На излизане ще проверя кога те изписват, за да дойда и да те откарам у дома.

— Чудесно. О, докато проверяваш, би ли помолил лекаря да дойде, когато намери малко време? Искам да обсъдя с него някои въпроси.

— Разбира се — отвърна Коруин. Той погледна баща си в очите и излезе.

Джони се настани по-удобно, затвори очи и се отпусна. Напрежението бавно се разсея. Дали не видя върху лицето на Коруин следа на съмнение? Не беше сигурен. Всъщност, това нямаше значение. За разлика от сина си, той имаше на своя страна няколко други губернатори и щеше да мине без Телек. Когато Коруин разбереше, всичко щеше да бъде уредено.

И Коруин сигурно щеше да го одобри. Накрая.

5.

Първата изненада дойде от стаята, в която го заведоха. Джъстин бе решил, че след операцията новите школници ще бъдат заедно, а ескортът го остави самичък. След бързия оглед на стаята беше шокиран: не можеше един инструктор на кобри да има толкова богато украсен кабинет. Такова писалище от резбовано, кипарисоподобно дърво бе виждал само в рекламните филми, преди да кандидатства в Академията. Значи това беше частният кабинет на самия координатор Сън. Очевидно онова, което щеше да последва, бе извън публикуваната програма.

Зад писалището се отвори скрита врата. Джъстин нервно погледна, но когато видя влизания мъж, по лицето му се разля усмивка на облекчение.

— Алмо! Мислех, че си още в региона Сизра на лов за рогати леопарди.

— Здравей, Джъстин. Не, моля те не ставай. — Пири седна зад писалището.

Джъстин изведнъж осъзна, че когато го поздрави, Пири не се беше усмихнал.

— Какво има, Алмо? — разтревожено попита той. — Случило ли се е нещо? Божичко... да не е татко?

— Не, всички в семейството ти са добре — побърза да го успокои Пири. — След два месеца обаче... — Той млъкна. — По-добре да започнем от самото начало. Какво знаеш за Квазама?

Джъстин се поколеба. Това, че баща му бе съобщил поверително информацията на семейството си, не беше кой знае какво, но при дадените обстоятелства...

— Само най-общо за предложението на трофтите — отговори той. — Баща ми искаше да обсъди с нас етичната страна на проблема.

— Чудесно — кимна Пири. — Тогава не е необходимо да разискваме този въпрос. През последните три седмици обаче

възникнаха някои изменения от страна на Съвета и, може и да не повярваш, от страна на твоя брат.

Джъстин слушаше мълчаливо, докато Пири му обясняваше плана за разузнавателната експедиция и предложението на Коруин. Беше толкова силно шокиран и развълнуван, че изобщо не можеше да мисли трезво.

— Съветът реши да изпрати и двама ви, ако нямате нищо против, разбира се — завърши Пири. — Какво ще кажеш?

Мина време, преди Джъстин да проговори.

— Звучи... интересно. Много интересно. Какво мисли Джошуа? Какво е твоето участие в операцията?

— Джошуа можеш и сам да попиташ. Ще ти го изпратя, след като свършим разговора. Колкото до моето участие — Пири сви устни в нещо между усмивка и гримаса, — аз ще съм ръководител на групата кобри — общо четирима. И ако ти решиш да си един от тях, през следващите няколко седмици ще се занимавам с твоята подготовка.

Джъстин изведнъж усети компютъра, който висеше на врата му — програмируем учебен компютър, който в края на обучението щеше да бъде заменен с имплантиран нанокомпютър на кобра.

— Да разбирам ли, че подготовката ще бъде специална? Не като тази за лов на рогати леопарди?

— Да. Плюс специалните програмируеми рефлексии, вградени в стандартния нанокомпютър, които никога не се използват при работа в гората — отговори Пири и кимна. — Скачане към тавана, мигновено обръщане назад — такива и разни други неща.

— Останалите кобри няма ли също да се нуждаят от подобна подготовка?

— Те ще се присъединят към нас, когато преминеш основното си обучение — след три до четири седмици. — Пири подпря лакти на писалището и събра пръстите си под формата на кошарка. — Виж, Джъстин, ще бъда честен с теб. Струва ми се, че ти виждаш цялата операция като едно голямо приключение, но има сериозна опасност всички ние да оставим кокалите си на Квазама.

— О, хайде, Алмо — усмихна се Джъстин. — И ти ще си там, а ти си късметлия човек и няма да загинеш.

— Млъкни! — срязва го Пири. — Късметът е само статистическа вероятност, съчетана с умения и опит. Нищо повече! И докато аз

притежавам и двете, ти на практика нямаш нито едното, нито другото. Ако някой от нас загине, това вероятно ще си ти.

Джъстин се сви на стола си, изненадан от избухването на Пири. През детските му години по-възрастният мъж се бе превърнал в негов идеал. Също колкото и баща му, той беше причина за решението му да стане кобра. Да бъде мъмрен от него за това си решение бе повече от шок.

Лицето му сигурно изразяваше чувствата, които го вълнуваха, ала въпреки това Пири продължи още няколко секунди да гледа строго.

— Зная, че боли — каза тихо Пири, — но тази болка е далеч по-малка от болката при рана от лазерен лъч. Набий си отсега в главата, че говорим за разузнаване във вражеска територия. Баща ти ще ти обясни, че в сравнение с него, ловът на рогати леопарди е като разходка в парка.

Джъстин облиза пресъхналите си устни.

— Ти не ме искаш, нали?

За първи път Пири отмести поглед от Джъстин.

— Какво искам или не искам няма значение. Съветът е решил и всички кобри-ветерани от войната са съгласни, че идеята е много добра, а губернатор Телек ги е убедила, че аз съм този, който трябва да оглави операцията. Задълженията си определих лично аз и сега не ми остава нищо друго, освен да ги изпълнявам. Точка!

— И се страхуваш, че аз няма да се справя? — попита Джъстин, когато вцепенението му отстъпи пред надигация се гняв.

— Страхувам се, че никой от нас няма да се справи — хапливо отговори Пири. — И ако опасенията ми се окажат верни, не ми харесва фактът, че трябва да разделям вниманието си между успешното завършване на мисията и твоята безопасност.

— А защо трябва да се грижиш за моята безопасност? — озъби се Джъстин. — Защото ме познаваш от бебе ли? Или защото си приятел на баща ми отпреди това? Сега съм на двадесет и две, Алмо, достатъчно възрастен, за да се грижа самичък за себе си... а ако търсиш логика, трябва да ти обърна внимание, че за разлика от всички вас, аз няма да се отучвам от безбройните малки трикове, използвани в лова на рогати леопарди. Ако пък имаш някакви оплаквания от моята младост, запази ги за след обучението, съгласен ли си? Тогава може би ще бъдеш по-конкретен.

Алмо отново втренчи поглед в него и Джъстин се приготви за второ избухване. Но такава не последва.

— Добре — промърмори Пири. — Просто исках да съм сигурен, че си наясно какво те чака. Вярваш или не, но аз наистина разбирам как се чувстваш... по-късно ще научиш, че другите може и да не те разбират. — Той стана и за момент пак заприлича на стария Алмо Пири. — Сега ще изпратя Джошуа да дойде да си поговорите. Аз ще съм в кабинета си отсреща. Като свършите, ми се обади. Обсъдете подробно всичко, но гледайте да не продължите безкрайно дълго, както обичате да правите. — Той се усмихна и напусна стаята.

Джъстин въздъхна с облекчение и минута по-късно, когато в стаята влезе неговият брат-близък, дишането му се бе нормализирало.

— Алмо ме предупреди разговорът ни да не трае повече от шест месеца — каза Джошуа и седна в наскоро освободения стол до писалището. — Наистина ли говорим толкова много?

— Само помежду си — отговори Джъстин.

— Може би е вярно — съгласи се другия и огледа критично брат си. — Как се чувстваш?

— От хирургическите операции — чудесно. От разговора с Алмо — като човек, върху когото току-що се е хвърлила някоя огромна гаунта.

Джошуа съчувствено кимна.

— Разбирам те. И така. Какво мислиш по въпроса?

— Звучи така, сякаш наистина трябва да мисля или съм мислил, преди Алмо неочаквано да изпадне в песимистично настроение. Да не би и ти да имаш резерви?

Джошуа се намръщи.

— Не съвсем, като се изключи очевидното ми нежелание да бъда убит. Кой каза, че имам резерви?

— Алмо загатна, че някой имал проблеми с плана.

Джошуа направи болезнена гримаса.

— Може би има предвид мама.

— Мама! — Джъстин удари юмрука на лявата си ръка в дланта на дясната, огорчен, че във възбудата си бе забравил за нея. В следващия миг болката в кокалчетата и дланта му напомни, че въпреки ограниченията, наложени от провесения на врата компютър, системата от подсилващи серводвигатели не бива да се пренебрегва. За щастие с

керамичните пластини костите му практически бяха нечупливи, което означаваше, че този път ще се размине само с охлузвания; на гордостта и на кожата.

— По дяволите, хич и не ми мина през ума как ще й се отрази — призна той. — Съобщихте ли й вече?

— О, да, и повярвай ми, изживяното от теб на операционната маса не е нищо. — Джошуа поклати глава. — Не зная. Може би трябва да се откажем.

— Какво каза тя?

— Ти какво очакваш? Емоционално запази спокойствие, логически леко подкрепи целесъобразността, но смяташе, че с това си предложение Коруин я е предал. Опитахме се да я убедим, че за теб тази мисия е по-безопасна, отколкото ако бъдеш изпратен на Целиан или дори в отрядите за изтребване на рогати леопарди, но мисля, че не ни повярва.

— Алмо не го вярва, та тя ли?

Джошуа махна с ръка.

— Аз не съм измислил оптимизма. Само се опитвам да го внушавам.

— Да. — Джъстин намери един празен ъгъл, за момент насочи поглед към него, после се обърна към брат си. — Ти наистина ли мислиш, че е по-добре да се откажем?

— Ако трябва да бъда съвсем честен, не. — Джошуа започна да отмята на пръсти. — Първо, основната идея на Коруин звучи примамливо и ние очевидно сме единствените двама в трите свята, които могат да помогнат за нейното осъществяване. Второ, ние вероятно ще сме също единствените на кораба, които споделят мнението на татко, че приемането на ролята на наемни войници е опасен прецедент. И накрая — той неочаквано се усмихна свенливо. — По дяволите, ти си го почувствал още като ученик. Ние сме Моро, синове на кобрата-ветеран от войната с трофтите, на почетния губернатор, на един от първите колонисти на Авентини — Джони Моро. Хората очакват от нас нещо голямо.

— Това съображение е доста идиотско.

— Само по себе си — да. Но съчетано със съображение номер две, то означава, че когато се върнем от Квазама, нашият доклад и препоръки ще тежат и при сегашните настроения в Съвета татко може

да се нуждае от допълнителна подкрепа, за да попречи да се извърши някоя глупост.

„А от другата страна на везната — помисли мрачно Джъстин — трябва да сложим чувствата на мама. Ситуацията е патова.“ Но Джошуа беше прав и ако бяха научили нещо от родителите си, то бе, че личното спокойствие и предпочитания никога не бива да се поставят пред дълга в служба на обществото.

— Добре — каза накрая Джъстин. — Ако ти си готов, аз също съм. По дяволите гаунтите.

— Съгласен съм. — Джошуа стана. — Е, тогава време е да се захващаме. Не се съмнявам, че Алмо доста ще те поизпоти, а двама хирурзи подготвят и за мен една операционна маса.

— Хирурзи? — Джъстин се намръщи и внимателно се изправи. — Какво ще правят с теб?

Джошуа хитро намигна.

— Ще научиш, когато му дойде времето. Засега ще ти кажа само, че е нещо, което ще позволи в Квазама ти да се представяш идеално вместо мен.

— Така ли? Хайде, Джошуа, не ме измъчвай...

— Ще разбереш след два месеца — усмихна се Джошуа и излезе.

„Ти с твоите глупави загадки“, помисли си Джъстин. За момент му се прииска да го догони и принуди да се изясни. Но Алмо го чакаше. „Е, вече не сме шестнадесетгодишни“, припомни си той, изпъна рамене и отиде в кабинета на новия си ръководител.

През дългата си история екраните на видеотелефоните изобщо не се и доближиха до детайлната разделителна способност дори на най-простите компютърни монитори. Навремето беше чул, че това ограничение било въведено не толкова от финансови, колкото от психологически съображения. Бръчки, смръщвания, малки емоционални смущения — всичко се размаваше така, че ако образът на екрана изглежда щастлив, тъжен или ядосан, можеше да се приеме, че самият човек отсреща се намира много дълбоко в съответното душевно състояние. Затова видът на Коруин беше много шокиращ.

— Само преди десет минути бяхме в безизходица, татко — каза най-големият син на Джони и поклати глава. — Тлосите наистина

преговарят от името на демесна Балиу, но първият говорител има ограничени пълномощия. Специално по въпроса за бюджета на мисията. Всеки път, когато се опитвахме да включим нещо допълнително в договора, той махаше друго.

Джони хвърли поглед над екрана. Крис, седнала в трапезарията, се преструваше на изцяло съсредоточена върху събирането на изсипаните върху масата електронни компоненти, но Коруин знаеше, че тя внимателно следи разговора.

— В такъв случай може би е по-добре да дойда при вас — предложи той на Коруин. — Все още мога да помогна с нещо.

— Не си струва — поклати глава Коруин. — В преговорите губернатор Телек е не по-малко твърда от теб. Пък и след залез слънце температурата пада с десет градуса.

Джони се намръщи. Трябваше да се съобразява с времето. В Капитолия бе настъпило първото есенно застудяване и излизането от затоплените сгради не беше за неговия артрит. Разбира се, можеше да облече термокостюм или да вземе допълнително болкоуспокояващи таблетки, но нито едното, нито другото му се нравеше.

— Добре — каза Джони. — Но ако вие, момчета, не приключите скоро, обадете ми се и аз ще ви помогна. Изглеждаш ми уморен, Коруин.

— Ще се справя. Главната причина за обаждането ми беше да уточня някои неща по твоето предложение за паралелната разузнавателна мисия. Каква част от нея смяташ, че трябва да се финансира от нашите светове?

— Абсолютно никаква — отговори категорично Джони. — По същество това си е търговска сделка, Коруин, а никой не търгува със стока, която нито е видял, нито е проучил. Разбира се, тъй като фактически демесна Пуа предлага петте планети, вие вероятно можете да настоявате говорителят да задължи тях с плащането на разузнаването. Нека Пуа и Балиу сами се разберат как да си поделят разходите.

— Аха. — Коруин скептично поклати глава. — Трудно ми е да повярвам, че тази шайка търговски главорези са били в съюз достатъчно дълго, за да водят война.

— Бяха. Повярвай ми. И нищо не ни дава основание да мислим, че не могат отново да го направят.

— Разбрах какво искаш да кажеш. Ако трофтите заплатят всички други разходи, искаш ли да използваме „Менсаана“ за проучвателната експедиция?

Джони прехапа устни.

— Бих предпочел те да осигурят и кораба. Но ако се наложи да приемем това предложение, съгласен съм. Да платят обаче горивото.

— Добре. Всъщност аз ще прокарам това искане срещу нещо, от което се нуждае квазаманската мисия. Ще говорим по-късно.

Прекъснаха връзката и за момент Джони остана загледан в екрана, като се опитваше да си представи всички възможни насоки, които можеха да вземат преговорите. Беше като огромен троен шах с прекалено много възможности, които трябваше едновременно да отчита. Той се изправи — една сравнително лесна операция в добре затоплената стая, — отиде при масата и седна до Крис.

— Как върви? — попита Джони, като гледаше купчината от проводници, миниатюрни компоненти и интегрални схеми.

— Бавно — отговори тя, докато настройваше диагностичния уред. — Започвам да разбирам защо всички предпочитат да купуват от трофтите готова електронна апаратура, вместо да си доставят компоненти и сами да си я правят. Тези интегрални схеми, например, имат много странни характеристики, съвсем различни от посочените в проспектите.

— Ще ги разбереш — увери я Джони. — Навремето ти беше най-добрият електроник в...

— В Ариел? — изсумтя тя. — Голям успех! Бяхме само двама. Трябваше да бъда или най-добрата, или да се задоволя с второто място.

— Определено беше най-добрата — заяви категорично Джони. Това бе отново старата Крис, с позабравеното напоследък чувство за хумор. Може би най-сетне бе преодоляла напрежението от последните няколко седмици.

А може би просто беше намерила спасение в своето минало. От години не бе използвала за нищо сериозно квалификацията си на електроник.

— Ти естествено разбираш — тихо се намеси тя в мислите му, — че ако включите „Менсаана“ в тази проучвателна мисия, няма да разполагате с никаква подкрепа в случай, че „Капка роса“ закъса на Квазама.

Джони поклати глава.

— Няма да използваме „Менсаана“ в опасни операции. А ако потрябва подкрепление, ще имаме на разположение два или три кораба на трофтите.

— Аз мислех, че трофтите не искат да се бият с квазаманците.

— Ако възникнат някакви проблеми, ще трябва да се намесят — заяви мрачно той. — Но според мен, те няма да имат сериозни ангажменти. Пък и една група командоси едва ли може да участва в истински военни действия.

— Само дето ще искат да защитят направените инвестиции.

— Сега вече разсъждаваш като истински трофт. — Джони се пресегна и я прегърна през раменете. — Запомни, Крис — каза сериозно той, — че за да имат тези данни, с които съм убеден, че разполагат, трофтите от Балиу са изпратили най-малко един екип дипломати, които са отишли на Квазама и са се върнали оттам живи и здрави. За това свидетелства третото ниво на тяхната преводаческа програма. Джъстин и Джошуа ще бъдат в пълна безопасност. Уверявам те.

— Ще ми се да си прав — въздъхна Крис. — Но ти знаеш, че майката има изключителното право да се безпокои.

— Спомням си как преди тридесет години такова изключително право имаше съпругата.

— Нещата се променят. — Крис въртеше в ръка една шестстенна интегрална схема. — Винаги е било така.

— Вярно — съгласи се Джони. — Но не винаги промените са към по-добро. Спомням си и времето, когато правехме пътешествия само двамата, без децата. Какво ще кажеш, ако се опитаме да върнем тези дни?

Крис тихо изсумтя.

— Мислиш ли, че Съветът ще може да функционира без теб толкова дълго?

Джони трепна при деликатната критика.

— Сигурно ще може — отвърна той, приемайки въпроса буквално. — Коруин познава достатъчно добре работата, пък и докато завърши мисията на Квазама, едва ли ще се случи нещо особено важно. Идеално време за ваканция.

— Как можеш да говориш за ваканция, когато синовете ти ги грозят кой знае какви опасности?

— А защо не? — попита той. — Говоря съвсем сериозно. Дори да знаем, че нещо не е в ред, отгук с нищо не можем да им помогнем. Онова, което можехме да направим — да изпращаме совалки, които да отиват до Квазама и да се връщат, — беше отхвърлено като много провокативно. За теб ще е по-добре да намериш нещо, с което да ангажираш ума си, вместо да се отдаваш на мрачни мисли.

Крис погледна електронната апаратура пред себе си.

— Щом това не може да ангажира ума ми, съмнявам се, че ваканцията ще успее.

— Говориш така, защото не знаеш каква ваканция имам предвид — каза той и мислено кръстоса пръсти за късмет. Ако ѝ представеше в подходяща светлина замисъла си, тя може би щеше да се съгласи, а Джони беше твърдо убеден, че и двамата се нуждаят от това. — Имах предвид едно екскурзионно пътуване с кораб със спиране на различни места, разходки из гори и ливади и понякога дори плуване в топли води. Общуване с хора, когато ни се прииска, усамотяване, когато си пожелаем и всички удобства като у дома. Как ти се струва?

Крис се усмихна.

— Също като от проспектите за онези крайбрежни излети, които рекламираха, когато бях малка. Да не искаш да кажеш, че някой предприемчив човек е закупил дълбоководен лайнер от трофтите?

— Не съвсем. Ще бъде ли достатъчно, ако ти кажа, че маршрутът включва пет планети?

— Пет пла... Джони! — Крис зяпна от изненада. — Нали нямаш предвид проучвателната мисия?

— А защо не?

— Какво означава това „защо не“? Та тя е научна експедиция, а не туристическа екскурзия за хора на средна възраст.

— Не забравяй, че аз съм почетен губернатор. Щом Лиз Телек е успяла да убеди Съвета да я приемат на Квазама, аз сигурно също бих могъл да се възползвам от нейните аргументи.

По лицето на Крис трепна един мускул.

— Вече си уредил това пътуване, нали? — попита тя, изпълнена с подозрения.

— Да, но ще замина само, ако дойдеш и ти. Не те лъжа, Крис. Ще бъда най-обикновен наблюдател. Евентуално ще вземам политически решения, но с нищо друго няма да се занимавам. За нас това наистина ще е нещо като ваканция.

Крис наведе очи.

— Само че ще бъде опасно, нали?

— Такъв беше животът ни в Ариел, когато се оженихме — вдигна рамене Джони. — Тогава ти като че ли не възразяваше особено.

— Тогава бях много по-млада.

— И какво от това? Защо пък цялото забавление да е само за Джъстин и Джошуа?

Джони беше очаквал, че ще последва някаква реакция, но бе съвсем неподготвен за смеха, в който избухна Крис. Искрен смях, неподправено весело настроение.

— Невъзможен си — възкликна тя и се извъртя на стола, за да го погледне в очите. — Преди малко ти казах, че се тревожа за тях. А какво се готвим да правим? Коледна размяна на тревоги!

— Може просто да стоварим всичките тревоги на Коруин. За братята сутрин, за родителите следобед, а вечер да се тревожи вместо мен в Съвета. Хайде, Крис, може би това е единственият ни шанс да видим мястото, където евентуално ще живеят нашите праправнуци. — „Във всеки случай, единственият шанс да го видим заедно — добави той наум — през трите или четирите години, които ми остават да живея.“

Лицето ѝ с нищо не показва, че е проследила мисълта му, но минута по-късно тя въздъхна и кимна.

— Добре. Да отидем на тази екскурзия.

— Благодаря, скъпа — каза тихо Джони. Той знаеше, че това няма да компенсира мъката от раздялата със синовете ѝ, които заминаваха неизвестно къде във Вселената, но все пак беше макар и малка утеха, че за известно време ще задържи поне съпруга си.

Джони се надяваше да е така. Въпреки неговите уверения, бе напълно възможно двама от тримата им сина да бъдат погълнати от Вселената и никога да не се върнат.

6.

Съветът — заедно с един все по-разширяващ се кръг от доверени лица — неочаквано добре запази тайната за предложението на трофтите почти цели четири седмици, след което Стийгър реши да разгласи новините. От гледна точка на Коруин, не можеше да се избере по-лош момент. Въпреки това, още по време на обсъждането с трофтите на финансовите подробности, неочаквано му бе възложено да отговаря за триста и осемдесет хиляди авентинци. Терон Юти и останалите губернатори щяха непосредствено да ръководят голяма част от тях, но имаше доста много политически въпроси, които можеха да решат само той и Джони. И понеже беше поел задължението да разтоварва колкото се може повече баща си, Коруин прекарваше значителна част от времето си на телефона и на обществената информационна мрежа.

За щастие реакцията като цяло беше положителна. Повечето от възраженията — от етичен характер — бяха обсъждани в семейство Моро и на дискусиите в Съвета. Слава Богу, никой не повдигна въпроса, който най-много тревожеше Коруин, а именно защо Съветът бе чакал почти два месеца, преди да потърси общественото мнение. На него той трудно можеше да отговори.

Но цялата тази работа по връзките с обществеността отклони вниманието му от подробностите по подготовката на мисията — всъщност, той напълно изпусна важния въпрос за състава на проучвателната експедиция и научи за него едва когато беше официално разгласен — по-точно, когато му се обади Джошуа.

— А пък аз се чудех защо си толкова спокоен — каза Джони, щом няколко минути по-късно Коруин отиде при него. — Предполагам, че трябваше да ти съобщи за решението ни.

— Да ми събщиш! — изръмжа Коруин. — Най-малкото трябваше да го *обсъдиш* с останалите от семейството, преди да се запишеш.

— Откъде-накъде? — възкликна Джони. — Какво смятаме да правим аз и майка ти с живота си е лично наша работа. Ние сме достатъчно възрастни, за да можем самостоятелно да решаваме този въпрос. Според нас, смяната на обстановката ще ни се отрази добре. — Той вдигна вежди. — Да не би да искаш да кажеш, че ние с майка ти не знаем как да се оправим в непозната среда?

Коруин стисна зъби.

— Не забравяй, че сега сте много по-възрастни от времето, когато сте дошли на Авентини. Там можете да загинете.

— Братята ти могат да загинат в Квазама — тихо му напомни Джони. — Трябва ли ние да си седим тук на спокойствие, докато те рискуват живота си? Така поне в известен смисъл ще споделим опасностите, на които са изложени.

По гърба на Коруин преминаха студени тръпки.

— Рискът, който поемате, с нищо няма да намали тези опасности.

— Зная. — Усмивката на Джони беше иронична, но без следа от самозаблуда. — Това е една от най-забележителните черти на човешката психика. Дълбокото подсъзнателно чувство може да бъде много силно, макар да не почива на здравата логика. — Той отново стана сериозен. — Искам да ме разбереш добре, Коруин. Не търся твоето одобрение, но трябва да се съгласиш, че познавам достатъчно добре и себе си, и своята съпруга, за да зная какво вършим.

Коруин въздъхна и махна с ръка.

— Добре. Гледайте поне да се върнете живи и здрави. Знаеш, че без теб не мога да ръководя Съвета.

Джони се засмя.

— Ще се постараям. — Той се пресегна и набра някакъв номер на видеотелефона. — Чакай да видя... аха, добре. Следобед ще обсъждат състава на контингента от кобри. Можем спокойно да изпуснем това заседание. Би ли желал да видиш някои политически ходове на баща си в действие?

— Разбира се — каза Коруин и се зачуди, какво ли има предвид баща му.

— Много добре. — Джони натисна още няколко клавиша. — Говори Джони Моро. Готова ли е поръчаната специална аерокола?

Добре. Кажете на пилота, че ще излетим след около двадесет минути. Аз и още двама.

Той прекъсна връзката, стана и отиде до закачалката, където висеше термокостюма му.

— Иди и си вземи палтото — обърна се той към Коруин. — Сега ще връчим на клиента авентинския еквивалент на мостра без стойност, която с малко щастие ще се окаже, че съвсем не е без стойност.

Третият пътник се оказа първият говорител на трофтите.

Докато летяха над авентинските местности, Коруин тайно и с увлечение оглеждаше трофта. През живота си беше виждал много трофти, но никога толкова отблизо и толкова продължително. Сгъващи се назад колена и извити навън стъпала; прилични на насекомо торс и корем; ръце с гъвкави радиаторни мембрани; несъразмерно голяма глава с двоен гърлен мехур и странно, прилично на пилешко лице. Всичките основни анатомически особености на трофтите му бяха така познати, както и тези на човешките същества или дори на рогатите леопарди. Но Коруин откри, че има дребни подробности, които досега не бе забелязвал. Лъскавата кожа, например, беше по-матирана версия на бляскавите, прилични на трико дрехи. Дори от един метър разстояние се виждаха тънките бръчки, които пресичаха надлъж и нашир кожата му, и космите, подаващи се от всяка гънка. Седнал на специално конструирана седалка, трофтът се помръдваше от време на време и тогава Коруин съглеждаше възлести мускули и — понякога — очертание на скелетна конструкция. Големите главни очи имаха различен цвят от трите малки, допълнителни, разположени около тях. Някога беше чел, че главните очи са за бинокулярно зрение, а допълнителните — за нощно виждане и при поляризирана слънчева светлина. За голямо съжаление на Коруин късата човка остана затворена. Той много искаше да види как изглеждат тривърхите зъби на трофта.

По време на двадесетминутното пътуване Джони съобщи на пилота само крайния пункт и повече нищо не каза. Очевидно всичко бе предварително подготвено и нито той, нито първият говорител изпитваха нужда от по-нататъшни разговори. Коруин смяташе да понатисне баща си за малко повече информация, но после реши, че

мълчанието на Джони е указание, че и той не трябва да говори. Разпределил вниманието си между трофта и гледката през прозореца, той култивираше необходимото му търпение.

Най-после се приземиха до една голяма, квадратна сграда, разположена в снежна гора, далеч от всякакво познато на Коруин селище. Посрещна ги ескорт от двама души. На гърдите им имаше монограм с надпис: „Тренировъчен център“, а под него се виждаше емблемата на академията „Кобри“ — стилизирана качулата змия. Едва тогава Коруин започна да се досеща какво е намислил баща му.

— Губернаторе — каза един от посрещачите и кимна на Джони. — Вие и вашите гости имате разрешение да влезете в мониторната зала. Последвайте ме, моля.

Влязоха през бронирана врата и тръгнаха по изключително еднообразен и безличен коридор, в който шумът от стъпките им кънтеше непривично сред металните стени. Качиха се на един асансьор и след тридесет секунди влязоха в огромна, неравномерно осветена зала, в която цареше безмълвно напрежение. В по-слабо осветените площи покрай стената най-малко тридесет души седяха пред малки монитори и работеха с клавиатури и джойстикове, а шестима мъже в куртки на кобри с червени и черни квадрати съсредоточено гледаха по-големи монитори, разположени върху полукръгла конзола в средата на залата. Един от тях се обърна да посрещне новодошлите. Когато се доближи, Коруин позна, че е координаторът Сън. „Истинско царско посрещане“, помисли си той.

— Губернаторе — кимна към Джони Сън. — Първи говорителю, господин Моро — добави той и кимна по същия начин към трофта и Коруин. — Минете насам, ако обичате. Групата току-що проникна във външния периметър на участъка.

— Атакуват ли? — попита първият говорител, докато отиваха към конзолата с форма на полукръг.

— В известен смисъл — отговори Сън. — Групата кобри, които ще отидат на Квазама, упражняват техниките за бой в сграда. Елате да погледаме.

На отделните монитори се показваха различни етапи от атаката. Коруин бързо огледа всичките и се опита да схване замисъла. Той скоро разбра, че въпреки различните ъгли, под които бяха насочени камерите, в боя участват само четири кобри: Алмо Пири, Джъстин и

още две, които познаваше от снимки и доклади в Съвета: Майкъл Уинуърд и Дорджей Линк. Последните се промъкнаха през един коридор, докато Пири и Джъстин се бяха изправили пред огромна врата.

— Онези двамата — обясни Сън и посочи Пири и Джъстин — са спрени от голяма врата с електронна брава. Вероятно могат да я разбият с бронебойните лазери, но засега не е обявена обща тревога и си заслужава да загубят малко време, като се опитат да я преодолеят без да вдигат излишен шум. Изглежда обаче, че един от квазаманците ще ги изненада. — Той включи друг монитор и на него видяха манекен на часовой.

Камерата се завъртя и на екрана се появи Джъстин. „Джъстин е самичък? — помисли Коруин. — Но нали Алмо също беше там?“

Екранът светна силно и изгасна. Коруин насочи поглед към мониторите с фиксирани камери точно навреме, за да види как Пири се спусна от тавана с готови за стрелба лазери във върховете на пръстите и се сви до „убития“ часовой. После надникна зад ъгъла, вдигна манекена и го занесе до вратата.

— Чисто е — прошепна Алмо на Джъстин.

— Ей сега и тук ще бъде чисто — отвърна също шепнешком Джъстин.

— Вътре е главната станция за насочване на ракети — обясни Сън. Той се пресегна, натисна един ключ и на екрана се появи схема на цялата тренировъчна площ. Коруин бързо откри точките, които представяха брат му и Пири, а после с ужас установи, че стаята, която се готвеха да превземат, не е празна. — Вие ще видите — продължи Сън със същия безразличен тон, — че вътре има осем дежурни квазаманци. Всичките са въоръжени, но кобрите трябва да се възползват от предимството на изненадата. Нека погледаме...

Джъстин се изправи, дръпна вратата и преди тя да се е отворила, алармен звън разтърси напрегнатата тишина.

По-късно Коруин щеше да научи, че Уинуърд и Линк по невнимание са задействали сигнализацията, но в първия момент му се стори, че са попаднали в капан. Двете кобри изглежда си помислиха същото и вместо да нахлуят през отворената врата, атакуваха стената от двете страни на вратата. Коруин чу Джони гневно да мърмори нещо, но когато кобрите разбраха ситуацията, вече беше много късно.

Манекените в стаята за контрол бяха готови за бой. Пири си позволи да хвърли поглед зад страничната каса на вратата и получи един лазерен удар.

Коруин почувства, че челюстите го болят от стискане, но фигурите на монитора не губеха време за взаимни обвинения. Пири бързо направи на Джъстин няколко сигнала с ръце и получи потвърждение с кимване. Секунда по-късно двамата мъже откриха огън с лазерите към вратата. После Пири се хвана за касата и се хвърли в стаята.

Вътре и нагоре. Мониторите, които следяха стаята, показаха как тялото му се завъртя като жироскоп и полетя по дъга, а бронебойният лазер в левия му крак описа унищожителен конус. Той едва беше достигнал връхната точка на своя скок, когато влетя Джъстин. Помладата кобра се преметна през глава, падна по гръб, завъртя се в ембрионално положение и бронебойният ѝ лазер също започна да сее смърт.

По разказите на баща си за войната Коруин позна, че това е класически манювър „високо-ниско“. Срещу насочваната от сензорите на Пири стрелба от високо и по-ниския хоризонтален огън на Джъстин ефективна защита просто не съществуваше и може би за не повече от секунда и половина всичките дисплеи на манекените угаснаха.

Изведнъж Коруин осъзна, че следи операцията със затаен дъх. Той откъсна за секунда очи, за да разбере какво замислят Уинуърд и Линк. Бяха се разделили; Линк стоеше пред една отворена външна врата, а Уинуърд го охраняваше. Лазерите на пръстите му бяха насочени към пресечката на два коридора. Между тях имаше внушителен брой „убити“ манекени.

Неочаквано святкане и трясък върнаха вниманието на Коруин върху другите дисплеи и то точно навреме, за да види как Джъстин стреля с мълниемета към един контролен панел в залата за насочване на ракети. Последва второ святкане и трясък и Коруин стисна ръце в юмруци. Като дете го бе удрял ток от повреден електрически контакт и сега от силния токов поток на мълниемета по йонизираната от лазера траектория кожата му настръхна. Но той се насили и продължи да следи как Пири и Джъстин методично действат из помещението и унищожават и най-малките видими електронни апаратури. Пири спря

за момент пред голям дисплей със защитен екран и в стаята се чу тихо жужене.

— Звуков разрушител — промърмори Сън. Вероятно обясняваше на трофта. Няколко секунди по-късно Коруин видя как дисплеят се пукна и жуженето престана.

Тяхното изчезване от стаята и последвалите два изстрела на мълниеметите бяха толкова недвусмислени, че не можеха да се разберат погрешно. Уинуърд и Линк бяха разчистили изхода. Пири повали още два манекена. После четиримата изскочиха през вратата и се насочиха към гората. Пулсът на Коруин почти се нормализира.

— Това е всичко — обяви Сън. — Всички манекени са убити. Даден е сигнал за връщане.

Коруин погледна над полукръглата конзола и видя, че във всички затъмнени места из залата дисплеите угасват, операторите стават и протягат изтръпналите си ръце. Той усети върху рамото си ръката на Джони.

— Бях забравил как изглеждат кобрите в бойни условия — каза развълнуван Джони.

— Изненадващо е колко много адреналин може да отдели хипофизната жлеза на човек — обади се друг познат глас. Коруин погледна край баща си изненадан. Толкова се беше съсредоточил върху дисплеите, че не бе забелязал стария съекипник на Джони, кобрата Кали Халоран, който също бе в събраната от Сън група. Халоран кимна на Коруин и след това погледна трофта, който стоеше мълчаливо до него.

— Разбрах, че демесна Балиу'чка'спми смята разходите за тази начална експедиция за много високи, първи говорителю — отбеляза той. — След като видяхте кобрите в действие, споделяте ли това мнение?

Първият говорител се размърда, протегна мембраните на ръцете си като крила на прилеп и после отново ги събра.

— Демесна Глос'кин'фахи винаги е оценявала високо бойните качества на войника-кобрах — заяви той.

Коруин си помисли, че това не е отговор на зададения въпрос. Баща му също разбра, че трофтът хитрува.

— Но не е достатъчно впечатлена, за да поеме допълнителните разходи, които демесна Балиу'чка'спми не желае да плати? — обади се

по-възрастният Моро. — Може би владетелят на вашата демесна ще желае да види видеозапис на това занятие.

— Сигурно ще му е интересно — съгласи се трофтът. — При условие, че цената е приемлива.

— Съвсем приемлива — кимна Джони. — Особено ако се вземе предвид, че вие ще си възстановите част от средствата, като продадете едно копие на демесна Балиу'чка'спми. Аз мисля, че след това владетелите на тези демесни могат да постигнат ново споразумение колко да плати всяка от тях, за да наемат нашите кобри.

— Да — каза първият говорител и на Коруин му се стори, че в безизразния глас на механичния преводач долавя вежлива нотка. — Мисля, че е възможно.

Предвиждането се оправда и за две седмици на масата за преговори уклончивите отговори на трофтите по финансовите въпроси изведнъж секнаха. Това обаче нямаше никакво значение, защото групите за планиране вече бяха решили да не се скъпят за жизненоважната апаратура и в същото време да сведат разходите до минимум. В емоционално отношение този *carte blanche* представляваше голяма подкрепа, а в политическо — признание за добрата репутация на светове на кобрите. В известен смисъл последното беше хубаво, но Коруин все още си спомняше дните, когато трофтите смятаха тези светове за заплаха. Прекъсването на връзката им с човешкия Доминион сложи край на техните страхове, но не бе далеч от ума, че слухът за силата на кобрите може да се раздуе и отново да стане така обезпокоителен за пришълците, сякаш са реално застрашени. За първи път той разбра болезненото нежелание на баща си да демонстрират истинските бойни възможности на кобрите.

Три седмици по-късно — само единадесет от одобряването на проекта от Съвета — от Авентини излетяха два космически кораба за далечни полети на светове на кобрите: „Капка роса“, на който бяха Джъстин и Джошуа Моро, с курс към Квазама; и „Менсаана“, с Джони и Крис Моро и засега официално неуточнен курс.

Коруин наблюдаваше излитането и се питаше, как на една планета с почти четиристотин хиляди души може изведнъж да се почувства толкова самотен.

7.

На времето, когато се колонизираше планетата, „Капка роса“ беше единственият междузвезден кораб на Авентини. Тогава той бе предназначен само за проучване на възможностите за евентуално бъдещо заселване на съседните звездни системи и плановиците на Доминиона не виждаха никакъв смисъл да ангажират голям звездолет. С екипаж от пет души и четирима изследователи „Капка роса“ изглеждаше достатъчно просторен, но със сегашния двойно по-голям товар бе направо претъпкан.

Пири намираше обстановката за поносима. Той беше израснал при почти клаустрофобни условия. Малкото градче „Благодарност“, оградено от гори, пълни с рогати леопарди, в смисъл на физическо пространство беше много уютно местенце. Макар че след това бе изпитал удоволствието както от по-достъпното уединение в големите градове, така и от живота сред просторите на пограничните региони на Авентини, той не беше изгубил способността да си създава умствено усамотение там, където не съществуваше физическо.

По-голяма част от останалите десет пътника, макар и в различна степен, също доста добре се адаптираха. Джъстин и Джошуа почти през целия си живот бяха живели в обща стая и дори в претъпканата каюта се чувстваха по-добре от повечето братя, които Пири познаваше. Другите две кобри, Линк и Уинуърд, бяха изкарали последните няколко седмици от интензивните занимания в казармените помещения на Академията и Уинуърд веднъж бе споделил, че в сравнение с живота там, на кораба се чувства като в дворец. Членовете на групата за контакт — която освен Джошуа включваше още Юри Серенков, Марк Риндстат и бившия моряк Декер Йорк — още при подбора бяха изследвани за невротични смущения и Пири беше убеден, че тях нищо не може да ги разстрои — поне видимо. А двамата изтъкнати учени, докторите Билман Кристофър и Хърш Намиди, бяха толкова заети с изследователската си апаратура, програмите и

вариантните схеми, та навярно не забелязваха, че едва има въздух за дишане.

Оставаше Лизабет Телек.

За Пири нейното участие в мисията продължаваше да е загадка. Въпреки аргументите за необходимостта от присъствие на високопоставен член на Съвета, той не можеше да проумее как генерал-губернаторът Стигър е позволил в мисия, която прилича повече на военна, отколкото на изследователска, да участва жена. Пири беше със съвременни убеждения и не страдаше от никакви предразсъдъци относно жените доктори или инженери. Но войната бе нещо различно и Стигър, чиито корени бяха от Доминиона, трябваше да разбира това по-добре от Пири. Оттам следваше изводът, че решението е чисто политическо и от него произтичаше още по-натрапчивия въпрос: „Защо *той*, Алмо Пири, е включен в тази мисия?“

Това наистина го тревожеше. Напоследък нямаше голям достъп до поверителна информация, както по времето, когато поддържаше тесни връзки със семейство Моро. Въпреки това бе очевидно, че Стигър не би включил Телек в мисията, ако не разчиташе нейният доклад и препоръки за Квазама повече или по-малко да съответстват на неговите очаквания. Пири беше добър приятел с Джони Моро, който и като губернатор и като почетен губернатор често кръстосваше шпага с Телек и въпреки това тя бе поискала групата на *Пири* да я охранява на Авентини; и представи пред губернаторите оценката на *Пири* за живата сила и за разходите, свързани с мисията; и предложи Пири да командва групата кобри.

Защо правеше всичко това? Дали не се опитваше по този начин да го спечели за своята по-агресивна кауза по въпроса за Квазама? Или му предоставяше последен шанс за истинска работа на кобра, преди да започнат да се проявяват неизбежните последствия от имплантациите в тялото му? Или го правеше с надеждата, че когато той се пенсионира и бъде назначен за консултант, от благодарност ще стане неин политически съюзник? Или просто бе решила, че е най-подходящият човек за тази работа и поне веднъж беше пратила по дяволите всички политически съображения?

Той не знаеше какъв е отговорът и скоро му стана ясно, че по пътя за Квазама няма да го научи. Дипломата по биология на Телек не можеше да ѝ помогне в претърпаната менажерия на „Капка роса“. Тя

хитро се опитваше да поддържа връзки с всички и в същото време да се държи като официален ръководител на мисията. Очевидно бе обаче, че няма да има никаква възможност да даде разумно обяснение за своите намерения и мотивации. Може би това щеше да стане, когато пристигнеха на Квазама и контактната група дебаркираше. При условие, че тогава изобщо им останеше време за нещо.

Така че Пири прекарваше времето си в разработване на вариантни планове за различни обстановки, поднови дружбата си с близнаците Моро и докато слушаше монотонното бръмчене на двигателите на „Капка роса“, си мислеше дали не е пропуснал нещо. Той се стараеше да избяга от кошмарите за неочаквано, неизбежно бедствие.

При полет с икономична, високоефективна скорост „Капка роса“ щеше да измине разстоянието от четиридесет и пет светлинни години до Квазама за малко повече от месец. При максимална скорост и често презареждане при трофтите щяха да са достатъчни само шест дни. Капитан Ризън Ф’ахл избра сравнително консервативен среден курс, както поради страх от остарелите системи на „Капка роса“, така също и — предполагаше Пири — поради все още съществуващото недоверие към трофтите.

Така те прекараха петнадесет дни затворени в тъмнината на хиперпространството и само спирките на всеки пет дни за презареждане в дълбокия Космос нарушаваха монотонната гледка през люковете. На шестнадесетия ден пристигнаха на Квазама.

От столетия пуристите твърдят, че никаква фотографска емулсия, холографски запис или компютъризирано визуално изображение не може да има същия обхват и сила, както възприятието на човешкото око. Джошуа беше склонен да приеме това твърдение с разума си, но докато наблюдаваше през люка на каютата, за първи път го прие със сърцето си.

Поетите се оказаха прави: няма друга гледка по-въълнуваща от тази на цял един свят, който бавно и спокойно се върти под теб.

Изправен, притиснал лице към пластмасовия овал на люка, той дори не забеляза, че някой е влязъл, докато не чу зад себе си Джъстин:

— Да не би да имаш намерение да свиеш гнездо тук?

Джошуа не си направи труда да се обърне.

— Намери си друг люк, ако имаш намерение да гледаш. Този съм запазил за себе си, още преди да излетим.

— Хайде, разкарай се — отвърна Джъстин и символично го задърпа за ръката. — Впрочем ти не трябваше ли да си с Юри и другите?

Джошуа махна с ръка към дисплея на интеркома.

— Там няма място за нищо по-голямо от хамстер. Ох, добре де. — Той изсумтя с преувеличено възмущение и се отместил. Джъстин зае мястото му на люка, а Джошуа изчака да чуе първото възклицание на брат си и включи монитора.

На дисплея се появи стаята, пресилено наричана салон. Между различни дисплеи и монитори се бяха настанили Юри Серенков, учените Кристофър и Намиди и губернатор Телек. В дъното, близо до люка, почти извън обхвата на камерата на интеркома, стояха Пири и Декер Йорк и от време на време тихо разменяха мисли. Джошуа увеличи мощта на звуковия усилвател и чу загриженото изсумтяване на Намиди:

— Съжалявам, но просто не мога да разбера от какво са разтревожени трофтите — каза той високо, очевидно за да се чуе в целия салон. — Как може една общност на нивото на обикновено село да представлява заплаха за някого извън собствената му среда?

— Нека проявим малко търпение, моля ви — обади се Телек и вдигна глава от дисплея. — Още не сме направили дори една пълна обиколка. Може градувете им да са от другата страна.

— Въпросът не е само в технологическото развитие, губернаторе — възрази Намиди. — Гъстотата на населението е много малка.

— Това е антропоморфно мислене. — Телек поклати глава. — Може да имат ниска раждаемост или да живеят в просторни жилища и въпреки това да са постигнали високо технологическо развитие. Бил, ти какво виждаш?

Кристофър помълча малко преди да отговори.

— Нищо, от което може да се направи категорично заключение. Между някои селища виждам пътища, но гората не позволява да се каже колко са нагъсто. Няма обаче нито спътникови, нито радиокомуникационни системи.

Джошуа се включи в интеркома.

— Извинете, че се намесвам, но няма ли начин да разберем колко от околните площи са обработени? Това може да ни ориентира.

Телек хвърли поглед към екрана на интеркома.

— Засега по този признак също не могат да се правят никакви изводи — отвърна тя. — Има доста големи площи, които могат да се вземат за ниви, засети със зърно, но теренът и цветът на растителността правят измерванията много несигурни.

— А и оттук не можем да кажем дали дадено село отглежда зърно за собствени нужди или за износ — допълни Кристофър.

— Тогава да слезем долу — промърмори Джъстин от мястото си до люка.

Джошуа обърна глава към брат си. Джъстин замислено гледаше планетата под тях, но по лицето му не можа да открие следи за наличие на такава топка, каквато се бе свила в неговия стомах.

— Нека не сме толкова нетърпеливи — подхвърли хапливо Джошуа.

Джъстин трепна.

— Извинявай. Грубо ли прозвуча?

— Прозвуча прекалено самоуверено, което е по-лошо. Твоята склонност към оптимизъм може да се окаже направо опасна.

— А да се промъкваме на пръсти, сякаш сме шайка престъпници, по-добре ли е?

Джошуа се намръщи. Често казваха за тях, че си приличат като две капки вода, но когато помежду им възникнеше разногласие, никак не беше трудно да се различат. Дълбоко в душата си Джъстин притежаваше странно мощен вариант на фаталистичен оптимизъм, който не му позволяваше да повярва, че Вселената е в състояние да го нарани. Напълно нереалистичен и философски, начинът му на мислене беше още по-непонятен, защото той просто не можеше да не оценява потенциалните опасности. Както всички останали семейства, Джъстин бе много проникателен и осъзнаваш рисковете. Той обаче постъпваше така, сякаш тези рискове не се отнасяха за него. Именно това отношение повече от всичко друго подхранваше личните резерви на Джошуа към амбициите на Джъстин като кобра и едва не стана причина да се откаже от участие в тази мисия.

— Аха! — чу се доволното възклицание на Серенков от високоговорителя на интеркома. — Нали искахте град! Ето ви и град.

— По дяволите — промърмори Намиди и попипа клавишите на дисплея. — Това наистина е град. Я да видим! Сигурно има и електроцентрала, макар че все още не можем да открием радиопредавания. Изглежда, че най-високите здания са между десет– и дванадесететажни. Бил, виждаш ли нещо, което да ти прилича на електроцентрала?

— Почакайте — обади се Кристофър. — Тук открих странна емисия на неутрино. Опитвам се да направя спектрален анализ.

— Ето още един град. На юг и малко на запад от първия — докладва Серенков.

Джошуа бавно въздъхна, разкъсван между желанието да се втурне в салона и лично да види града и страха да не пропусне нещо важно през люка.

— Мисля, че ги виждам — каза Джъстин зад него. — Ела да погледнеш.

Джошуа отиде до люка при Джъстин, доволен, че е намерил изход от дилемата. Градовете едва се забелязваха.

— Твоето телескопично зрение открива ли нещо интересно? — попита той брат си.

— От това разстояние? Не ставай глупав. Я почакай! Дойде ми една идея.

Джъстин отиде при интеркома и натисна няколко клавиша. Миг след това вместо претъркания салон на екрана се появи леко размазана неподвижна картина.

— Включих снимки от камерата със свръхвисока разделителна способност.

Джошуа изви врат да погледне. Градът изглеждаше съвсем нормален: сгради, улици, прилични на паркове площи.

— Не намираш ли, че улиците са разположени под необичаен ъгъл? — попита той. — Мисля, че е по-просто да бъдат север-юг и изток-запад, вместо под този кой знае какъв ъгъл.

Джошуа не подозираше, че връзката със салона не е прекъсната, докато не чу гласа на Телек:

— Ъгълът, в случай че ви интересува, е двадесет и четири градуса по посока на часовниковата стрелка от чистия север. И улиците, ориентирани на югоизток-северозапад са значително по-широки от перпендикулярните на тях. Може ли някой да го обясни?

— Същото е и при втория град — изсумтя Серенков. — Само че улиците са под ъгъл двадесет и три градуса и осем десети, но и тук схемата е същата — широки улици и перпендикулярно на тях — тесни.

— За разлика от селата, градовете изглежда не са оградени — отбеляза Джъстин, докато преглеждаше снимките от камерата.

В другия край на интеркома настъпи кратка пауза.

— Какво имаш предвид, като казваш „оградени“? — попита Намиди.

— Около селата имаше тъмни кръгове — обясни Джъстин и се върна на няколко снимки. — Предположих, че са сенки от заобикалящите ги дървета, но сега не съм сигурен.

— Интересно — промърмори Телек. — Кой е номерът на тази снимка?

— Докато се занимавахте с това — намеси се Кристофър, — получих спектъра на неутринния поток. Изглежда, че в енергетиката тук използват реакторна система деление-синтез.

Някой в салона подсвирна.

— И това ако не е прогрес — чу се друг глас по интеркома, който Джошуа идентифицира като Марк Риндстат.

— И да, и не — каза Кристофър. — Очевидно нямат надеждни централи с ядрен синтез, иначе не биха използвали такава сложна система. От друга страна, технологията на ядрено деление сигурно съществува в селата отпреди сто години.

— В такъв случай трябва да има две култури — реши Джошуа. — Градовете и селата са на различен етап на развитие.

— По-вероятно е градовете да се управляват от чуждопланетни нашественици — предположи Намиди, — докато в селата живеят само местни жители. Мисля, че е ясно от какво са разтревожени трофтите.

— Смятат, че Квазама представлява преден пост на друг народ, който се движи към техните територии — заяви мрачно Телек. — Моро, не знам кой от двама ви попита, но вече изяснихме тъмните пръстени. Това са стени около метър широки и два до три метра високи.

Близнаците се спогледаха.

— Искате да кажете примитивна защита? — попита Джъстин.

— На такава прилича — съгласи се Серенков. — Губернаторе, смятам, че ще бъде добре, ако съкратим тази част от пътуването на

една до две обиколки. Те вече сигурно са ни открили и колкото по-дълго останем на орбита преди да кацнем, толкова по-малко искрени и честни ще изглеждаме в техните очи. Няма да можем да твърдим, че не сме знаели за тяхното съществуване.

— Особено ако смятаме да използваме механичния преводач на трофтите — съгласи се (според Джошуа, твърде неохотно) Телек. Той погледна скрито екрана на интеркома, за да види израза на лицето ѝ, но то с нищо не показваше дали тя се страхува да им заповяда да слязат в змийското гнездо. „Стават двама — помисли си мрачно Джошуа и се обърна към люка. — А може пък аз да не съм прав. Вероятно съм прекалено предпазлив или дори безкрайно страхлив.“

Много странно, но тази възможност не го накара да изпита чувство на срам. В края на краищата, когато се приземят, Телек щеше да остане в относителната безопасност на „Капка роса“, а Джошуа и останалите от контактната група трябваше да излязат. Там долу вродената предпазливост вероятно щеше да бъде предимство, а не недостатък.

На следващата обиколка корабът слезе над петното, което Намиди нарече „градски пояс“ и се насочиха към мрежа от самолетни писти в северния край на най-северния от градовете. Когато съгледаха пистите, всички се развълнуваха, а Намиди ги посочи като доказателство, че Квазама наистина представлява предна база за междузвездни полети. Кристофър обаче установи, че тяхната широчина и дължина са по-подходящи за самолети, отколкото за совалки, след което в салона започнаха разгорещени спорове. Накрая Декер Йорк определи, че пистите изглежда са ориентирани по посока на преобладаващите ветрове, а не по най-вероятните вектори за изстрелване на совалки. При по-нататъшното проучване не откриха космодрум и Телек реши да използват самолетното летище.

За Пири това беше най-изнервящата досега част от цялото пътуване. Завързан здраво за катапултната седалка близо до главния изход, далеч от всякакви люкове за наблюдение или интеркомни дисплеи, той се чувстваше съвсем безпомощен. Ако квазаманците искаха да свалят „Капка роса“, планирането при кацане беше много подходящ момент. Всъщност, за по-добра възможност квазаманците не

биха могли и да мечтаят; те вероятно не знаеха, че „Капка роса“ се спуска с гравитационни двигатели, като машина за вертикално излитане и че нейният екипаж почти няма опит в кацане на аварийна писта, каквато Телек им наложи да използват.

Но никой не откри огън по тях и корабът кацна сравнително добре. Без да се срамува, Пири въздъхна от облекчение, но въпреки това, когато се развърза и се изправи, продължи да държи под око най-вътрешната врата на люка. Според плана трябваше да изчакат няколко минути и след това да изпратят навън Серенков да се срещне с посрещачите, каквито квазаманците навярно щяха да изпратят. А през цялото това време Пири и една от неговите кобри щяха да бъдат единствената сила, която да защитава „Капка роса“.

Звуковете му усилватели, включени на максимална мощност, доловиха ахването на Намиди от салона.

— Божичко, губернаторе. Погледнете! Това е... О, Господи.

— Алмо! — изгърмя в следващия миг гласът на Серенков от другия край. — Елате тук!

Пири хукна към мостика, където Серенков се готвеше да слезе, ръцете му автоматично заеха позиция за стрелба с лазерите.

Когато пристигна, видя сивата стая оживяла от преливащите цветове на мониторните екрани с изгледи от града и заобикалящата го гора. До този момент Пири нямаше представа колко колоритен е градът — гората и сградите бяха в една и съща цветова гама, сякаш за мимикрия. Но в момента декоративното изкуство на квазаманците никак не го интересуваше.

— Какво има? — попита той.

Серенков, застанал зад командирския стол на Ф'ахл, посочи с леко трепереща ръка към най-близката сграда на няколкостотин метра.

— Квазаманците.

Пири погледна екрана. Към „Капка роса“ идваха шест фигури, всяка с револвер от едната страна и нещо, подобно на малка птица на рамото от другата. Шест фигури...

Хора, също като тези на „Капка роса“.

8.

Пири стоя цяла минута на мястото си и безуспешно се опитваше да разбере онова, което виждаше. Хора *тук*? На повече от сто и петдесет светлинни години от най-близкия свят на човешкия Доминион? Отвъд Асамблеята на трофтите?

Отзад в салона някой се прокашля и високоговорителят на интеркома на мостика изръмжа.

— Значи според вас, губернаторе, всички ние разсъждаваме прекалено антропоморфно? — попита Намиди с подчертано безразличие.

Телек изглежда за първи път изгуби дар слово.

— Сега поне знаем със сигурност, че демесна Балиу няма нищо общо с войната между трофтите и Доминиона — продължи Намиди. — Те едва ли биха пропуснали да споменат, че квазаманците са от същата раса като нас.

— Невъзможно е — промърмори Йорк. — Тук не може да има хора. Просто *не може*.

— Добре де, не може — каза Кристофър. — Да отидем ли да им го кажем?

— Да не е някакъв вид илюзия? — обади се Джошуа от стаята на близнаците. — Контролируема психическа халюцинация или нещо от този род.

— И в това не вярвам — озъби се Йорк.

— Ако обаче е илюзия — добави Ф'ахл и завъртя някакви копчета, — тя е много силна. Милиметровите радари ги хващат съвсем сигурно и потвърждават формата.

— Може би са роби от царството на квазаманците — предположи Серенков. — Потомци на хора, отвлечени от Земята преди столетия. Във всеки случай, губернаторе, ще трябва да отидем и да се срещнем с тях.

Телек изсъска — изглежда си бе възвърнала говора.

— Капитане, какво показва анализаторът?

— Засега нищо застрашително — докладва Ф'ахл и посочи с пръст един от малкото дисплеи, които не предаваха картини от вън. — Кислород, азот, въглероден двуокис и следи от други газове в приемливи количества. Хм... никакви доказателства за необичайно висока радиоактивност и замърсяване с тежки метали. Бактериалният анализ е съвсем в началото, но засега не са се явили проблеми. Компютърът открива структури на ДНК и на протеина, подобни на тези на Авентини и смята, че няма рискове за здравето.

— Хм. Добре. По-късно лично ще проверя тези данни, но ако структурите са същите като на Авентини, микробите тук няма да представляват голям проблем. Добре, Юри, предполагам, че можем да слезем. За по-голяма сигурност най-добре да вземете филтърни балони. Номер две ще е подходящ, освен ако квазаманските вируси не са *много* по-малки от нашите.

— Правилно. — Серенков се колебаеше. — Губернаторе, тъй като квазаманците са изпратили посрещачи бих желал да взема целия си екип.

Шестимата квазаманци бяха стигнали почти до кораба. Пири наблюдаваше уголемена картината, очите му проучваха и най-малките подробности — израза на лицата им, сребърно-сивите птици, кацнали върху левите им рамена, закачените на коланите револвери.

— Губернаторе, според мен най-добре е Юри да отиде самичък — обади се той.

— Не, той е прав. Ние трябва да покажем, че им вярваме — каза Телек и въздъхна.

Серенков не чака втора заповед.

— Марк, Декер, Джошуа! Среца на палубата в пълно бойно снаряжение! — изчака трите потвърждения и побърза да слезе от мостика.

— Алмо? — извика Телек, когато Пири се наклони да ги последва. — Ти остани да охраняваш кораба.

Пири се намръщи, но нямаше време да оспорва заповедта.

— Майкъл, Дорджей! Заемете позиция на изходния люк! — нареди той по интеркома. Двете посочени кобри и Пири веднага се отправиха назад.

Пири мина тичешком през суматохата покрай изходния люк, без да се блъсне в никого. Когато спря до Телек, Серенков тъкмо излизаше

от шлюза.

Ако пътниците на „Капка роса“ бяха шокирани, в не по-малка степен същото беше вярно и за квазаманците. Групата посрещачи трепна и спря. Пири видя, че по лицата им премина изненада и учудване. Той настръхна, но квазаманците не посегнаха към револверите си. Една от птиците изграчи и размаха криле, а собственикът ѝ нежно я погали по гушата и тя се успокои.

Пири усети, че Телек се наведе към него.

— Вярваш ли в теорията на Хърш за балиуите? — прошепна тя.

— За благословеното невежество ли? — отвърна Пири. — Нито дума. Балиуите са знаели, че ние сме от същата раса. Ако са очаквали, че ще проявим желание да освободим хора, поробени от квазаманците, те сигурно щяха да ни кажат.

Телек изсумтя. Намиди и Кристофър, забеляза Пири, очевидно бяха изпуснали размяната на реплики. Той също насочи цялото си внимание към дисплеите; очакваше квазаманците да заговорят, за да разбере играта на балиуите.

Делегацията на Квазама забележително бързо се съвзе от изненадата при срещата с контактната група — факт, който Серенков прие за добър знак. Независимо дали хората бяха роби или господари, ясно беше, че не са диваци. Серенков не бе съвсем сигурен какво трябва да очаква от този факт, но знаеше, че е добър знак.

Делегацията на квазаманците спря на няколко метра от контактната група. Серенков започна да вдига дясната си ръка, но по средата на движението една от птиците разпери крила и заплашително изграка. Той бързо я свали, почака собственикът на птицата да я успокои, после вдигна ръка на височина на гърдите с обърната навън длан.

— От името на народа на Авентини ви приветствам — каза той. — Ние идваме с миролюбиви намерения. Аз съм Юри Серенков; другарите ми са Марк Риндстат, Декер Йорк и Джошуа Моро. С кого имам честта да разговарям?

Няколко секунди провесеният на врата му преводач продължи да говори и Серенков мълчаливо отправи молитва към небесата, трофтите

наистина да са вложили сваятна преводаческа програма, за да не вмъкне някоя обида в поздравителното му обръщение.

Изглежда уредбата не направи никакъв гаф. Един от квазаманците пристъпи половин крачка напред и подобно на Серенков, повдигна ръка за поздрав.

— Ние също ви казваме нашето добре дошли. — Секунди след него прозвуча механичният преводач. — Аз съм Моф и ви приветствам от името на градския наместник на Солас Кимерон и народа на Квазама. Преводачът ви говори добре езика ни. Как е попаднал на вашия кораб?

— Нашият преводач е машина — внимателно поясни Серенков. Той не знаеше на какво технологическо ниво са тези хора и дали биха разбрали думата „компютър“, или биха сметнали целия процес за черна магия. — Всяка изговорена от мен дума се изпраща от този микрофон в машината и тя я сравнява с познатите ѝ думи от вашия език...

— Зная какво представлява машинният преводач — прекъсна го Моф. — Други посетители на нашата планета също са използвали такива неща, макар че ние нямаме нужда от тях. Вашата машина има същата модулация като тяхната.

Скритият въпрос беше повече от очевиден и Серенков трябваше за части от секундата да съобрази отговора си. Изглежда честността беше най-доброто решение.

— Ако имате предвид трофтите от демесна Балиу'чка'спми, ние наистина купихме от тях нашия преводач. От тях научихме и за вас, макар те да не казаха, че имате същия произход като нас. Мога ли да попитам как сте дошли толкова далеч от другите човешки светове?

Моф погледна „Капка роса“, после отново се обърна към Серенков.

— Корабът ви е голям, но е по-малък от онзи, за който се говори в нашите предания. Нормално колко души побира?

„С други думи — помисли си Серенков, — още колко души има на борда?“ Отново най-добре да отговори честно; честност, съчетана с факта, че трябва да третира Джъстин Моро като несъществуващ.

— На борда има седем души екипаж и шест члена на дипломатическата мисия — отговори Серенков. — Поради различни причини, те ще останат там.

— А през това време вие какво възнамерявате да правите?

Въпросът намери Серенков неподготвен. Той бе очаквал да проведат разговор с държавници, да обиколят района, но не и такъв въпрос тук, до самия кораб.

— Бихме желали да се запознаем с вашия народ. Да разменим информация от взаимен интерес, да сключим търговски спогодби. В края на краищата, ние имаме общо културно наследство.

Моф го изгледа сурово.

— *Нашето* културно наследство е борба с хората и природата — отговори безцеремонно той. — Кажете ми къде се намира този ваш свят Авентини, от който идвате?

— Ние живеем на около четиридесет и пет светлинни години оттук — отговори Серенков, като устоя на силното желание драматично да посочи към небето. — Не съм сигурен за точната посока, нито дори дали слънцето ни се вижда от такова голямо разстояние.

— Разбирам. Какви са вашите отношения с владетелите на Раджан Путра и династията Агра?

Серенков почувства как пулсът му се учести. Най-после някакви указания за времето, когато квазаманците са напуснали човешкия Доминион. Той нямаше ни най-малка представа кога са съществували споменатите династии, нито си спомняше за някаква страна Раджан Путра, но се надяваше социологическото образование на Намиди да включва и малко история. Как обаче да разбере какви са чувствата на квазаманците към споменатите династии? Ако отговорът му не им хареса, цялата експедиция, без всякакви по-нататъшни обяснения, може да бъде отнесена към графата „врагове“.

— Страхувам се, че въпросът ви не ми говори нищо. Ние напуснахме основната група човешки светове много отдавна и по онова време там нямаше правителство, което да нарича себе си династия, поне доколкото ми е известно.

Моф леко се намръщи.

— Династията Агра претендираше, че е вечна. — Серенков не каза нищо и Моф продължи: — Може би от вашите летописи ще научим какво се е случило след нашето напускане. И така: вие искате да посетите нашия свят. Колко дълго възнамерявате да останете?

Серенков вдигна рамене.

— Това зависи единствено от вас. Ние не желаем да злоупотребяваме с гостоприемството ви. Можем да си донесем и храна.

Моф се беше втренчил в прозрачния балон около главата на Серенков.

— С това на главата ще ви бъде трудно да се храните. Или имате намерение да отивате на кораба за всяко хранене?

— Няма да се наложи — каза Серенков и поклати глава. — Докато огладнеем, ще сме завършили с анализа на вашия въздух. Предполагам, че е безопасен, но сме длъжни да бъдем предпазливи.

— Разбира се. — Моф погледна съпровождащата го група, сякаш очакваше някой да има възражения. Те обаче не казаха нищо. — Много добре, Серенков. Вие и другарите ви можете да дойдете с мен в града. Но заради вашата безопасност, ще трябва да изпълнявате безусловно моите нареждания. На Квазама съществуват много опасности, дори и в Солас.

— Чудесно — съгласи се след кратко колебание Серенков. — Ние добре разбираме колко опасна може да е една планета за чуждоземни посетители.

— Добре. Първото условие е да оставите всичките си оръжия на кораба.

Йорк леко се размърда.

— Но вие току-що казахте, че Квазама може да е опасна — напомни Серенков. Той бе очаквал нещо такова, но реши да възрази. — Ако се страхувате да не използваме оръжията си срещу вашите хора, позволете ми да ви уверя, че...

— Нашите хора не се страхуват от оръжията ви — прекъсна го Моф. — Тези оръжия са опасни за самите вас. Мохите — той посочи към птицата на рамото си — са тренирани да нападат всеки, който вади или използва оръжие, освен за лов или самоотбрана.

Серенков се намръщи и разгледа птицата. Сребърно-синя на цвят, прилична на ястреб, тя отвърна на погледа му с неестествена съсредоточеност. Дългите ѝ остри нокти се държаха за големия пагон, краката ѝ бяха непропорционално големи. Разбра, че е ловна птица. Никога не беше виждал ловна птица, но бе слушал достатъчно разкази от професионални ловци за лов със соколи, за да изпитва нужното уважение към такива същества.

— Добре — отговори Серенков. — Ние ще...

— По моя команда и един по един — продължи Моф и отново поглади шията на птицата. — Най-напред вие, Серенков. Сложете ръка на оръжието и кажете „Оставям го!“, а после бавно го извадете.

Серенков беше закачил лазера си на колана под широкото яке. От калъфа се подаваше само дръжката.

— Оставям го! — извика той и изчака да чуе превода, преди да го изтегли.

Реакцията на мохите беше мигновена. Като една шестте птици изгракаха и разпериха криле, а две от тях дори направиха по един кръг на половин метър от главата на Серенков, преди отново да заемат обичайните си места. До него Йорк плюна и клекна. Серенков силно стисна устни, за да остане напълно неподвижен. Птиците се успокоиха така бързо, както бяха наскочали. Макар и все още с разперени криле, те стояха върху раменете на квазаманците като статуи. Серенков внимателно тръгна към люка на „Капка роса“ и остави лазера си. Като по даден знак птиците прибраха крила и Серенков се върна при групата.

— Ваш ред е, Марк — каза той, като се стараеше гласът му да звучи спокойно.

— Добре. — Марк се прокашля. — Оставям го.

Този път мохите не реагираха така буйно. При Йорк и Джошуа реакцията им беше още по-спокойна. Очевидно те твърде бързо бяха разбрали, че враждебни действия не се очакват.

— Благодаря — кимна Моф, когато и четирите лазера бяха оставени в шлюза. Той вдигна ръце над главата си. С периферното си зрение Серенков зърна движение в покрайнините на колоритния град. Към тях се приближаваше голям открит автомобил с двама квазаманци в него. Върху лявото рамо и на двамата имаше по една издатина. От пръв поглед беше ясно, че тези буци са мохи.

— Градският наместник Кимерон ви очаква — събщи Моф. — Сега ще отидем в кметството.

— Благодаря — успя да промълви Серенков. — Горя от нетърпение да се срещнем с него.

Той пое дълбоко дъх и се опита да не гледа към мохите.

Джъстин бе учил, че в човешкия Доминион е имало култури, които са държали много на естетическата външност на сградите и първата му мисъл беше, че квазаманците са потомци на такъв клон от човешката общност. Но докато контактната група бавно вървеше по улиците, той постепенно започна да се съмнява в това си предположение. По сградите не се виждаха нито стенописи, нито рисунки на хора или животни. Цветните петна изглеждаха повече или по-малко като случайно нанесени, макар за кобрата съчетанията да бяха доста приятни. Той се чудеше дали Намиди ще намери нещо съществено в тази окраска.

Серенков се прокашля и веднага стана ясно, че ръководителят на контактната група имаше нещо друго наум, а не художествените умения на квазаманците.

— Изглежда много от вашите хора имат със себе си мохи — подхвърли той. — Мохи и револвери. Толкова ли са опасни условията в Солас?

— Рядко използваме оръжия, но когато прибегнем до тях, боят е на живот и смърт — обясни Моф.

— Аз пък си мислех, че мохите ви осигуряват достатъчно надеждна защита — намеси се Йорк.

— От някои заплахи — да, но не от всички. Може би по време на вашия престой ще имате възможност да видите в града да нахълтва стадо бололини и дори кридждо.

— Добре, но ако се случи такова нещо, не забравяйте, че ние сме обезоръжени — каза Серенков. — Освен ако не възнамерявате покъсно да ни снабдите с оръжие и мохи.

От тонът му беше ясно, че не храни големи надежди, но Моф разсея всякакви съмнения.

— Като чужденци не вярвам градският наместник да ви разреши да носите оръжие — поклати глава той. — А пък и мохите изглеждат твърде неспокойни от вашето присъствие, за да ви защитават.

— Хм — промълви Серенков и млъкна. Джъстин насочи вниманието си към хората по тротоарите. Върху раменете на всички се виждаха вездесъщите мохи. До ушите му достигна шумът от лек ветрец, който разроши косите на хората и перата на птиците. „Странно — помисли си той, — да чуваш вятъра, а да не го усещаш.“

На подсъзнателно ниво това му се стори по-странно дори от факта, че той вероятно беше първият човек в историята, който почти буквално чува и вижда чрез брат си.

Някъде зад него се разнесе друг глас.

— Това извинение ли е? — попита Лири.

— Не мисля — отговори Телек. — Най-близките до контактната група мохи действително изглеждат много по-неспокойни от по-отдалечените. Предполагам, че причината за това е различната ни миризма от тази на квазаманците.

— Генетично отклонение — измърмори Пири.

— По-вероятно диетични различия. Научи ли нещо, Намиди?

— Мисля, че уточних времето на тяхното емигриране — отговори Намиди. — Династията Агра е владеела регион от централна Азия от 2097 до 2180 година, когато официално е създаден човешкият Доминион.

— Ами какво установи за, хм, владетелите на Раджан Путра? — попита Телек.

— За това ще трябва да прегледам подробно историческите архиви, които са на Авентини. Но зная, че когато за първи път е била разрешена цялостната колонизация, е имало голяма миграция от Реджинин и вероятно тогава е създаден света Раджпут.

— Хъм. Може да са били етнически сепаратисти.

— Нямам представа. Предполагам обаче, че квазаманците или са пристигнали заедно, или са били отделни емигрантски групи. И в двата случая, малко са задминали крайната точка, която са искали да достигнат.

— Меко казано, доста много са я задминали — изсумтя Телек. — А къде са били трофтите, когато квазаманците са прекосявали територията на Асамблеята?

— Сигурно не са ги видели — обади се Серенков. — Всъщност, първите космически кораби на Доминиона са били ужасно несигурни и когато са достигали свръхкритично състояние, те са надхвърляли приблизително десет пъти скоростта, която можем да достигнем днес.

— Звучи доста привлекателно — каза Пири.

— Стига да не се налага човек да спира — отвърна сухо Кристофър. — При излизане от хиперпространството с такава скорост цялата електроника на кораба изгаря. Буквално десетки

колонизаторски кораби — обърнете внимание, *колонизаторски*, не просто проучвателни или разузнавателни се водят като изчезнали. Предполагам, че корабът на квазаманците е един от малкото извадили късмет.

— Или пък са имали нещастieto да бъдат отвлечени и докарани тук — допълни го Намиди. — Искам да ви припомня, че още не сме изследвали тази възможност.

— Ако открием следи от някаква друга раса, ще го имам предвид — увери го Телек, — но ми е трудно да си представя роби с револвери.

Джъстин включи директно имплантираните си оптически сензори към тези на Джошуа и видя, че колата с контактната група зави в една от по-широките улици, които бяха видели отвисоко. Той наостри слух да чуе бележките на Серенков. Но ръководителят на групата поне за момента очевидно беше решил да се въздържа и да не притиска квазаманците за повече информация. „Може би е добре — помисли си Джъстин, — защото това затишие ще ми позволи да продължа едновременно да следя градския пейзаж и да слушам разговора в салона.“

— Някакви данни от преводаческата програма за бололините и крисджите? — попита Пири.

Джъстин почувства как Телек вдигна рамене.

— Подразбирам, че са местни животински видове — отговори тя. — Очевидно доста опасни. Тези револвери, дето висят на бедрата им, нямат вид на спортни.

— Съгласен съм. Защо не издигнат около града стена като онези, които са построили около селата?

Настъпи кратка пауза.

— Нямам представа. Хърш?

— Стените около селата може би нямат за цел да не допускат влизането на животни — предположи той, но гласът му не прозвуча много убедително. — Възможно е и двата вида животни да летят или скачат толкова високо, че стените да не могат да ги спрат.

— Тогава защо са построени около селата? — запита Пири.

— Не зная — озъби се Намиди.

— Добре де, не се карайте — каза помирително Телек. — Юри трябва да изясни всички тези въпроси. Сега по-добре да се успокоим и да го оставим да си свърши работата.

Отново настъпи тишина. В Солас Джошуа извърна глава, за да огледа една особено привлекателна жена. Джъстин също се възхити на гледката и се зачуди дали нейната външност или фактът, че мохото беше кацнало на *дясното* ѝ рамо, бе привлякло вниманието на брат му. Той се опита да види от коя страна е револверът ѝ, но преди да успее да стори това, Джошуа обърна лице напред. „Левачка“, помисли си той и си отбеляза наум, че трябва да предупреди останалите.

Кристофър обърна внимание на друга подробност.

— Хърш, можа ли да направиш някаква преценка за населението на Квазама? Искам да кажа, при условие, че са хора и имаш представа за необходимото жизнено пространство на един човек.

— Може би между петдесет и триста милиона — отговори Намиди. — Това предполага, че през последните три столетия са се размножавали като хамстери, но за новите светове такава раждаемост е нормална. Защо питаш?

— Възможно ли е при такова население да се използва именна система само с малко име?

— Като Моф, например? Едва ли. Особено ако се вземе предвид, че идват от свят, в който се използват няколко имена.

— Което означава, че Моф не казва пълното си име — заключи Кристофър. — А това иде да покаже, че мохите не са единствените, които са разтревожени от нас.

— Така е — съгласи се мрачно Намиди. — Е, недоверието към непознати е част от характеристиките на изчезналите човешки култури.

— Или трофтите, които са били тук преди нас, са станали причина за създаване на нова традиция — изръмжа Телек. — Страхотно ми се иска да имахме дневника от тяхното посещение. Но независимо от причината, трябва да напомним на групата да бъдат много внимателни.

Чу се леко щракане и Телек предаде по транслятора кратко съобщение до контактната група. Сега колата изглежда вървеше по-бавно и Джъстин оглеждаше сградите от получените кадри, като се питаше в коя ли се намира кабинетът на градския наместник. За щастие разговорите в залата престанаха, тъй като учените наблюдаваха същите картини на дисплеите пред тях и докато вниманието му беше съсредоточено върху сигналите от имплантираните в Джошуа датчици,

нямаше опасност да изпусне нещо. Той се дразнеше от тези датчици, но трябваше да признае, че вършеха добра работа. Когато дойдеше време да замести Джошуа навън, Джъстин щеше да знае всичко онова, което бе видял неговият брат, а това щеше да бъде от решаващо значение при изпълнение на определената му роля.

Колата спря до бордюра. Съпротивлявайки се на силното желание да напъне мускули за движенията, които трябваше да извърши брат му, Джъстин остана да лежи на дивана, докато Джошуа, следван от Серенков и останалите, изкачи трите стъпала и влезе в сградата.

Когато преди осемнадесет години напусна Доминиона, за да отлети на Авентини, Декер Йорк вече беше служил двадесет години като моряк. По време на военната си служба той бе виждал буквално десетки различни високопоставени лица — от селски съветник до комисар на Доминиона и си беше изградил представа как трябва да изглеждат ръководителите и техните приближени.

Според тези стандарти, Кимерон нямаше изобщо вид на градски наместник.

Моф ги въведе в стая, която едва ли би могла да се нарече кабинет. От двете страни на вратата, зад която се чуваше музика, стояха облечени в ливреи пазачи. Те отвориха тежките крила и от вратата заизлизаха струйки дим. Вътре гореше тамян или опиати. Йорк сбърчи нос, но за щастие филтърният балон около главата му не позволяваше на дима да проникне до него. В стаята се виждаха приглушени червени и оранжеви светлини. Изглеждаше голяма, но спуснатите завеси ѝ придаваха вид на елегантен и ограден с нежни стени лабиринт. Моф ги преведе по два прави ъгъла към центъра на помещението.

Пред тях се откри сцена от далечното минало на човечеството. Върху приличен на огромна възглавница трон се бе излегал едър човек. Макар и не дебел, той очевидно от доста време не беше напрягал мишци. Пред него имаше група танцьори и танцьорки, облечени в екзотични дрехи, а зад тях в полукръг седяха музиканти — живи музиканти — и свиреха. На разпръснати из стаята възглавници седяха мъже и жени, чието внимание бе раздвоено между танцьорите и

ниските работни масички пред тях. Когато Моф ги поведе към трона, Йорк привидно небрежно погледна към една маса и успя да види, че между хартиите има апарати, които приличаха на портативни компютри или компютърни терминали. Изглежда технологическото равнище на квазаманците не се ограничаваше само с револвери и коли.

Всички в стаята, с изключение на танцьорите, имаха на раменете си мохи.

Моф ги заведе на няколко метра от трона. Ако седналият на него градски наместник беше изненадан от тяхната поява, той с нищо не го показва. Думите му прозвучаха весело.

— Добре дошли — чу превода в слушалката Йорк. Едрият квазаманец вдигна ръка и музикантите и танцьорите дисциплинирано спряха няколко такта по-късно. — Аз съм Кимерон, градски наместник на Солас. Приветствам ви с добре дошли в Квазама. Моля седнете.

Моф посочи редица възглавници — четири от тях, установи Йорк, поставени пред градския наместник. Серенков кимна и седна. Другите последваха примера му. Моф и останалите от ескорта останаха прави.

— Значи — каза Кимерон и потри ръце, — вашите имена са Серенков, Риндстат, Йорк и Моро и идвате от свят, наричан Авентини. И така. Какво точно — обърнете внимание, *точно* — искате от нас?

Серенков онемя, сякаш за момент си бе глътнал езика.

— Вие изглежда знаете много за нас — най-после успя да проговори той. — Сигурно ви е известно също, че ние сме тук, за да установим контакти с наши братя, за които не сме знаели, и да направим тези контакти взаимно изгодни.

Още преди да спре преводачът, върху лицето на Кимерон се появи хитра усмивка.

— Да, твърдите, че сте дошли с такава цел. Но защо вие, които можете да извършвате междузвездни полети, смятате, че ще намерите нещо, което да оправдае загубеното от вас време?

„Внимателно, момче — изпрати Йорк предупреждение към Серенков. — Примитивен не означава непременно наивен.“ Той погледна Моф и останалите от ескорта и съжали, че не умее да чете езика на тялото на тази раса.

Серенков бе дошъл на себе си и отговорът му беше шедьовър на привидна искреност.

— Като човек, който е открил нов свят, сър, вие сигурно знаете, че всяка планета е уникална по отношение на своя животински и растителен свят и в по-малка степен в минералните богатства. Да започнем с това, че вашите храни и лекарства сигурно са много по-различни от нашите. — Той посочи към музикантите и танцовата трупа. — Народ, който обича изкуството толкова много, колкото очевидно го обичате вие, притежава по-слабо осезаеми, но не по-малко ценни възможности за културен обмен.

— Разбира се. Но ако ние нарочно сме дошли на Квазама, за да избегнем всякакъв културен обмен? — попита Кимерон и кимна с иронична усмивка на лице.

— Тогава, господин градски наместник — тихо отговори Серенков, — ще ви се извиним за проявеното нахалство и ще поискаме разрешение да си отидем.

Кимерон го загледа замислено и в залата се възцари продължителна, тягостна тишина. Йорк отново погледна към Моф и ръката го засърбя от желание да държи оръжие. Най-последно Кимерон се размърда върху трона от възглавници и наруши мълчанието.

— Е, за ваш късмет, предполагам, ние, квазаманците не сме толкова строги. Макар че някои от нашите хора биха предпочели да не е така. — Той махна с ръка и от краищата на помещението излезе нова група от петима мъже и се приближи до гостите, а Моф се присъедини към тях. — Моф, моля те, придружи гостите ни до техните квартири — каза градският наместник. — Погрижи се да бъдат задоволени всичките им нужди и организирай за утре екскурзия. Ако не възразявате — този път се обърна към Серенков, — днес следобед ще ви подложим на цялостен медицински преглед. За ваша, както и за наша сигурност.

— Нямаме абсолютно нищо против — отвърна Серенков. — Макар че ако имате някакви опасения, трябва да ви уверя, от опита, който сме натрупали на Авентини, че повечето вируси от една планета не застрашават съществата от друга.

— Нашият опит показва същото — кимна Кимерон. — Все пак няма да ни навреди, ако проявим малко предпазливост. До утре.

Серенков стана, Йорк и останалите го последваха.

— С нетърпение ще очакваме отново да се срещнем — каза Серенков и се поклони. После се обърна и тръгна след Моф, който ги

изведе от залата.

„А сега право в болницата“, помисли си тъжно Йорк, когато излязоха на огряната от слънце улица и ги поведоха към колата. Самият медицински преглед не го безпокоеше, но той бе готов да се обзаложи, че на докторите ще асистира квазаманска версия на военни експерти. Ако по някакъв начин те разберат как точно се комбинира неговият часовник с калкулатора, писалката и пръстена със сапфирена звезда и какво се получава при такава конфигурация...

Серенков и Риндстат вече бяха в колата и сега беше негов ред да се качва. Той си наложи да не се мръщи, каза си, че няма за какво да се безпокои и ги последва. Военноморският разглобяем ръчен игломет бе направен така, че да не може да се открие.

Когато претъпканата кола тръгна между изпъстрените сгради, той все пак се обезпокои. Войникът беше длъжен да се тревожи от промяната на обстановката.

Стаята, определена за Джошуа и Риндстат остана тъмна и тиха. Джъстин почака половин час, после изключи апарата за директна връзка и седна на канапето. В салона на „Капка роса“ също бе тихо. Там беше само дремещият Пири. Джъстин внимателно тръгна към вратата, за да раздвижи изтръпналите си мускули.

— Ако си гладен, в ъгъла има храна.

Джъстин се обърна и видя Пири с въздишка да протяга ръце и да става от седалката си.

— Извинявай, без да искам те събудих.

— Няма нищо. Във всеки случай, не съм дежурен. Просто чаках да се освободиш, за да разбере как си.

— Добре съм. — Джъстин седна до другата кобра с табла в ръце и започна да яде. — Как ти се вижда?

— О, по дяволите, не зная — изпъшка Пири. — Не съм сигурен, че можем да приемем буквално всичко, което казват или вършат. Този градски наместник, например. Наистина ли притежава атавистични прояви на стара деспотична традиция или всичко това беше представление, за да ни обърка? И действително ли вършат някаква работа там?

— Я стига — изръмжа Джъстин с пълна уста. — Кой би могъл да работи в такава бърлога?

— За теб е бърлога, защото не си свикнал — отвърна Пири. — Музиката всъщност има успокояващ ефект и позволява на хората да мислят по-логично.

Джъстин отново си представи видяното в кабинета на градския наместник. Възможно е, реши той, наведените над масите хора все пак да са вършели *нещо*.

— А какво ще кажеш за пушека?

— Може би съдържа някакви транквилизатори.

— Може би. Ще ми се да имаме проба от този въздух и да го анализираме. — Той изсумтя. — Макар че това няма кой знае колко да ни помогне.

Джъстин се намръщи. При медицинския преглед всякаква записваща и анализираща апаратура на контактната група учтиво, но категорично, бе конфискувана. Единственото, което Серенков успя да постигне с енергичните си протести, беше обещанието на Моф, че когато се върнат на кораба, ще си я получат.

— Бях се включил към сензорите на Джошуа — обясни Джъстин. — Останах с впечатление, че Телек побесня от случилото се.

— Меко казано. Едва не избухна. — Пири бавно поклати глава. — Почвам да си мисля, че беше права като каза, че шансовете да постигнем желания резултат все повече намаляват. При това развеждане като опитомени зверчета и то без апаратурата си, Юри не може да научи нищо, което квазаманците държат в тайна. А ние оттук, разбира се, с нищо не можем да помогнем.

Джъстин го погледна подозрително.

— Да не би да мислиш, че след ден-два някой ще тръгне на среднощна разходка из града да разузнава?

— Не знам как иначе ще можем да установим истинския потенциал на тяхната заплаха — каза Пири и вдигна рамене.

— А ако ни хванат?

— Ще си имаме неприятности. Затова операцията трябва да се възложи на някой, който знае как да я извърши.

— С други думи, на някоя кобра или на Декер. И тъй като ние си личим, а пък Декер е не само под наблюдение, но е и невъоръжен, малко вероятно е да успеем.

Пири въздъхна.

— Засега си прав. Но може нещо да се промени. — Той погледна Джъстин. — Все още не би трябвало да го знаеш, но Декер не е невъоръжен. Той има със себе си разглобяем ръчен игломет.

— Какво има? Алмо, но те казаха да оставим всички оръжия. Ако го хванат с това...

— Ще си има сериозни неприятности — довърши Пири вместо него. — Зная. Но Декер не иска групата да бъде напълно безпомощна. При голямата проверка иглометът остана неоткрит.

— Доколкото на теб ти е известно.

— Все още е в него.

— Чудесно — рече Джъстин. — Надявам се флотът да е направил от него не само отличен стрелец, но и търпелив човек.

— Сигурен съм — изсумтя Пири и се изправи с лекота, което вероятно се дължеше единствено на имплантираните серводвигатели. — Смятам да убия няколко часа в сън. Ако си достатъчно умен, след като свършиш с упражненията и ти ще направиш същото.

— Да — съгласи се Джъстин и се прозина. — Преди да си заспал, би ли ми казал кога смята Телек да се сменим с Джошуа?

Пири спря пред вратата с нескрито огорчение на лицето.

— В настоящия план се предвижда Джошуа да остане там в обозримото бъдеще.

— Какво? — извика Джъстин и го погледна. — Планът ни не беше такъв.

— Зная — отвърна Пири и безпомощно вдигна рамене. — Обърнах й внимание. Но в момента положението изглежда много стабилно и...

— И тя твърде силно желае да се възползва от предаваните от Джошуа картини. Така ли е?

— Губернаторът едва ли може да се вини за това — каза Пири и въздъхна. — Научих, че искала такива оптически датчици да се имплантират на всички от контактната група, но й отказали поради високата цена на миниатюрните предаватели с разделена честота. И сега, когато квазаманците взеха всичките ни други оптическите сензори, единствено Джошуа е този, чрез когото можем да виждаме какво става там. — Той вдигна успокоително ръка. — Джъстин, разбирам как се чувстваш, но се опитай да не се тревожиш.

Квазаманците едва ли ще нападнат сега Джошуа без основателна причина.

„Предполагам, че си прав“, помисли Джъстин, но не намери какво да каже.

— Е, лека нощ.

— Лека нощ.

Пири излезе и Джъстин внимателно протегна ръце. Бе изкарал тринадесет часа на седалката и мускулите му наистина се бяха вдървили, но той почти не почувства болка, тъй като умът му беше зает с последния коментар на Пири. „Без основателна причина.“ Но коя причина е основателна за квазаманците? Някой агресивен акт или забележка, направена от групата на Серенков? Разкриването, че гласовата радиовръзка с кораба всъщност използва канал с разделена честота за предаване и на образи? Или нелегалният игломет на Йорк? Или може би външното разузнаване, което Пири вече бе решил да предприеме?

Вперил очи в тъмния дисплей, Джъстин започна да прави упражнения, натоварвайки тялото си повече, отколкото беше смятал първоначално.

9.

На пътниците на „Менсаана“ не им се налагаше веднага да слязат от кораба, но те не бяха нагъсто. На борда беше сравнително комфортно и дори не сложиха филтърни шлемове, а останаха вътре, докато анализаторите не потвърдиха, че въздухът на планетата Чата е безопасен за тях.

Според традицията, честта да стъпи пръв на новата планета се падаше на Джони — лицето с най-висок ранг на борда. Той обаче отдавна се бе научил да поставя благоразумието над честолюбието и предостави тази чест на една от шестте кобри. Младежът отиде да изгради сензорен защитен периметър около кораба. Пътниците отново трябваше да чакат. След едночасова работа кобрата докладва, че не е открил никакви хищници в съседните гори — нито нещо видимо опасно в самия периметър — и ръководителят на групата, Рей Банион, обяви, че непосредствената площ около „Менсаана“ е достатъчно безопасна за цивилни.

Джони и Крис излязоха почти последни от главния люк на кораба. За Джони това беше връщане в неговото далечно минало. Всъщност, Чата никак не приличаше на Авентини поне след беглия оглед на флората и фауната. Но самият факт, че изглежда чужда в сравнение с добре изучената Авентини, ги правеше да имат нещо общо. Нов свят, недокоснат от човек.

— Връща към старите спомени, нали? — тихо попита Крис.

Джони пое дълбоко дъх и в гърдите му нахлуха пикантните аромати, които се носеха из въздуха.

— Прилича на Авентини, когато за първи път стъпихме на нея — отвърна той и бавно поклати глава. — Двадесет и шестгодишно момче, поразено от мащаба на онова, което се канехме да направим. Бях забравил как се чувствахме, какво постигнахме през последните четиридесет години.

— Трудно ще ни бъде да го повторим — каза Крис и се наведе да погали сплетените, подобни на лоза растения, които изглежда бяха

местна модификация на трева. — Чата може да е само на тридесет светлинни години от Авентини, но ние не притежаваме транспортните възможности на Доминиона. Едва ли има смисъл да изразходваме ресурси за колонизирането ѝ, когато на Авентини и Палатин има толкова много ненаселени площи. Особено... — Тя неочаквано млъкна.

— Особено когато цялата тази група планети е само на петнадесет светлинни години от Квазама? — завърши Джони вместо нея.

Крис се изправи, въздъхна и изчисти от пръстите си полепналата растителност.

— Слушала съм всички аргументи за буферни зони и войни на два фронта — поклати глава тя, — но не съм длъжна да ги одобрявам. И не забравям, че единствената причина да приемем Квазама като заплаха за Авентини са твърденията на трофтите.

Портативният телефон извънтя и му попречи да отговори.

— Моро слуша — обади се той, вдигнал устройството до устните си.

— Обажда се Банион, губернаторе — чу се гласът на ръководителя на кобрите. — Нашият сателит откри нещо, което мисля, че трябва да видите.

Присъствието на Крис до него му напомни за даденото обещание този път да бъде обикновен пътник.

— Не можете ли двамата с капитан Шефърд да се справите? — попита той.

— Е, всъщност предполагам, че ще можем. Просто си помислих, че вашият съвет ще ни бъде от полза.

— Ако не е нещо спешно... — Джони видя Крис да маха с ръка и спря.

— Какво правиш? — прошепна гневно тя. — Веднага отиваме да видим какво има.

„Дори да доживея до хиляда години...“ — спомни си той старата поговорка.

— Добре — каза той на Банион. — Веднага идвам.

Намериха Банион и Шефърд на мостика на „Менсаана“ да гледат съсредоточено три дисплея.

— Засякохме го вдясно от блоковете — започна без предисловие Банион и посочи една тъмна маса в центъра на най-големия дисплей. — После открихме, че се движи.

Джони отиде до дисплея. Тъмната маса изглежда се състоеше от стотици или хиляди отделни точки.

— Направете пълно изследване!

Шефърд кимна.

— В момента над нас има силна атмосферна турбуленция и това смущава работата на компютъра.

— Бих казал, че е някакво стадо или рояк насекоми — предположи Джони. — Към нас ли се движи?

— Трудно е да се каже. Все още е на сто километра, но изглежда флангът му ще мине над нас — отговори Шефърд. Той завъртя някакво копче и на един от екраните на мястото на инфрачервеното изображение се появи схема. Екстраполациите на различните части на обекта бяха представени с различни цветове. Виждаше се съвсем ясно, с „90-процентна достоверност“, че краят на червения клин докосва означеното местонахождение на „Менсаана“. Средното отстояние и скоростта също бяха дадени: 106 км; 8,1 км/ч.

— Значи след тринадесет часа ще са тук — промърмори Джони. — Е, ако е необходимо, за един час можем да напуснем лагера, но учените няма да пожелаят да преместят апаратурата си. Предполагам, че най-логичното е да изпратим група кобри да посрещнат това стадо и да се опитат да го спрат или отклонят.

— Да, сър, и ние мислим, че така ще е най-добре. — Банион се поколеба и Джони видя на лицето му изражението, което имаше синът му, когато молеше за някаква услуга.

— Хм, губернаторе... бихте ли дошли и вие? Всички ще се чувстваме по-добре, ако с нас има човек с вашия опит.

Джони погледна към Крис и вдигна вежди. Тя все още изучаваше дисплеите. Когато накрая срещна погледа му, изглеждаше изненадана, че изобщо я пита.

— Разбира се, че трябва да отидеш — каза Крис. — Само се пази.

„Дори да доживея до хиляда години...“ Той се обърна към Банион и кимна.

— Добре. Да тръгваме!

Наистина беше стадо — *голямо* стадо — и за Джони, който бе виждал такива неща само на лента, гледката от толкова много диви животни, събрани на едно място, беше едновременно и грандиозна, и малко страшна. Макар да летяха в затворена въздушна кола на двеста метра над стадото, те чуваха тропота на огромния брой четирикраки с кафява козина. Въпреки тревата, широките им копита вдигаха облак прах.

— Аз мисля — започна Банион, докато всички наблюдаваха картината под тях, — че ще трябва да преразгледаме основния си план.

Една кобра изсумтя, някой нервно се засмя. Джони изчака напрежението в претъпканата въздушна кола да спадне и махна към прозореца.

— Хайде да отлетим на няколко километра пред тях и да видим дали не можем да измислим нещо, с което да ги спрем или отклоним от пътя.

Банион кимна и обърна колата. Докато тропотът заглъхваше, Джони изучаваше пейзажа и надеждата му все повече намаляваше. Кобрите вече бяха установили, че между стадото и „Менсаана“ няма много естествени препятствия, а сега, когато знаеше какво трябва да спрат, му се струваше, че не могат да направят *нищо* върху терена, което да им попречи. Вероятно ще е необходимо нещо по-драстично. Драстично и опасно.

Банион очевидно бе стигнал до същото заключение.

— Страхувам се, че ще трябва по някакъв начин да ги изплашим — каза той достатъчно силно, за да го чуе Джони.

— Цели райони от Земята и Блу Хевън са били заети от големи стада — каза Джони. — Ще ми се да зная как са се оправяли при такива случаи. Ние нямаме на борда експлозивни и дори не знаем как изглеждат тези хищници. Предполагам, че трябва да се спуснем при тях и от непосредствена близост да използваме лазерни и звукови оръжия.

— Правилно. Обхватът на лазерите не е чак толкова малък. Ако не ни видят, няма никаква гаранция, че ще разберат в каква посока да тичат, за да ни нападнат.

„Особено ако не забележат, че ги убиват“, помисли за момент Джони, но не му хрумна нищо друго, по-малко банално.

— Добре. Да се опитаме най-напред да ги подплашим с колата. Може би този номер ще мине.

Но животните явно нямаха врагове във въздуха. Те не обърнаха никакво внимание на спускащата се над тях машина и продължиха невъзмутимо да тичат, без да променят посоката.

— Да опитаме ли сега по трудния начин? — попита някой.

— Страхувам се, че се налага — кимна Банион. — Но се надявам да не е много трудно. Само колкото да осигурим на биолозите малко работа. Не бива да даваме жертви.

— Не бива да има дори и ранени — допълни Джони. — Ние само ще...

Телефонът на колата звънна и той млъкна.

— Губернаторе, тук имаме нещо, което може да е важно — прозвуча гласът на капитан Шефърд. — Спътникът извършва голямо геологическо изследване. Изглежда, като че ли стадото тича по силовите линии на магнитното поле на планетата.

Банион погледна към Джони и повдигна вежди.

— А пък аз мислех, че единствените същества, които се ориентират по геомагнитните силови линии, са насекомите, птиците и малките животни.

— Така мислят и всички биолози на „Менсаана“ — отвърна сухо Шефърд. — Но те признават, че няма причина и по големи животни да не използват същия механизъм.

— Ако допуснем, че стадото наистина се движи по магнитните линии, застрашен ли е лагерът? — попита Джони.

— Да. Дори вероятността за това нараства с два пункта.

Джони погледна очаквателно към Банион.

— Струва си да опитаме — изръмжа той. — Капитане, може ли корабът да генерира силно магнитно поле?

— Разбира се. С възбуждащите модулатори. Трябва само да махнем екранировката и ще получим достатъчно силно поле, за да объркаме тяхната ориентация. Ако наистина така се ориентират.

— Струва си да опитаме — повтори Банион. — Колко бърз може да се махне екранировката?

— Вече я свалят. Най-много един час.

И най-богатото въображение не би могло да нарече леко вълнообразния терен хълмист. Но въпреки това, шумът от плоскокопитното стадо се чу много преди то да се появи. Застанал на няколко метра от главната линия на кобрите, Джони избърса потта от дланите си. Тътнежът все повече нарастваше. Той се надяваше, че замисленото ще свърши работа. На теория тези лазери бяха в състояние да превърнат стадото в храна за плесените, но ако нещо се объркаше... Джони неволно си спомни колко трудно се убиваха големите тревопасни гаунти на Авентини.

— Готови! — прозвуча предупреждение от телефона. Той вдигна глава и видя въздушната кола. — Всеки момент ще ги видите. Чакайте сигнал от капитана.

Подобно на черно цунами, което се появява иззад вълнолом, зад един нисък хълм се показва предният фронт на стадото.

Не се движеха право към кобрите и бяха доста по-малки от гаунтите, но техният брой и видът им от ниско бяха повече от ужасяващи. Джони стисна зъби и потисна желанието да побегне и потърси прикритие. Когато вълната заля хълма, от телефона се чу команда:

— Огън!

Последва залп от бронебойните лазери, насочен не към плоскокопитните, а към купчини големи камъни, наредени на петдесет метра пред стадото. Много специални камъни. Ако геолозите на „Менсаана“ бяха прави, това особено геологично образувание щеше...

Оказаха се прави. След удара на лазерния лъч сместа от минерали с различни коефициенти на разширение се запазваше не повече от секунда и се пръскаше с трясък, който надвишаваше дори грохота на стадото. Подобно на гирлянд от празнични ракети, под точната стрелба на кобрите камъните продължаваха да се пръскат и също както при ракетите, резултатът беше само шум. Но това бе достатъчно. Когато стремителният бяг за момент спря от неочакваното объркване, Джони почти усети, че животните са изгубили вътрешното си чувство за ориентация. Миг по-късно колебанието отмина и стадото побягна с удвоена скорост, но в малко променена посока от допълнителното магнитно поле — няколко километра встрани. Сега

флангът на стадото нямаше да закачи редицата на кобрите, а когато след около час „Менсаана“ излетеше и плоскокопитните възстановяха първоначалния си курс, те щяха да са най-малко на километър от лагера на хората.

Теоретично. Но имаше много време, докато се потвърдеше на практика.

— Добра работа свършихме — чу се гласът на Банион от телефона на Джони. — Хайде да се връщаме.

Преди залез се изчистиха и последните няколко облака и небето оживя от звезди. Хванати за ръка, Джони и Крис се разхождаха в периметъра, назоваваха съзвездията, които разпознаваха, и се опитваха да ги отъждествят със съответстващите им от Авентини. Накрая не останаха повече съзвездия и те мълчаливо продължиха, наслаждавайки се на нощния въздух. Джони, включил звуковите си усилватели, чу слабия рев преди Крис. Когато и тя го чу, постоянното ниво на шума показваше, че планът им е успял.

— Стадото плоскокопитни ли е? — попита тя и се взря в тъмнината.

— Позна — кимна Джони. — И не се приближават. Най-малко на километър са, може би дори на два.

Крис поклати глава.

— Странно. Спомням си как учителят ми по биология се нагърби със задачата да „докаже“, че никое сухоzemно животно по-голямо от кондорин не може да се ориентира по геомагнитни линии; освен ако не съществува някакво невероятно силно поле. Ще ми се сега този учител да е тук.

Джони се засмя.

— Аз пък си спомням старата теория, според която всички местни растителни и животински видове на различните светове на Доминиона са мутации на спори или бактерии, пренесени със слънчевите ветрове от Земята. Този аргумент се радваше на силна подкрепа и при откриването на трофтите и минтистите. Не зная обаче как поддръжниците обясняват с него живота на Авентини. Ако все още има такива. Предполагам, че един от рисковете пред учените е да станат смешни в очите на обществеността.

— Знаеш, че въпросът за универсалния генетичен код винаги ме е занимавал — отвърна Крис. — Защо животът, който откриваме на различни планети, има същата ДНК и форми на протеина? Изглежда необяснимо.

— Въпреки че се оказва единствената ефективна структура?

— Никога не съм харесвала тази теория. Струва ми се арогантна. Джони вдигна рамене.

— Аз също не я харесвам. Слушал съм, че според теорията на трофтите, някакъв гигантски катаклизъм почти стерилизира целия този регион от Космоса и унищожил първите хора, започнали космически пътувания. Останали само водорасли и бактерии, но на различните светове те се развивали при различни условия.

— Този катаклизъм наистина трябва да е бил гигантски.

— Доколкото си спомням, предполагаше се, че се дължал или на създаването на серия от свръхнови звезди, или от разпадането на централна черна дупка в галактиката.

— Хм. Доста по-просто е да се вярва, че Господ съзнателно е създал всичко по този начин.

— Това сигурно улеснява и колонистите, когато трябва да ядат местната флора и фауна — съгласи се Джони.

— Макар понякога обратното да е проблем.

Джони настръхна, но в тона на Крис не прозвуча никакво обвинение.

— Благодаря ти, че ме пусна да отида с другите днес — каза той, когато се върнаха на събитията от деня. — Зная, че обещах през това пътуване да не участвам в такива неща...

— В случай като този ти едва ли би могъл да останеш безучастен — отговори тя. — А и не беше изложен на сериозна опасност, нали?

— Не, при използване на въздушната кола и поддръжката от „Менсаана“. Все пак, през останалата част от пътуването ще се постарая да изпълня молбата ти.

Крис се засмя и стисна ръката му.

— Няма нищо, Джони. Не бих искала да седиш с ръце в джобовете, когато се налага да помогнеш. Само те моля да бъдеш внимателен.

— Винаги — увери я той, учуден от рязката промяна в отношението ѝ. Това отново беше неговата Крис — онази Крис, която

го подкрепяше в работата му през първите години след женитбата. Какво стана, та така се промени? Дали се дължеше на новата обстановка, която ѝ припомни първите години от живота на Авентини?

Не знаеше. Но промяната му харесваше. През останалата част от пътешествието трябваше да разбере как да запази това ѝ настроение, когато се върнат у дома.

10.

Точно преди вечерния медицински преглед от „Капка роса“ дойде разрешение да свалят филтърните шлемове и Джошуа реши, че през часовете до лягането носът му напълно е свикнал с екзотичните миризми на квазаманския въздух. Но на сутринта групата едва бе направила три стъпки навън от квартирата и той разбра, че това му заключение е било малко прибързано.

Новата миризма приличаше на смес от печено с някакъв не особено ароматен пушек и нещо, което не можеше да определи.

Джошуа обаче не беше единственият, който я усети.

— Каква е тази миризма? — обърна се Серенков към Моф и задуши.

Моф замислено пое дъх.

— Усещам миризмата от пекарната през една улица, от рафинерията на бор^[1] и от изгорелите автомобилни газове. Нищо друго.

— Рафинерия на бор? — възкликна Риндстат. — В центъра на града?

— Да. А защо не? — попита Моф.

— Ами... — Риндстат малко се запъна. — Според мен, по-добре е такива предприятия да се строят далеч от населени центрове. В случай, че се случи авария или нещо от този род.

Моф поклати глава.

— Досега не сме имали аварии с неприятни последици. А и оборудването е най-безопасно точно там, където се намира.

— Интересно — промърмори Серенков. — Може ли да разгледаме рафинерията?

За миг Моф се поколеба, после кимна.

— Предполагам, че е възможно.

Той нареди на шофьора да спре до тротоара и слезе, последван от четиримата авентинци и пет квазаманци. Рафинерията се оказа през

един блок, разположена в най-обикновена сграда между два от широките булеварди на Солас.

Джошуа никога преди това не бе виждал такъв вид промишлено предприятие и многото резервоари, тръби и забързани квазаманци създадоха у него впечатление по-скоро за бъркотия, отколкото за ефективно производство. Но Риндстат — и в по-малка степен, Йорк — бяха възхитени.

— Чудесна технология — коментира Риндстат, докато оглеждаше главното хале. — Никога не бях чувал за извличане на бор чрез студено барботиране с газ. Какъв е този газ, ако мога да попитам?

— Не съм сигурен — отговори Моф, — но мисля, че е някакъв катализатор. Вие специалист ли сте в тази област?

— Не, не съвсем — поклати глава Риндстат. — Но съм се интересувал от много неща. Като преподавател трябва да познавам от всичко.

— Значи сте специалист по всичко. Разбирам.

В тона на Моф прозвуча нещо, което не се хареса на Джошуа, сякаш квалификацията на Риндстат постави под съмнение мирните намерения на мисията.

— Марк, мислиш ли, че за Авентини тази технология ще представлява интерес? — попита той с надеждата, че Риндстат ще разбере намека.

Той наистина го разбра.

— Повече от сигурно. Борът играе важна роля най-малко в десетина промишлености и макар използваните у нас технологии да не са скъпи, нещо по-евтино винаги ще бъде добре дошло. Моф, ще можем ли по-късно да обсъдим този въпрос? С градския заместник Кимерон или с някой правителствен чиновник.

— Ще предам искането ви — отвърна Моф. Тонът му беше неутрален, но според Джошуа, той още не се бе успокоил. „С тези хора сякаш вървим през минно поле“, помисли си Джошуа.

— Е, смятам, че можем да тръгваме — каза Серенков. — Бих желал да разгледаме художествената галерия, за която споменахте онзи ден. Може би ще видим някой от вашите шедеври.

— Разбира се — съгласи се Моф. — В такъв случай да се връщаме при колата.

— Откри ли нещо? — попита Телек.

— Нищо — отвърна Кристофър и вдигна глава от терминала. — Отново установявам, че тези летописи са непълни.

— Сигурно. Значи квазаманците или са създали нова технология, или ни лъжат, че е рафинерия за бор.

Интеркомът иззвъня. Пири се наведе към апарата.

— Слушам.

Беше капитан Ф'ахл.

— Току-що намерих корелацията, която се мъчат да открият вашите хора — съобщи той. — За онези прекомерно широки улици в Солас и другите градове. Оказва се, че са разположени успоредно на силовите линии на геомагнитното поле на Квазама.

Изведнъж всички в салона забравиха загадките около рафинерията за бор.

— Повтори — каза Кристофър и се обърна към интеркома.

Ф'ахл повтори съобщението.

— Можеш ли да дадеш някакво обяснение за това, капитане? — попита Телек.

— Нищо, което да има смисъл — отговори Ф'ахл. — Не е необходимо да построиш на верев целия град, само за да използваш полето за навигация, пък и то е прекалено слабо, за да има някакво влияние върху електрическата мрежа.

— Освен ако периодически не пулсира — промърмори Кристофър. — Не, дори и в такъв случай това разположение няма смисъл.

— Може би е във връзка с тяхната далекосъобщителна система — предположи Телек. — Предаване на модулирани сигнали по силовите линии или нещо от този род.

От ъгъла на салона Намиди я погледна ядосано.

— Защо не се откажеш от мисълта, че квазаманците имат далекосъобщителна система? — изръмжа той. — Вече видяхме, че на Солас както за пренос на енергия, така и за съобщения се използва жична мрежа. Всъщност, друго не им трябва.

— Но такава мрежа между градовете не съществува. Да не говорим за малките села — възрази Телек. — Хайде, Хърш, концепцията за изолирани градове-държави може да ти изглежда

привлекателна, но като политик ще ти кажа, че тя не е приемлива. Не е възможно квазаманците просто да са забравили принципа на електромагнитните вълни или на обединеното правителство.

— Така ли? Тогава какво е твоето обяснение за стените около селата?

— Ами *твоето* за липсата на такива стени около градовете? — раздразнено попита Телек и поклати глава. — Не можем да допуснем, че селските общности са примитивни и воюват помежду си, а в градовете са развити и не воюват.

— Можем, ако няма никаква комуникация между града и селото — продължи да упорства Намиди. — Или ако в селата живее съвсем различна раса. Аз не чух нито Моф, нито Кимерон изобщо да говорят за селата.

Пири погледна Телек в очите.

— Може би си заслужава да изясним този въпрос.

— Така да бъде — въздъхна тя, взе микрофона и продиктува кратко нареждане до контактната група. Пири се съсредоточи върху дисплеите и зачака Серенков да постави въпроса пред Моф.

Не се наложи да чакат дълго. Колата приближаваше до пресечката на две тесни улици и когато зави зад ъгъла, имплантираната в Джошуа камера показа от двете страни на улицата постоянни на вид павилиони с отворени прозорци. Продавачите бяха наредили стоките си на високи до кръста рафтове. Десетки хора ги разглеждаха и оживено разговаряха с търговците.

— Това е главният търговски център в тази част на Солас — поясни Моф, когато колата спря на широкия булевард зад други паркирани автомобили. — В града има още осем такива центрове.

— Този начин на търгуване не изглежда много ефикасен — подхвърли Риндстат, когато слязоха от колата и тръгнаха към базара. — Да не говорим, че през зимата и при дъжд е неудобен.

— При лошо време улиците се покриват — каза Моф и посочи нагоре. Джошуа вдигна глава и Пири видя на височина на третия етаж до стените на насрещните сгради дълги покривни секции, прилични на подвижен мост. — Колкото до ефикасността, пред нея ние предпочитаме самостоятелността, свободата на личността и независимостта. Поради липсата на тези предпоставки нашите

прадеди навремето са се преселили тук. Вие не казахте защо *вашите* предци са напуснали управлението на династиите.

— О, по дяволите — изруга Телек и стисна микрофона. — Не навлизай в политиката, Юри — инструктира го тя. — Обясни го с авантюристичен дух или нещо подобно.

— Ние сме се преселили на Авентини по различни причини — обърна се Серенков към квазаманеца. — От любов към приключенията, да видим нов свят, неудовлетвореност от живота. Все от този род.

— А не заради политически натиск, така ли?

— Може някои да са дошли и по тази причина, но поне на мен не ми е известно — отговори предпазливо Серенков.

— Кажу го на първите кобри — промърмори Пири.

— Тихо — изшътка му Телек.

Сега контактната група и ескортът квазаманци вървяха между купувачите. Едно мохо върху рамото на купувач изграчи и Риндстат се стресна. Пири отскочи настрана. Той почти бе престанал да забелязва проклетите вездесъщи птици.

— Стоките само от Солас и от региона ли са? — попита Серенков, докато минаваха покрай щанд с добре пакетирани самуни хляб.

— Не, ние търгуваме и с другите градове и села — отвърна Моф. — По-голямата част от изложените пред вас плодове и месо идват от селата на изток оттук.

— Разбирам — кимна Серенков и продължи да върви.

— Доволен ли си? — обърна се Кристофър към Намиди.

Намиди се намръщи.

— Това още не доказва, че селата са населени с хора — сдържано възрази той. — Или че са на еднакво ниво на развитие с градовете.

— Алмо?

Пири се обърна към дивана, където лежеше Джъстин.

— Какво има?

— Чух нещо. Глух тътен. От Джошуа. — Момчето млъкна, видимо напрегнато от усилието да раздели вниманието си между сензорите на Джошуа и необходимостта да говори. — Струва ми се, че се приближава.

Кристофър вече въртеше копчетата на приемника и се опитваше да намери изпратения от Джошуа сигнал, който имплантираните в Джъстин аудиоусилватели вече бяха доловили.

— Капитане, струва ми се, че приближава самолет — извика Пири към интеркома.

— Следя го — отговори Ф'ахл спокойно. — Засега не се вижда.

В следващия миг от говорителите на дисплеите се чу страшен рев и Пири едва не излетя през тавана на салона.

— Ау! — възкликна Кристофър и завъртя обратно копчето за усилване на звука. Ревът затихна до силата на човешки вик. Пири погледна екрана и видя квазаманците да изоставят пазаруването и да тичат към широките булеварди в двата края на базара.

— Какво става? — обърна се Серенков към Моф, когато ескорта също се присъедини към общия поток от бягащи. Отново се чу шум и Пири видя няколко коли да напускат булеварда и да се отправят към по-тесните пресечки.

— Стадо бололини е влязло в Солас — отговори припряно Моф. — Дръжте се по-назад. Вие не сте въоръжени.

Телек грабна микрофона.

— Няма значение. Джошуа, приближи се и разбери какво става. Декер, по-добре и ти да отидеш с него.

Двамата мъже последваха Моф. Никой от квазаманците не изглеждаше особено разтревожен от онова, което щеше да се случи, но когато Пири погледна по-внимателно, разбра, че това не важеше и за мохите. Всички птици, които виждаше, бяха настръхнали, разперили криле и изобщо проявяваха признаци на възбуда.

Сега шумът ясно се чуваше, тъй като Джошуа и Йорк бяха стигнали до третата редица наблюдатели.

— Готови! — долетя уловена от сензорите на Джошуа команда. Някой на десния фланг в първата редица извади револвер и го насочи напред. Чуха се още няколко команди и цялата първа редица последва примера му. По отсрещната страна на булеварда Пири видя да чака друга група хора, също с извадени оръжия.

— Ситуация на кръстосан огън, Декер — извика Пири към микрофона, който Телек все още държеше, и заглуши нейните инструкции към групата. — Следете за проблеми.

Шумът се превърна в рев. И тогава се появиха животните.

Пири веднага разбра защо квазаманците смятаха, че трябва да ходят въоръжени. Самият факт, че цяло стадо животни бягаше панически през техния град, пораждаше силно безпокойство, но дори само едно такова животно беше достатъчно основание за сериозна тревога. Дълги по два метра, бололините бяха със силна мускулатура и с копита, които можеха да чупят камъни. На масивните си глави имаха яки рога, гърбовете им бяха набраздени с ивици от тридесетсантиметрови игли, като на таралеж, които дори рогатите леопарди на Авентини с гордост биха носили. Вече се виждаха най-малко сто, плътно прилепени едно до друго животни, а зад тях следваха други. Пири инстинктивно изпадна в състояние на реакция за автоматична стрелба. И точно тогава квазаманците откриха огън.

Стреснат, Кристофър изсъска нещо и дори Пири, който имаше представа какво ще последва, трепна при залпа. В Доминиона много отдавна простите експлозивни огнестрелни оръжия бяха заменени с лазерни и по-съвършени ракетни патрони, но този прогрес очевидно бе подминал Квазама. Револверите пред Джошуа трещяха като миниатюрни гранати и някои от бололините в стадото се олюляваха и падаха.

Пири тъкмо гледаше едно животно, когато то беше ударено. Така той пръв в салона видя жълтокафявата птица, която излетя от трупа.

Беше почти два пъти по-голяма от мохо и имаше същия хищнически вид. Доколкото можа да види, птицата се криеше между бодлите върху гърба на бололина. Миг по-късно Джошуа насочи сензорите си нагоре и Пири видя във въздуха много птици, вероятно също напуснали умиращи бололини.

Ято мохи бързо се приближаваше към тях.

— Те са пощурели! — изкрещя Кристофър. Гласът му едва се чуваше от стрелбата. — Тези птици са по-големи от тях!

— И също приличат на хищници — изръмжа Телек. — Нещо не е наред. Обикновено хищниците не се нападат помежду си. Джошуа, следи птиците!

Дисплеят се спря на една картина и Пири наблюдаваше с болезнено увлечение как едно мохо се спусна зад една от по-големите птици и я връхлетя с протегнати нокти. Удари я с криле, хвана я и за части от секундата я възседна. По-голямата птица енергично се изви, но без особена полза, отново се опъна...

Мохото разпери криле и се отдели от гърба ѝ. Без да прави опит за преследване, то лениво полетя обратно към тълпата квазаманци.

— Какво става, дявол да го вземе? — промърмори Телек.

Пири не би могъл да го изрази по-добре.

Сега Джошуа насочи поглед към улицата. Стадото не се виждаше, а през бавно падащия прах се провидяха около двадесет трупа на животни, обезобразени в различна степен. Един от квазаманците — Пири видя, че е Моф — отиде на булеварда и внимателно се огледа в двете посоки. После прибра револвера си в кобура и се върна. Като по сигнал, всички прибраха револверите си и тълпата започна да се разпръсва.

Телек силно стисна микрофона.

— До Юри! До всички! Разберете какво беше всичко това. Специално изяснете въпроса с птиците.

Пири повтори заповедта, макар да се съмняваше, че има нужда да се напомня на контактната група.

Джошуа, разбира се, не се нуждаеше от нареждането на Телек, за да извърши нещо толкова очевидно. Изгарящ от любопитство, той едва изчака Моф да излезе от разпръсващата се тълпа, за да зададе първия си въпрос.

— Как тези животни са успели толкова лесно да влязат в града?
— попита той.

Моф се намръщи и погледна към Йорк.

— Казах да стоите назад.

— Извинявайте. Тези... бололини ли ги нарекохте? Какво правеха тук?

Сега към групата се бяха присъединили Серенков и Риндстат, както и помощниците на Моф.

— Бололините периодично мигрират — обясни той с нежелание.
— Тогава винаги се събират на стада като това и вярвам ще се съгласите, че е почти невъзможно подобна сила да бъде спряна. Затова построихме града така, че да минават през него с минимални щети.

Йорк погледна труповете по булеварда.

— С минимални щети за вас.

— Сега ще дойдат команди да ги отнесат в преработващия цех — отговори Моф. — Ще бъдат спасени и месото, и кожата.

— Не е ли по-добре да отклоните няколко животни от стадото и да ги спрете, преди да стреляте? — поинтересува се Йорк. — Така изпомачкани и месото, и кожата губят от стойността си.

— Какво правеха мохите с другите птици? — попита Джошуа, когато Моф отговори на зададените му въпроси. — Мохите винаги ли нападат по този начин? Дори и когато нямат нужда от храна?

— О! Да, разбирам. — Моф се пресегна и погали по гушата птицата на рамото си. — Тарбините не са за храна. Мохите ги използват за размножаване. Серенков — каза той и се обърна към него, — ако желаете да разгледате художествената галерия, докато тя е изпразнена за нас, ще трябва да съкратим посещението си на пазара. Тук можем да се върнем и друг път.

— Добре — съгласи се Серенков. Докато Моф ги водеше по булеварда към пресечката, където бе оставена колата, той гледаше трупите на болоините. — Често ли се случват такива неща?

— От време на време. През следващите дни може да е и малко по-често. Сега има голяма миграция. Но не се тревожете. Вероятността да бъдете близо до засегнатите улици е малка, а дори и да се случи, сигнализацията по покривите на къщите ще ви предупреди. А сега най-добре да побързаме.

Разговорът спря. Докато вървяха, Джошуа бутна с лакът Йорк и малко забави ход. Йорк се изравни с него. Когато Моф и другите отидоха няколко крачки напред, Джошуа затисна с палец микрофона на преводача.

— Ти си живял на много светове — прошепна той. — Виждал ли си мъжките и женските от един и същи вид да са толкова различни?

Йорк също сложи длан върху преводача си и внимателно вдигна рамене.

— Виждал съм и съм слушал за някои, които са още по-различни от тези, но никога не съм чувал за съвкупяване, което толкова много да прилича на стопроцентова атака. Почти като... е, по дяволите, ще го кажа направо: като истинско изнасилване.

Джошуа почувства по гърба си ледена тръпка.

— Точно като изнасилване, нали? Мохите така ги удряха, сякаш кондорини връхлитат върху зайци.

— А тарбините като луди се мъчеха да се измъкнат. Тук наистина става нещо много странно, Джошуа.

Моф се обърна към тях и ги погледна. Джошуа небрежно спусна ръката си и ускори крачка. Йорк направи същото. Джошуа знаеше, че трябва да накарат Серенков да научи истината и вече се мъчеше да измисли как да го направи. Надяваше се, че сладкодумният Серенков ще успее да се справи. Ако поведението при съешаване на мохите отразяваше някакъв биологичен принцип, жизненоважно бе да измъкнат тази информация. Освен това очевидно останалият на „Капка роса“ поддържащ екип не можеше с нищо да помогне.

— Не съм съгласна! — поклати глава Телек. — Категорично забранявам! Това е абсолютно безсмислено!

— Не е безсмислено — възрази Пири. — Осъществимо е, практично е, а и няма друг начин да получим сигурни данни. — Той вдигна глава към дисплея, на който, върху картата на Солас, местоположението на стадото бололини бе отбелязано с червено. — Ние имаме може би петнадесет минути аванс пред това стадо.

— Ти ще си навън самичък в непозната и може би опасна страна — заговори Телек, като отмяташе на пръсти с бързи, почти гневни движения. — Ще имаш ограничена връзка с нас и никаква с групата отвън. Ами ако възникне някакъв проблем? Вероятно няма да разполагаш с възможност незабелязано да се промъкнеш назад, което означава, че ако си ранен, ще съм принудена да избирам между твоя живот и по-нататъшното изпълнение на мисията.

— А ако не отида, може и никога да не разберем защо мъжките мохи изнасилват женските — отвърна тихо Пири. — Нито пък защо женските яздят бололини. Или защо е толкова трудно да се попречи на бололините да влизат в градовете.

Телек погледна към Кристофър и Намиди.

— Е? — обърна се тя към тях. — Защо мълчите? Обяснете му, че това, което предлага, е истинска лудост.

Двамата учени се спогледаха и Кристофър притеснено вдигна рамене.

— Губернаторе, ние сме тук, за да научим всичко за тази планета — отговори Кристофър, без да гледа към Телек или Пири. — Съгласен

съм, че е опасно, но Алмо е прав като казва, че втори път бололините вероятно няма да дойдат толкова близо до нас.

— А и той е кобра — добави Намиди.

— Кобра! — почти изсъска Телек. — И щом е кобра, е неуязвим и дори змиите не смеят да го хапят? — Тя отново обърна глава към дисплея, на който се виждаше града.

За момент настъпи тишина.

— Вече сме приготвили пакетите за оцеляване — тихо се обади Пири. — Един е достатъчен за цяла седмица. Аз мога да взема два. В тях има и лазерна комуникационна апаратура. С нея ще мога да поддържам връзка от горите, без да бъда засечен от квазаманците. Виждал съм и как се работи с портативен биологичен анализатор. Мога да инсталирам един за вас и, ако е необходимо, дори сам да го използвам. А мога да взема и две малки хладилни чанти и да ви донеса цяла тарбина да я изследвате по-късно.

Телек поклати глава, без да сваля очи от екрана.

— Ти си ръководител на групата кобри. Прави каквото искаш.

Макар и без много ентузиазъм, това все пак беше подкрепа. А бололините бяха само на няколко минути от тях.

— Майкъл, Дорджей! Вземете два пакета за оцеляване и лазерен комуникатор и ми ги донесете при товарния люк! Веднага! — нареди той по интеркома.

Двете кобри потвърдиха командата, а Пири изскочи от салона и на бегот се отправи към каютата, за да се преоблече в по-подходящи дрехи. В товарния трюм имаше опакован полеви анализатор. На излизане можеше да го вземе пътъм. Самият изходен люк бе насочен в посока, обратна на града, така че щеше да се измъкне в сянката на кораба, без да го забележат. Сега му оставаше само да се надява, че бололините наистина тичат по линиите на магнитното поле и че пътеките са толкова прашни, колкото изглеждат.

Три минути по-късно Пири беше в товарния трюм. Минута след това, натоварен като хамалин, подпирайки се на корпуса на „Капка роса“, той се придвижваше към носа. Шумът от бололините вече се чуваше без усилватели. Пири погледна под носа на „Капка роса“ и видя, че те наистина бяха на предвидения път, който щеше да отведе фланга на стадото на петдесет метра встрани от кораба. Зад първите

няколко редици прахът вече бе започнал да закрива града. Той пое дълбоко дъх, хвърли поглед към края на гората и се приготви да тича.

Предният край на стадото мина покрай него. Пири пропусна следващите няколко редици, после стана и побягна наведен, за да се прикрива. При всяка стъпка апаратите го удряха по гърба и по бедрата. Тичаше по една извита пътека, която го отведе само на метър от сумтящото стадо.

Веднага му стана ясно, че на най-близките бололини неговото присъствие е абсолютно безразлично. Един или два промениха посоката на бягане и насочиха към него рога, но дори без програмираните рефлексии, той беше много по-маневрен от тези тежки животни и ги избягна без затруднения. По-неприятни и неочаквани бяха двуметровите, прилични на камшици опашки, които никой не бе забелязал. Ако не беше раницата върху гърба му, сигурно щеше да има червени ивици и дори скъсани мускули. Сега обаче трябваше само да възстанови нарушеното си равновесие, което извърши нанокмпютърът.

Това стана секунди преди да стигне до гората и когато стадото влезе под първите няколко дървета, Пири се раздели с тяхната компания, продължи встрани и спря чак когато зад него остана да се вижда само зелено петно.

Той постоя няколко секунди неподвижен и бавно се завъртя, за да могат звуковите и оптическите усилватели да изследват колкото е възможно по-голяма част от околността. Постепенно шумът от бололините се изгуби в далечината, за да бъде заместен от цвъртене, тракане и свирене на птици, насекоми и Бог знае какви още същества. По дърветата и под храстите се движеха малки животни, а веднъж му се стори, че чу да пълзи и нещо по-голямо.

Може би това *не беше* най-добрата идея, която някога бе имал.

Сега не му оставаше нищо друго, освен да продължи напред и да свърши каквото беше обещал на Телек. Той подпря багажа си на едно дърво, включи усилвателите на пълна мощност и се залови за работа.

[1] Елемент от III група на периодичната система, който се среща като свободна борна киселина, съставна част на боракса и др. — Бел.пр. ↑

11.

— Ако някога е имало планета, предназначена за колонизиране — каза със задоволство капитан Шефърд, — това е тази.

Джони огледа сиво-кафявия ландшафт и се съгласи. Беше ясно, че независимо от механизма, лишил всичко в този регион на Космоса от нуклеинова киселина, Кубха е пострадала повече от останалите планети. Тук не съществуваше нищо, освен най-примитивни форми на живот: едноклетъчни растения и животни и може би само няколко стотици видове по-сложни организми. Практически планетата представляваше бяла книга, готова да приеме всяка екологична система, изградена от бъдещата колония.

Всяка екологична система, която може да издържи на топлината.

Един млад биолог, притиснал внимателно до гърдите си сандък с епруветки с проби, се дотътри до малкия хълм, на който стояха Джони и Шефърд.

— Капитане, губернаторе — поздрави той, кимна и издуха една капка пот от края на носа си. — Реших, че може би ще искате да видите предварителните резултати от тестовете за съвместимост, преди да ги картотекирам.

Двамата с Шефърд се наведоха над епруветките със смеси от различни местни и авентински клетки. Джони потисна усмивката си. На Чата, на Фъзън и сега на Кубха учените не преставаха с усилията си да убедят Шефърд, че им е необходимо повече време за вземане на проби и извършване на проучвания. Опитът им да го заинтересуват с резултатите беше хитър ход. Той, разбира се, не мина. Съветът категорично бе наредил пътуването да бъде максимално кратко и Шефърд педантично спазваше тази заповед.

— Интересно — кимна капитанът и се изправи. — Но ако искате да съберете още проби, най-добре е да сложите тези в хладилната камера. След два часа отлитаме.

Биологът не успя да скрие гримасата на огорчение.

— Да, сър — каза той и тръгна към „Менсаана“.

— Знаеш ли, че си безчувствен изпълнител на заповеди, без капка научно любопитство? — иронично попита Джони.

Шефърд трепна.

— Казвали са ми го. Но Съветът нареди предварителното проучване да се извърши бързо и те са длъжни да се съобразяват. Освен това искам, когато пристигне „Капка роса“, да сме се върнали, в случай че...

— Здравей, Крис — прекъсна го Джони и се обърна към жена си, която дойде при тях. Неговите слухови усилватели бяха доловили шума от стъпките ѝ, а последното, което би желал, беше да ѝ напомня, че „Капка роса“ с двамата им сина на борда е на чужда планета. — Какво ще кажеш? — попита той и махна с ръка към околностите.

— За мен е много голо — отвърна тя и поклати глава. — Изглежда някак си призрачно. А и не горя от желание да си изпека мозъка там. — Крис го погледна загрижено. — Ти как се чувстваш?

— Чудесно — засмя се той. Наистина се чувстваше много добре. — Топлината не само помага на артритата ми, но изглежда увеличава пулса ми достатъчно, за да компенсира част от моята анемия.

— Което означава, че ще смениш анемията със сърдечен пристъп — изсумтя Шефърд. — Страхотно! Губернаторе, може би ще е по-добре, докато се приготвим за излитане, да се прибереш вътре.

— Сърцето ми не е застрашено — протестира Джони. — Вероятно то ще ме надживее най-малко с две години.

— Сигурно — каза Шефърд и посочи с пръст към „Менсаана“. — Тръгвай, губернаторе! Смятай го за заповед.

За момент Джони беше изкушен едностранно да скъса с това подчинено положение. Свежият въздух на открито му действаше освежаващо, особено там, където не съществуваше риск в тялото му да се забият остри зъби, нокти и отровни жила на опасни животни и насекоми. Но той бе обещал на Крис.

— Добре, добре — отстъпи примирително Джони. — Но трябва да ти кажа, че тази заповед никак не ми харесва.

Двамата с Крис бързо слязоха по хълма.

— Съветът правилно я е кръстил — отбеляза Крис, когато стигнаха равното и тръгнаха по-спокойно.

— Какво е кръстил правилно? Кубха ли?

— Да. Нали знаеш петте звезди от съзвездието Южен кръст на Асгард?

— Зная как сложиха кодовите имена на планетите — прекъсна я Джони.

— Е, Кубха е най-горещата от онези пет звезди, а пък тази Кубха е най-горещата от тези пет планети. Поне засега. Това сигурно не е случайно.

Джони изръмжа.

— Нека не се преобладаваме нито на Съвета, нито на Вселената.

— Хей, не бъди черноглед! — усмихна се Крис и го хвана за ръка. — Всъщност, всичко върви много добре. Късметът на Джони Моро не го напуска, дори и когато пътува за удоволствие.

— Хм. Ако се изключат някои дреболии, като например змийската отрова в анализатора за нуклеинова киселина.

— Вече е оправен. От десет минути отново работи. Затова ме пуснаха и дойдох да те замъкна вътре.

Джони поклати глава с престолено раздражение.

— Кълна се, Крис, че никак не те бива да се преструваш на празносчитаща.

— И ти си доволен, нали? Хайде, признай си.

— Защо? Така или иначе ще ме върнеш в стаята — каза той и придаде на гласа си добре запомнения отпреди пет години хленч.

Тя го сръга в ребрата.

— Престани! Отдавна съм се наситила на лошото ти настроение.

Той хвана ръката ѝ и я прегърна през кръста. За момент продължиха да вървят така, без да говорят.

— Тази планета е идеална за колонизиране, нали? — тихо попита Крис. — И поради това ще е още по-трудно да се откаже.

— На кого да се откаже? На трофтите ли?

Тя кимна.

— Съветът ще пожелае да има тази планета, както вероятно ще пожелае и другите. И за да ги вземе, ще приеме предложението на трофтите, независимо дали това е разумно или не.

Джони се намръщи. Същата мисъл се въртеше и в неговата глава.

— Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че докладът на „Капка роса“ ще е достатъчно убедителен, така че що се отнася до

това решение, нашият доклад да има само характер на бележка под линия.

— Нали Лизабет Телек ще го пише! — изръмжа Крис. — След като види тези светове, тя още повече ще ги желае. Телек ще представи пред Съвета квазаманците като сакати същества, които не могат да се защитават.

— Не зная дали наистина е толкова непочтена — отговори внимателно Джони, — но с Алмо, Джъстин и Джошуа на борда ще й бъде трудно до такава степен да изопачи истината.

„Въпреки това — помисли си той, докато минаваха покрай охраната от кобри при шлюза на «Менсаана» и преодоляваха шока от хладния въздух в кораба, — няма да е лошо в нашия доклад малко да засилим черните краски. Да наблегнем, че на Чата има плоскокопитни стада, а на Фъзън плюещи змии. Всяка планета си има своите недостатъци. Трябва само да ги открием и да ги направим видими. А пък да се надяваме, че Съветът няма да ги приеме прекалено сериозно.“

По-хладният въздух на кораба вече бе започнал да действа на артритата и всяко прещракване му напомняше, че е бил малко небрежен с лечението си. Джони не би искал да види как Кубха се изплъзва от ръцете на човечеството без сериозни причини.

Но дали си заслужаваше една нова война? Е, засега не се налагаше да се взема такова решение.

12.

Обиколката из Солас и околностите продължи цели шест дни. Серенков се чудеше как квазаманците успяха да ги ангажират толкова дълго и да им покажат толкова малко.

Във всеки случай, толкова малко важни неща. Те отделиха безброй часове за посещения на художествени галерии, културни музеи и паркове, а вечерите им обикновено бяха запълнени с многочасови дискусии с градския наместник Кимерон или други високопоставени личности, но никога, въпреки настоятелните искания на Серенков, контактната група не посети нещо, което да наподобява съобщителен или изчислителен център, нито им показаха промишлени или производствени мощности.

А такива мощности очевидно съществуваха. Беглите впечатления от междуградските пътища и относително малкият трафик по тях недвусмислено показваха, че стоките в Солас не се внасят.

— Трябва да са под земята — изказа предположение Риндстат вечерта, когато четиримата си почиваха в помещението, свързващо двете спални. — Всичките — рафинерии, производство, обработка на отпадъците. Може дори да има тунелна мрежа за разнасяне на произведените стоки.

— С изключение на по-малките предприятия, като рафинерията за бор, която видяхме през първия ден? — Серенков вдигна рамене. — Може би. Дори вероятно. Обаче сигурно никак не е лесно.

— Зависи какво целят — каза Джошуа. — Солас е чист, красив град — добро място за прекарване на свободното време, дори и ако работиш под земята.

— Или просто се страхуват всичко да е на открито — тихо подхвърли Йорк.

Серенков се опита да прогони обхваналото го напрежение. Той предполагаше, че квазаманците подслушват тези разговори и всичко, което намирисваше на военни концепции, го правеше нервен. Но от друга страна, да оставят без внимание такива нормални аспекти на

човешките общества щеше да е още по-подозрително. Особено след като Йорк не се бе отказал от професионалните си интереси.

— Какво искаш да кажеш? Че са построили всичко под земята, за да запазят производствената си база от нападение?

— Или за да не бъде открита — отговори Йорк. — Не забравяйте основното ни предположение: че квазаманците са политически емигранти или заточеници, отишли по-далеч, отколкото са искали и сега не могат да се върнат, тъй като нямат звездолети.

— А може по пътя насам да са се натъкнали на трофтийски кораби? — изказа предположение Джошуа. — Когато квазаманците са емигрирали, Доминиона може би не е знаел нито за трофтите, нито за минтистийците. Ако аз бях на тяхно място и неочаквано бях срещнал трофт, навярно щях да продължа да пътувам, докато не се свърши и последната капка гориво в резервоара.

— Възможно е — каза Йорк и поклати глава. — Разстоянието до Квазама изглежда точно толкова, колкото може да измине колониален кораб с един резервоар гориво. — Той погледна към Серенков. — Предполагам, че най-напред градът е бил построен изцяло под земята. Когато им е станало тясно и никой не се е появил да ги нападне, са излезли отгоре.

— И са се натъкнали на мигриращи бололини. — Серенков въздъхна и поклати глава. — Определено лошо планирано.

— Това не отговаря на въпроса откъде са дошли селата — намеси се Риндстат. — Мисля, че утре можем да научим нещо от тяхната история. Стига екскурзията да продължи.

Серенков вдигна рамене.

— Доколкото зная, първата работа на Моф и компания е утре сутринта да ни изгонят оттук. — Той чу звука на познатата сирена и млъкна.

Йорк се намръщи.

— Още бололини. Мисля, че лично аз бих останал под земята, докато не се намери начин да се спрат проклетите животни.

„Сега поне — помисли си Серенков — улиците ще са доста празни. Колко ли хора убиват тези животни всяка година?“

— Сигурно има причина, поради която им позволяват да влизат в града. Може би някой ден Моф ще се отпусне и ще ни разкаже.

„За първи път от една седмица се открива възможност да се докопам до нещо — разсъждаваше мълчаливо Пири — и точно сега проклетото стадо реши да нападне през нощта.“

За неговите цели, разбира се, това не беше толкова лошо. Към оптичните усилватели бе включил и светлинен, така че видимостта беше като през облачен следобед и щеше да може да се прицели във всяка тарбина, веднага щом се появеше. А като включеше и системата за търсене и захващане на цели, щеше да е в състояние да следва избраната птица навътре в гората, където спокойно да я застреля, без някой да види блясъка от изстрела.

Проблемът бе там, че тъй като повечето квазаманци си бяха легнали, сигурно нямаше да бъдат убити много бололини и броят на оплодените тарбини, по които да стреля, щеше да е малък. Мърморейки си тихо, той мислено кръстоса пръсти за късмет и зачака да се появи стадото.

И то се появи. Отговорът на молбите му дойде от съвсем неочаквано място. Отвъд пистата за приземяване — на около половин километър встрани и малко на североизток от сегашното му местонахождение — на една висока сграда, която екипажът на „Капка роса“ бе нарекъл „контролна кула“, неочаквано се отвори врата и от нея на тротоара се изсипаха хора и светлини. От протегнатите им ръце изригнаха огънчета и когато мохите им излетяха, до ушите на Пири достигна звукът от изстрели. Той отново насочи вниманието си към стадото и зачака. След няколко секунди тарбините започнаха да се появяват.

От времето на Джони Моро многоцелевото устройство не беше част от оптичните усилватели на кобрите, но преди мисията на Квазама групата на Пири се бе обучавала с тях и той познаваше както техните предимства, така и техните недостатъци. Щом захванеше целите, нанокмпютърът и серводвигателите насочваха лазерните изстрели към тях, независимо че междуременно кобрата можеше да е решила да стреля по друга цел. След като напусна „Капка роса“, Пири се бе натъквал най-малко на двадесет такива цели — повечето големи колкото кучета или маймуни, но не бе стрелял в никоя. Наострил слух за подозрителни шумове, той включи многоцелевото устройство и се притаи.

Не се наложи да чака дълго. Както и преди, мохите бързо атакуваха тарбините, които напразно се опитваха да се спасят. Когато започна атаката обаче, повечето от тарбините намериха убежище в най-близките дървета, преди мохите да могат да се отделят от тях. Пири се прицели в две тарбини, точно когато влизаха в гората и поддавайки се на един малко безразсъден импулс, хвана в многоприцелното устройство и една от съшените мохи. Птиците се мушнаха между клоните и се освободиха. Пири вдигна ръце и от края на пръстите му блъвнаха три лазерни импулса.

Птиците паднаха мъртви под храстите. Той се затича, наведе се над тях, вдигна ги и бързо се отмести, тъй като основното стадо бололини го настигна. Пири кривна встрани, изпревари животните със сто метра навътре в гората, завъртя се на десния си крак, вдигна левия и стреля с бронебойния лазер.

Удареният бололин се повали на земята, дърветата светнаха с отразена светлина. Неговата тарбина излетя нагоре. Тя се издигна може би на десет метра, преди лазерът от пръстите на Пири да я свали.

Останалата част от стадото отмина и гората отново притихна. Пири намери и последната си тарбина, отнесе трофеите до храста, под който бе оставил хладилните чанти и ги напъха в тях. След това клекна до едно голямо дърво, откъдето се виждаше мъртвия бололин и зачака.

Мина цял час, преди звуците от квазаманската група по събиране на трупове да заглъхнат. Той чу някой да се промъква в покрайнините на гората и от време на време да подсвирва. Очевидно търсеше убитото от него мохо. Но той и другите явно добре знаеха, че през нощта е по-добре да не влизат навътре в гората и никой не се доближи до мястото, където седеше Пири.

Най-после квазаманците си отидоха и Пири се зае да премести трупа на бололина по-близо до „Капка роса“. Благодарение на сервоусилвателите теглото на дивеча не беше съществен проблем, но бе затруднен да намери равновесната му точка, за да го носи. Не по-малък проблем беше и откриването на пътека между дърветата и храстите. Не разбираше как животните се ориентират откъде да минат.

Накрая обаче и това бе решено. Пири хвърли трупа близо до скрития си лазерен предавател, включи го и взе микрофона.

— Пири вика „Капка роса“, Пири вика „Капка роса“ — обади се той. — Има ли някой на кораба?

— Тук лейтенант Колинс — бързо отговори един глас. — Надявам се губернатор Телек и нейните хора да са все още в салона, сър. Позволете да ви свържа.

— Чудесно — каза Пири. Миг по-късно в линията се включи Телек.

— Всичко наред ли е, Алмо? — попита тя.

— Да, доколкото мога да се ориентирам. Виж, имам за теб един бололин и две хладилни чанти с тарбини и мохо. Да включа ли апаратурата за анализ или ще почакаш да ти ги донеса?

— Имаш тарбини? Чудесно. Оплодени ли са?

— Едната е оплодена, другите не. Затова имам и бололин.

— Хм. Разбирам. Ами, предполагам, че най-напред трябва да се заема с бололина, преди хищниците да са се нахвърлили върху него. Можеш ли да ме свържеш чрез лазерния комуникатор с полевия анализатор?

— Разбира се.

Само за пет минути той настрои полевия анализатор и когато го свърза с входния канал на лазерния комуникатор, на другия край на връзката Телек вече бе включила необходимата клавиатура и дисплей.

— Добре — каза тя. — Сега стой по-далече.

Дистанционният анализатор, който приличаше на голяма двойна морска звезда, запълзя по трупа на бололина и се спря от онази страна, където на повечето земни животни се намира сърцето. В едната му ръка се появи скалпел и той направи разрез в тъмната кожа. Пири изчака да се увери, че камерите на анализатора са закрепени здраво на съседните дървета и след това се заразхожда около него, за да пази обекта. Не можеха да си позволят хищници или квазаманци да се натъкнат на трупа. Гледката не беше особено приятна.

Минаха три часа, преди анализаторът да се върне на земята и да сигнализира, че работата е приключила. Трупът вече не можеше да се познае от какво животно е. Пири отвърна очи от него и сложи слушалките.

— Обажда се Пири.

— А, върнах се. — От гласа не можеше да се познае дали Телек е уморена. — Сега отвори хладилните чанти и извади една тарбина. По-добре да започнем с неоплодената.

— Сигурна ли си, че искаш да я анализираш тук? — попита колебливо той.

— С дистанционното всичко става така добре, сякаш работя със собствените си ръце — увери го Телек, — а и по този начин още преди да излетим, ще получа някои от интересуващите ме отговори. Или най-малкото ще предам на Юри въпросите да ги изясни.

— Добре, ти си шефът.

Пири намери нужната хладилна чанта, извади замразената тарбина и я сложи на голата земя. Анализаторът изпълзя върху нея, а Пири отново се заразхожда.

Той се върна още два пъти. Първия път да извади оплодената тарбина, а след това мохото и всеки път се чудеше колко ли време ще издържи Телек с тези деликатни хирургически операции. Но тя не проявяваше никакви признаци на умора и когато светлината на полевия анализатор угасна, на изток небето беше почнало да просветлява.

— Доволна ли си? — попита той, докато събираше апаратурата.

— Още не знам — отвърна бавно Телек. — Данните изглеждат съвсем ясни, но не съм сигурна дали трябва да ги приема за верни. Мохите и тарбините май са два съвсем различни вида, а и мохите като че ли не ги оплождат, ами ги *заразяват*.

— *Какво* ги правят?

— Единственият им външен полов орган прилича на органична игла за спринцовка. С нея мохото инжектира течност, която съдържа ядра, подобни на вируси, вместо сперматозоиди. Тези ядра... е, това е само мое предварително предположение... изглежда атакуват клетки в гърба на тарбините и ги превръщат в зародиш на мохо.

Пири погледна осакатеното мохо, което започваше да се покрива с насекоми.

— Странно!

— И аз това казвам — съгласи се Телек и въздъхна. — Но колкото повече мисля, толкова по-естествено ми се струва. По този начин мохите прехвърлят и изхранването, и защитата на малките на друг индивид. Фактически на съвсем различен *вид* и следователно не трябва да се принасят в жертва.

— Но какъв стимул има тарбината да живее, след като зародишът ще я убие? — възрази Пири. — И как младите птици

получават необходимите навици от родителите си?

По линията се чу гласът на Кристофър.

— Ти правиш паралел с онези насекоми, които снасят яйца в тялото на други и когато яйцето се излюпи, се превръщат в храна на ларвата. Но младите мохи не трябва да убиват своя приемник. Ако разгледаш отблизо кожата и мускулите, ще видиш, че мястото, в което се намира зародишът, може да се отвори и след това отново да се затвори с минимални увреждания, без това да се отрази на възможността за летене.

— Ако приемем, че мохото не надвишава определена минимална големина — добави Телек. — А колкото до уменията, след раждане в мозъка на мохите изглежда има много по-голяма част първично програмирана структура с висока плътност на нервните клетки, отколкото в животинските видове, които съм изследвала на Авентини. Това, разбира се, е само предположение. Не е задължително биохимията на Квазама да е строго аналогична на нашата.

— А и ти си изпекъл част от този мозък, като си застрелял птицата — отбеляза Кристофър.

— Престани, Бил. Във всеки случай, струва ми се напълно възможно младите мохи просто да се измъкват изпод кожата на тарбините, да литват и да започват самостоятелен живот в гората.

— Или върху нечие рамо. — Пири се намръщи, когато през ума му мина тази мисъл. — На нечие рамо. Така, както тарбините яздят бололините.

— Значи и ти си забелязал сходството — обади се пак Кристофър. — Още по-интригуващо е, че тарбините имат същата органична игла като мохите.

— Що се отнася до бололините — намеси се Телек, — един Бог знае какъв животински вид използват за износване на своите зародиши. Може би сами си ги износват. При най-големите животни трябва да има нещо различно.

— „Големите бълхи носят на гърба си малки, които да ги хапят...“ — цитира Пири старата поговорка.

— „...малките бълхи носят по-малки и така до безкрайност“ — довърши Телек. — Ти си третият човек, който я цитира тази вечер. Като започнем с мен.

— Хъм. Добре. Контактната група ще продължи ли и утре с разглеждането на града?

— Да. Веднага щом се събудят, ще ги информирам за резултатите. Може би Юри ще съумее да изкопчи повече информация от Моф. — Телек млъкна и Пири чу слаб шум от прозявка. — Най-добре е сега да си легнеш, Алмо — каза тя. — Мисля, че при дадените обстоятелства можеш да пропуснеш проучването на фауната покрай реката, за което говорихме вчера. Имам достатъчно данни, с които да работя известно време.

— Не възразявам — съгласи се Пири. — Като се събудя, ще ти се обадя.

— Само се пази да не те видят. Спокойна нощ или утро.

— На теб също. — Пири изключи лазерния комуникатор, замаскира го и скри анализатора. На десетина метра беше неговото дърво за подслон; високо и дебело, чиито най-ниски клони бяха на пет метра над земята.

С помощта на серводвигателите се оттласна на необходимата височина. Сплетените клони образуваха нещо като клетка. В нея на един здрав клон висеше неговото убежище — непромокаем едноместен спален чувал-хамак. Пири се чувстваше малко неудобно зад бариерата от клони, но докато спеше, тя щеше да бъде най-сигурната му защита срещу месоядните същества.

Той влезе вътре и с въздишка се отпусна на хамака. За момент помисли да включи системата за сигнализация, после се отказа. Ако нещо се случи, „Капка роса“ можеше да установи еднопосочна връзка с него посредством аварийния миниатюрен телефон в ухото му и ако внимателно фокусираха лъча, дори от контролната кула не бяха в състояние да го засекат.

Контролната кула. Той си спомни за хората, които бяха излезли от тъмното, смятано за изоставено здание, за да се упражняват в стрелба по бололини и се разсъни. Тяхното присъствие сигурно нямаше нищо общо с предполагаемата главна задача на кулата. От пристигането на „Капка роса“ не се беше мяркал никакъв самолет. Но ако хората вътре не трябваше да направляват самолети, *какво* правеха там? Контролираха техния кораб? Може би. Все пак, докато само наблюдаваха, нямаше защо да се тревожат.

Пири затвори очи и престана да мисли за мълчаливите наблюдатели. Забрави всичко.

13.

За екскурзията до отдалечените села Моф смени обичайната открита кола с малък закрит автобус. Причината не беше трудно да се разбере; само на километър от Солас пътят минаваше през горите, които бяха видели от орбита.

— Нормална предпазна мярка — обясни Моф смяната на превозното средство. — Макар и рядко, понякога крисджо нападат автомобили. — Джошуа потрепери при тази мисъл и за стотен път се зачуди какво е накарало Пири да отиде самичък в гората и защо Телек му е позволила. На „Капка роса“ не знаеха абсолютно нищо за задачите, изпълнявани от Пири. За Джошуа това беше доста подозрително. По време на пътуването от Авентини двамата с Джъстин бяха умували надълго и нашироко за участието на Пири в мисията, но така и не намериха разумен отговор. Мисълта, че Телек е взела Пири, само защото поради неговите политически възгледи можеха да го изхвърлят от Съвета, не му беше идвала наум по-рано. Сега обаче я допусна, въпреки че му бе свършено безразлично.

За момента всичко това не беше от голямо значение. Пири бе демонстрирал уменията си да оцелява сред пустошта на Квазама. Освен това направеното предната нощ заедно с Телек биологическо откритие беше твърде впечатляващо, за да бъде пренебрегнато. Макар в образованието на Джошуа програмата по естествени науки да бе много ограничена, той разбираше добре колко различна е екологията на Квазама от всичко известно както на планетите, така и в Доминиона. Даваше си сметка и за последствията. Досега контактната група не бе имала възможност да ги обсъди, тъй като домакините не трябваше да се досетят за намеренията им, но Джошуа разбираше по очите им, че същата мисъл занимава и тях. Той наблюдаваше през стъклото на автобуса ярко оцветените листа и нетърпеливо очакваше Серенков деликатно да зададе поставените от Телек въпроси.

Любопитството на Серенков несъмнено беше по-голямо от това на Джошуа. Той обаче изчака почти да привърши

петдесеткилометровото пътуване, преди да обърне разговора в тази посока.

— Забелязах между дърветата да летят по-малки птици — каза той и посочи с пръст, — но не видях такива с размерите на мохо или на техните женски — тарбините. По дърветата или сред бодлите върху гърбовете на бололините вият гнездата си те?

— Не е необходимо да вият гнезда, за да отглеждат малките си — отвърна му Моф. — Малките мохи се раждат с всички необходими за оцеляване умения.

— Наистина ли? Нима тарбините не лежат върху яйцата и не мътят?

— Няма никакви яйца. Малките мохи се раждат живи. Всъщност по-голямата част от квазаманските птици не са такива в истинския смисъл на думата.

— Колко интересно! — Джошуа почти виждаше как Серенков търси въпрос, от който да не личи, че съзнателно се прави на неосведомен. — Интересувам се също от отношенията между тарбините и бололините. Тарбините наистина ли паразитират върху гърбовете на бололините и ги използват за безплатно придвижване?

— Не, отношенията между тях са взаимноизгодни. Тарбините често защитават бололините от нападения на хищници. Освен това се смята, че от въздуха те откриват добри пасища и насочват животните към тях.

— Аз пък мислех, че когато искат да нападнат града, бололините се ориентират по линиите на магнитното поле. Могат ли животните да се отклонят от тях? — намеси се Риндстат.

Моф го погледна учуден.

— Разбира се. Бололините използват магнитните силови линии само за отиване на север в регионите за размножаване. Но как открихте това?

— Главно от плана на Солас — отговори Серенков, преди Риндстат. — Всички широки булеварди в града са ориентирани по магнитните линии, без никакви предпазни мерки срещу бололини. Мисля, че въпросът на Марк отразява простия факт, че когато стадото нахлу в града, хората останаха спокойно на по-тесните преки улици, сякаш знаеха, че животните няма да се отклонят от пътя си. Един от

нашите хора на кораба се запита дали животните не са принудени строго да следват силовите линии.

— Не, разбира се, че не са. — Насмешливият поглед на Моф граничеше с подозрение. — Иначе много животни биха се блъснали в сградите, вместо да вървят по улиците. Но откъде е научил вашият другар къде са стояли хората?

Джошуа примря. Квазаманците с нищо не бяха показали, че знаят за имплантираните в него сензори, но той имаше чувството, че всички в автобуса се вторачиха в него. Това го върна към детските години, когато през невинния му поглед майка му лесно разкриваше направената беля.

Но Серенков вече бе взел положението в свои ръце.

— От нас, разбира се — възкликна той и в гласа му прозвуча искрено учудване. — Докато вие стреляхте, ние им описахме цялата сцена. На тях им се видя много интересен начина, по който се съешават мохите, и сметнаха онова, което им разказах, за много странно. Има ли нещо като ритуален танц, който съм изпуснал?

— Вие изглежда много се интересувате от мохите — забеляза Моф и тъмните му очи се впиха в очите на Серенков.

Серенков вдигна рамене.

— Учудва ли ви? Трябва да признаете, че вашите отношения с тях са уникални в човешката история. Не познавам друг културен народ, който да има такава универсална защита — искам да кажа, *отбранителна* защита. Тя изглежда е намалила опасността от всякаква форма на насилие — от обикновеното нападение до въоръжената агресия.

Когато осъзна този факт, Джошуа се намръщи. Той така се бе задълбочил в изучаването на най-малките подробности от живота на Квазама, че бе изпуснал важни неща. Но Серенков следеше всичко и ако беше прав, може би трофтите имаха основание да се тревожат. Една човешка култура, премахнала традиционните враждебни отношения между силния и слабия, създава тясно сътрудничество и освободила се от съперничеството, независимо от технологическото си развитие представлява сериозна потенциална заплаха за своите съседи.

Моф отново заговори:

— И вие смятате, че това се дължи на малките мохи, а не на нашия народ и нашата философия? — попита той и поглади гушата на

птицата си.

— Разбира се, ние отдаваме дължимото и на народа ви — отговори Риндстат. — Но от историята са известни безброй култури, които поради страх, на думи са възприемали принципите за справедливост и свобода, но на практика не са правели нищо конкретно за своите граждани. Вие, в частност поколението, което най-напред е започнало да опитомява мохите, сте доказали, че човекът е способен на истински идеализъм. От наша гледна точка, дори само това е достатъчно, за да оправдае контакта между нашите два свята.

— Казаното означава ли, че вашият свят не може да премахне въоръжените конфликти? — попита Моф и погледна към Риндстат.

— Досега успяхме да ги избягваме — предпазливо отвърна Риндстат. — Но на нас не са ни чужди нормалните човешки агресии и това понякога ни създава проблеми.

— Разбирам. — За момент те замълчаха, после Моф вдигна рамене. — Е, вие ще разберете, че и ние не сме премахнали напълно агресията. Разликата е само в това, че се научихме да я насочваме към опасностите от дивата природа, вместо към хората.

„Наистина опасно“, помисли си Джошуа. Дори Серенков изглеждаше разтревожен, когато разговорите в автобуса секнаха.

Няколко минути по-късно стигнаха село Хърисийм.

Джошуа си спомни споровете за пръстените около селата. Сега нямаше никакво съмнение. Направена от огромни каменни или бетонни блокове, боядисана в черно, стената около Хърисийм напомняше за древната история на Земята и непрекъснатите регионални войни от онези дни. Тук тя изглеждаше съвсем не на място, особено след разговора отпреди няколко минути.

До него Йорк се прокашля.

— Висока само три метра — промърмори той. — И без бойници. Моф очевидно го чу.

— Тази стена е издигната, за да предпазва селото от бололините и други, още по-опасни хищници от гората.

— А защо не е приложен същият принцип като в Солас? — попита Серенков. — Той е достатъчно ефективен за бололините, а други хищници не видях да влизат.

— Хищници рядко влизат в Солас, защото там има много хора и градът е отдалечен от гората. Тук това няма да помогне.

„Тогава прочистете горите“, помисли си Джошуа. Но подобна задача може би изискваше повече труд, отколкото струваше цялото село.

Автобусът тръгна по околоръстния път към южната страна на селото, където в стената се виждаше черна порта. Когато приближиха, тя се отвори. Очевидно ги очакваха и следяха. Автобусът мина през портата, Джошуа се обърна и я видя да се затваря.

Поради стената и гората той подсъзнателно очакваше да види примитивно село с колиби със сламени покриви. Остана разочарован, когато видя солидни сгради, модерни улици и хора като онези в Солас. Автобусът спря и до него се приближиха трима души. Щом слезе и последният човек от квазаманския ескорт, посрещачите пристъпиха напред.

— Кмете Инглис — заговори Моф, — позволете ми да ви представя нашите гости от Авентини: Серенков, Риндстат, Йорк и Моро.

Ако градският наместник Кимерон на Солас беше почти винаги весел, Инглис бе тържествено учтив.

— Добре дошли в Хърисийм — поздрави ги той. — Разбрах, че искате да се запознаете с живота в селата на Квазама. С каква цел, ако мога да попитам?

И така, квазаманското подозрение не е атрибут само на големите градове. За Джошуа това беше още по-голямо разочарование.

Серенков повтори познатите приказки за търговски и културен обмен, а през това време Джошуа огледа наоколо. В Хърисийм, за разлика от Солас, изглежда нямаше по-високи от шестетажни сгради. Липсваха и абстрактни цветни рисунки по стените на постройките. Във всичко останало селото представляваше умалено копие на поголемия град. Дори защитната стена не се натрапваше и му трябваше време, за да разбере, че от вътрешната страна тя е изрисувана с картини на сгради и горски пейзажи. „Защо тогава отвън е боядисана в черно?“ — питаше се той. И изведнъж разбра. — „Черно. Същият цвят като дънерите на дърветата. Нападащите бололини трябва да виждат селото като гигантско дърво и да го заобикалят. А това означава...“

Той посегна към гърдите си, за да затисне микрофона на преводача.

— Сетих се — промърмори Джошуа. — Рисунките по улиците на Солас го правят да изглежда като гора. И това кара бололините да се отклоняват.

Последва продължителна пауза и той се зачуди дали на монитора в „Капка роса“ има някой. После в слушалката прозвуча гласът на Намиди.

— Интересно. И странно. Но е напълно възможно. Отчасти зависи колко добро е зрението на бололините, предполагам. Губернатор Телек още спи, но веднага щом се събуди, ще ѝ предам. Тогава ще разбере дали през изминалата нощ е попаднала на някакви данни.

— Чудесно — каза Джошуа, — а междуременно можеш ли да ми дадеш що-годе разумно социологическо обяснение за желанието им да пускат тези стада през Солас?

— Това наистина поставя под съмнение твърдението на Моф, че те просто не могат да попречат на бололините да влязат в града — съгласи се Намиди. — Ще помисля, но засега нищо не ми идва наум. Почакай една секунда... моля те, отмести си главата малко наляво.

Джошуа покорно мръдна главата си на няколко сантиметра в желаната посока.

— Какво има?

— Онзи знак, ограден с червено, близо до портата... Не съм го виждал в Солас. Чакай да включа оптичeskия транслатор...

Джошуа задържа за момент главата си неподвижна, за да се получи на лентата добър образ, после се обърна към другите.

— Чудесно — каза Намиди. — Надписът гласи: „Крисджо ще нападне този месец: на 8-и и 22-и в 10 часа“. Ако числата, които видяхме на друго място, са верни, днес е осми. Чудя се защо си правят труда да слагат знак при средствата за комуникация, които имат?

— Може би толкова малко село като Хърисийм не разполага със същата жична мрежа като онази в Солас — предположи Джошуа. Изглеждаше, че Серенков и квазаманците са свършили предварителните разговори; кметът Инглис сочеше една открита кола, подобна на онази, която използваша в Солас цяла седмица. — Ще се опитам да разбере — добави той и свали ръка до тялото си.

От репродуктора на преводача чу гласа на Инглис:

— ...по-късно ще посетим обработваемите земи. В момента мнозина от работниците са на лов, затова не може много да се види.

— На лов за криджо ли? — попита Джошуа.

Инглис го погледна.

— Естествено. Само криджо и бололините си заслужават масов лов. Когато приближат, ще чуете предупредителни сирени.

— Моф спомена един-два пъти за криджо — каза Серенков. — Останах с впечатление, че са опасни, но друго нищо не чухме.

— Опасни ли? — Инглис се засмя. — Опасни е меко казано за животни, дълги повече от два метра и високи един метър, със зъби, които за секунди могат да прехапят човек. Свирепи зверове. Застрашават и хората, и добитъка.

— Приличат малко на нашите рогати леопарди — отбеляза мрачно Риндстат. — Местни авентински хищници, с които се борим откакто сме се заселили.

— Тук не е така — поклати глава Инглис. — Според древните легенди, криджо са били относително миролюбиви, избягвали са първите заселници и са проявявали готовност да си разделят бололините с хората. Едва по-късно, може би когато са разбрали, че хората имат намерение да останат завинаги, започнали да ги нападат.

— Или когато са открили, че човешкото месо също е добро за ядене — подхвърли Йорк. — Тази промяна отведнъж ли е станала или постепенно?

Инглис погледна Моф и той повдигна рамене.

— Не зная — отвърна Моф. — Информацията за първите години е непълна. Аварията, поради която сме спрели тук, е унищожила голяма част от електронната ни записваща апаратура и много исторически данни са се изгубили.

По линията се чу гласът на Намиди.

— Изясни този въпрос, Юри — каза той. — Трябва да научим дали криджо наистина проявяват признаци на интелигентност.

— Попитах — продължи Серенков, — защото ако действително са разбрали, че сте решили да се заселите тук, тези криджо може да са интелигентни същества.

— Нашите биолози изследваха този въпрос — отвърна Моф — и са на мнение, че е изключено.

— Например, те не проявяват голяма способност да се учат — поясни Инглис. — Във всички села, а и в някои градове, периодично се устройват ловни хайки, в които участват до петдесет души жители и гости. И въпреки това крисджо не се научиха да стоят далеч от населените райони.

Започна да се смрачава.

— А, затова значи е сложен онзи надпис на портата — обади се Джошуа. — За да може всеки, който мине оттам, да научи за предстоящия лов на крисджо, а не само местното население.

— Да — кимна Инглис. — Тези хайки представляват един вид отдушник за агресивните страсти на хората и всички, които желаят да участват в тях, са добре дошли. Кожите на крисджо са много ценни, а и мнозина намират месото им за по-вкусно от това на бололините. Ако бяхте дошли един час по-рано... но, не, разбира се, вие нямате мохи. Виждам, че нямате и оръжие.

— Звучи така, сякаш този вид е на изчезване — измърмори Йорк.

— Всъщност, наистина е на изчезване — призна Инглис, — поне в населените области на Квазама. Казвам, че са опасни и многобройни, но когато хайка от петдесет души се върне с един или два трофея, хората смятат, че са имали голямо ловно щастие. Навремето, при строителството на Хърисийм, от предпазната стена човек е убивал по животно на час.

— Истинско щастие е, че са оцелели — отбеляза Йорк.

Инглис сви рамене.

— Както казах, когато крисджо се превърнали в сериозна заплаха, нашият народ започнал да приучва мохите да го защитават. По ирония на съдбата тази програма била стимулирана главно от грижа за опазване на крисджо.

— Достатъчно сме говорили за древната история — намеси се Моф. — Ако искате да разгледате селото, трябва да тръгваме.

За миг Джошуа съзря нещо странно в израза на Моф, но когато квазаманецът се обърна към откритата кола и тръгна подир Инглис и хората му, той реши, че си въобразява.

Джошуа се огледа любопитно и последва останалите в колата.

Буквално от десетилетия Телек бе изоставила навика да работи по цели нощи в лабораторията, а с механичния оператор на дистанционния анализатор никога не го беше правила. Когато около обяд се появи в салона на „Капка роса“, имаше чувството, че представлява компютърна симулация на мъртвец.

— Какво става? — обърна се тя към Намиди, докато отиваше да си налее кахве от автоматата.

— Какво правиш тук? — намръщи се той от мястото си пред дисплея. — Би трябвало да си в леглото и да почиваш.

— Би трябвало да ръководя мисията — озъби се Телек с димяща чаша кахве в ръка. — Ще спя догодина. Бил още ли е долу?

— Да.

Освен да наблюдава и от време на време да прави по някое предложение, Кристофър не беше вършил почти нищо друго. „Учудващо колко е уморително да не правиш нищо“ — каза си тя кисело и престана да мисли за него.

— Това ли е обещаното ни от Моф село?

— Да. Хърсийм. Онзи представителен мъж е Инглис — кметът на селото. А това изглежда е тяхната версия на базара, който видяхме в Солас. Без бололините.

— Значи селото е защитено със стена.

— И то солидна. Преди малко Джошуа изказа интересно мнение за цветната окраска в Солас.

Телек слушаше с половин ухо предположението на Джошуа и в същото време се наслаждаваше на вкуса и аромата на кахвето и на организирания хаос на дисплеите. На по-малкия селски пазар тя за първи път разбра услугите и стоките, които се предлагаха. Зад един щанд стоеше строител с компютърен монитор, на който бе показан планът на къща, а в дъното бяха изложени мостри от дървен материал и тухли. „Защо не вършат цялата работа с компютри? — почуди се тя. Дали не предпочитат личните контакти?“

Намиди свърши с описанието и Телек вдигна рамене.

— Напълно е възможно. Ще проверя по-късно дали компютърът може да оцени разделителната способност на зрението на бололините. Все пак глупаво е да се пускат бололините в града.

— Точно това каза и Джошуа — отвърна Намиди и кимна. — Но дали не пропускаме нещо? Имам предвид, в отношенията между

бололините и хората.

— Не мисля, че за една седмица сме разбрали всичко — каза Телек сухо. — Какво по-точно искаш да кажеш?

— Ами... — той махна неопределено с ръка. — Не зная. Някаква симбиоза като тази, която съществува между хората и мохите.

— За мен мохите са по-скоро домашни животни, отколкото участници в симбиоза, но ако добавим и връзката между бололини и тарбини, това е напълно възможно. — Телек се намръщи и се помъчи да си спомни всички форми на симбиоза, които съществуваха на планетите: — Единственото, което ми идва наум в момента е, че стрелбата по бололините помага на жителите на градовете да се разтоварят от агресивността си. Това ги прави миролюбиви.

— О, по този начин те не се разтоварват от агресивността си, а просто я пренасочват — изръмжа Намиди и посочи дисплея. — Пропусна да видиш пазарлъка в бижутерийния магазин. Тези момчета ще засрамят дори и търговец-трофт.

— Хъм. Може би това също е логическо средство за разтоварване при наложената им от мохите забрана да се бият. Както и политиката, вероятно.

Тя млъкна.

— Нещо не е наред ли? — попита Намиди.

— Не съм сигурна — отвърна Телек и вдигна микрофона. — Джошуа, бъди така добър да обиколиш бавно пазара.

Джошуа тръгна и от време на време се спираше, уж да разгледа някой и друг павилион. Когато свърши с обиколката, странното чувство на Телек се превърна в увереност.

— Моф е изчезнал — съобщи тихо тя на Намиди.

— Какво? — Той се намръщи и премести стола си по-близо до дисплея, сякаш това щеше да му помогне. — Как така! Моф не си позволява да отиде дори до тоалетната, ако нашата контактна група не е свряна в някой ъгъл, откъдето не може да научи нищо.

— Зная. Ало, Юри! Слушайте всички! Моф е изчезнал. Някой да знае къде е отишъл или да го е видял да се отделя от групата?

Настъпи кратка пауза. После в края на екрана Телек видя Серенков да вдига ръка към преводача си.

— Не, губернаторе — каза той. — Около нас има страшно много хора.

— Точно затова е избрал такова място — прекъсна го недоволна Телек. — Някой да е забелязал нещо необичайно в поведението или в приказките му тази сутрин?

Последваха четири отрицателни кимвания.

— Добре. Следете скришом завръщането му и се опитайте да откриете дали няма нещо подозрително в изражението на лицето му.

Тя изключи микрофона и остана загледана в шумната сцена на пазара.

— Какво мислиш, че означава това? — обърна се към нея Намиди и прекъсна мислите ѝ.

— Може би нищо. Или по-точно, ще ми се да вярвам, че е така. Но възнамерявам да прегледам още веднъж видеолентите от тази сутрин и да се опитам да открия нещо в поведението на Моф. Наблюдавай внимателно. Ако се случи нещо, веднага ми съобщи.

Телек взе канчето си с кахве, отиде до един свободен дисплей и потърси нужните ѝ записи.

— Да се обадим ли на Алмо и на мостика? — попита Намиди.

— На мостика — да, но не прави голям въпрос от това. — Тя се поколеба. — А на Алмо... не, по-добре засега да не го тревожим. Ще му съобщим, когато разберем какво става — ако изобщо нещо става.

— Правилно.

Телек се обърна към дисплея. Полумракът беше прекъснат от трепкаща светлина — квазаманска версия на будилник. Джошуа се обърна в леглото, после седна и картината се промени.

— Вече съмна, Марк — каза той на Риндстат в другото легло. — Очаква ни тежък ден.

— Нищо ново не ми казваш — отвърна със сънлив глас другият.

Телек пипнешком взе чашата с кахве и седна пред екрана.

14.

„Синьото небе на Такта е само с един тон по-червено от небето на Чата или Фъзън“, мислеше си Джони, докато разглеждаше обраслата с храсти гора на петнадесет метра от периметъра на „Менсаана“. Специалистите смятаха, че това се дължи на праха, изхвърлен от десетките активни вулкани. Откриха ги още преди кацане. Мястото криеше потенциална опасност, макар че рискът можеше да се намали чрез грижливо подбиране на участъка за живеене. Независимо от това обаче, климатът можеше да претърпи резки промени. „Общо взето — реши Джони, — тази планета определено е четвърта по качества сред петте, които посетихме.“

С други думи, Джънка запазваше последното място в класацията.

Той обърна глава към храстите и в първия момент не повярва на очите си: кацнала върху дебел клон, една голяма птица се беше втренчила в него.

Нито оптическите, нито слуховите усилватели бяха открили нейното приближаване. Мина му през ума, че птицата вероятно през цялото време е седяла тихо на мястото си, но поради нейната защитна окраска не я е видял.

— Имаш късмет — каза ѝ Джони, — че не съм натоварен да събирам образци от местната фауна.

Той чу стъпки зад себе си и се обърна. Беше Крис, с малко кисел израз на лицето.

— Все още ли се чувстваш политик? — попита тя без предисловие.

Джони погледна защитената площ между тях и кораба, където цареше оживление.

— Какво има? — попита той, обърна отново очи към нея.

Крис възмутено махна с ръка.

— Същия разгорещен спор като онзи, при спешното напускане на Джънка. Учените настояват да използват спестеното там време за допълнителни изследвания на Кубха или Фъзън.

— А Шефърд отказва и иска тези два дни просто да се свалят от разписанието и веднага щом свършим тук, да потеглим към Авентини — довърши Джони вместо нея и пресилено въздъхна. Този спор отдавна му бе омръзнал, особено след първия отказ на Шефърд, който беше достатъчно категоричен. — И какво искаш да направя аз?

— Не искам нищо да правиш — отвърна тя. — Но Рей изглежда смята, че ти би могъл да им поговориш.

Казано с други думи, Банион искаше той да върне учените обратно в техните лаборатории. Джони не се съмняваш на чия страна бяха кобрите в този спор. Те отговаряха за сигурността на експедицията и тъй като това беше най-тежката работа, бяха готови час по-скоро да полетят към дома. И четиримата бяха ранени при спешното излитане от Джънка и все още се лекуваха, така че сигурно с две ръце щяха да подкрепят тази идея.

Може би това бе най-лесният начин да се уреди спора. Джони Моро, кобра и почетен губернатор, имаше по-голям физически и юридически авторитет от всеки друг на кораба, включително и от самия Шефърд. Пригответи се да изрази съгласие, когато види изражението на Крис.

Беше бясна. Опитваше се да скрие чувствата си, но Джони я познаваше достатъчно добре и не можеше да бъде излъган. Напрежението около очите, леко стиснатите устни, опънатите мускули на бузите и шията — всичко показваше, че е разгневена. Разгневена и разочарована.

През последните няколко години твърде често бе виждал същия израз.

С тази неочаквана мисъл дойде най-подходящата реакция на вътрешните спорове в „Менсаана“.

— Е, Рей и другите могат просто да забравят за мен — махна с ръка Джони. — Ако Шефърд е прекалено учтив, за да отреже претенциите на учените, ще трябва да изтърпи техните хленчения. Аз съм тук на почивка.

Крис моментално се ококори. На устните ѝ трепна лека усмивка, напрежението от очите и тялото ѝ изчезна.

— Ще те цитирам дословно — каза тя.

— Направи го. Но преди да се върнеш в лагера, погледни тук. Изглежда вече започваме да привличаме вниманието на местните

зяпачи.

Птицата все още тихо стоеше на клона.

— Странно — промърмори Крис, докато разглеждаше птицата със сгъваемия си бинокъл. — Тази човка ми се струва по-подходяща за хищник, отколкото за птица, която се храни със семена и насекоми. Краката също.

Джони включи оптическия си усилвател на максимална мощ. Сега и той видя, че пръстите ѝ наистина приличат повече на нокти на кондорина.

— Какво странно намираш в нея? Вече описахме немалко птици и гризачи, които са достатъчно дребни, за да ѝ служат за храна.

— Зная, но защо стои тук? Защо не е на лов?

Джони се намръщи. Стои неподвижна сред ниските храсти, сякаш се бои да не изгуби малкото прикритие, което ѝ осигурява това положение.

— Може да е ранена — предположи той. — Или се крие от по-голям хищник.

Те се спогледаха и Джони видя в очите ѝ, че по пътя на една и съща логика са стигнали до едно и също заключение, което не харесваше нито на нея, нито на него.

— От нас — изрази най-последно на глас Крис общата мисъл.

— Не виждам друго, от което да се страхува — призна Джони и огледа небето.

— От някое земно животно? Не. Нищо по-голямо от котка не може да се крие в тези ниски храсти. — Крис отново погледна птицата. — Но как би могла да знае...

— Интелигентна е. — Преди да произнесе думите Джони не знаеше колко много бе започнал да вярва в това. — Тя познава, че сме изследователи-чуждоземци и е предпазлива. Или пък очаква да установи връзка с нас.

— Как?

— Ами може би трябва да отида при нея.

Крис го стисна за рамото с изненадваща сила.

— Мислиш ли, че е безопасно?

— Забрави ли, че съм кобра? — изръмжа той, също обхванат от нервно напрежение. Контакт с неизвестното — старата му бойна подготовка изскочи инстинктивно. „Първо правило: осигури

поддръжка.“ Внимателно, с плавни движения, Джони измъкна от колана си полевия телефон.

— Доктор Ханфорд? — обърна се той към единствения зоолог, който знаеше, че е наблизо. Спомни си, че когато преди няколко минути Крис дойде при него, го бе видял край кораба.

— Ханфорд слуша.

— Джони Моро ви безпокои. Намирам се в най-южната част на периметъра. Елате тихо тук. И доведете със себе си няколко кобри.

— Прието.

Джони върна телефона на колана и зачака. Птицата също чакаше, но изглежда бе започнала да става малко неспокойна. А може би просто си внушаваше.

След две минути с подтичане пристигна Ханфорд. С него бяха Банион и една кобра на име Порис.

— Какво има? — попита шепнешком зоологът, застанал до Джони.

Джони кимна с глава към птицата.

— Кажете ми как разбирате това?

— Храстите ли имате предвид?

— Не, птицата — поясни Джони и я посочи.

— Пти... А! — Ханфорд извади бинокъл. — А, да, ние видяхме и други екземпляри. Винаги обаче отдалеч. Мисля, че никоя не се е доближавала толкова много.

— Това означава ли, че са плашливи? — подсказа му Джони. — Искам да кажа, нормално плашливи ли са?

— Хъм — изсумтя Ханфорд замислено. — Да. Тази обаче изглежда необикновено смела, нали?

— А може да стои там, точно защото се страхува от нас — предположи Банион.

— Ако се страхуваше, щеше да излети — поклати глава Ханфорд.

— Не, сър. Ние сме твърде близо до нея, за да излети — възрази Банион. — В момента, в който напусне храста и полети, нейният силует ще се очертае върху небето. Ще бъде лесна плячка за повечето хищници. И тук не е в най-изгодна позиция, но това е най-добрата възможност за нея.

— Като се изключи факта, че е птица, а ние очевидно не сме — каза Ханфорд. — Щом излети, тя няма защо да се страхува от нас.

— Освен ако — тихо подхвърли Джони — не разбира, че имаме оръжия.

Отново настъпи тишина.

— Не! — обади се най-после Ханфорд. — Не, не мога да повярвам. Вижте големината на черепа ѝ! В него просто няма достатъчно място за голям мозък, за да ѝ се приписва някаква интелигентност.

— Големината не е толкова важна... — прекъсна го Порис.

— Но броят на мозъчните клетки е важен — отвърна Ханфорд. — А и размерите на тактановите клетки, както и биохимията са достатъчно близки до нашите, за да е валидно сравнението. Не, това не е разумна форма на живот. Тя просто се е парализирала от страх и не разбира, че може да избяга.

— „Калинке, малинке, разтвори крилца, полети към дома“ — тихо занарежда Крис.

— Е, сега вече ще изпусне шанса си — заяви рязко Ханфорд. — Порис, донесете пушката за изстрелване на мрежи. — Той се обърна към „Менсаана“.

И тогава птицата излетя.

Крис ахна от изненада. Банион повдигна ръцете си в положение за стрелба.

— Недей! — изрева Джони. — Остави я да отлети.

— Какво? — излая Ханфорд. — Застреляйте я, човече! Застреляйте я!

Но Банион отпусна ръце до тялото.

Птицата отлетя. Не летеше нагоре към небето, както очакваше Джони, а хоризонтално, ниско над храстите, на зиг-заг.

Изчезна зад един нисък хълм. Джони се обърна и видя, че Банион го гледа.

— Маневри за спасяване — почти прошепна Банион.

— Защо не я застреляхте? — излая Ханфорд и стисна Джони за рамото, свил другата си ръка в юмрук. — Това беше заповед, кобри...

— Докторе — прекъсна го Джони, — птицата си седеше спокойно, *докато* не предложихте да я хванем.

— Не ме интересува. Вие трябваше... — Ханфорд изведнъж разбра и млъкна. — Да не би да искате да кажете... Не. Не и не. Не вярвам. Как би могла да разбере какво говорим? Не е възможно.

— Разбира се, че не е — прозвуча глухо гласът на Банион. — Тя просто знаеше, че трябва да се махне и когато отлетя, избра нисък, неуловим полет. Такъв, какъвто бихте избрал вие, за да избегнете вражески изстрел.

— И изчака, докато *вие*, докторе, не се обърнахте с гръб към нея — добави Крис и потрепери. — Вие бяхте този, който заповяда да я хванем. Джони, това вече е твърде много, за да е съвпадение.

— Може би тези птици са виждали и по-рано изследователи — каза тихо Джони. — Може трофтите да са кацали тук, когато са оглеждали региона. Така птиците са се научили да разпознават оръжията.

— А може и да са част от колективен ум — неочаквано се обади Порис. — В такъв случай не е необходимо всеки индивид да е много интелигентен.

— Теорията за колективния ум е отречена отпреди двадесет години — отвърна Ханфорд. Гласът му не прозвуча много уверено. — А и тази теория не обяснява откъде птицата е научила така добре нашия език, за да разбере, че ви изпращам за пушката за изстрелване на мрежа.

Внезапно Джони разбра, че продължава да гледа към мястото, където беше изчезнала птицата. Той бързо вдигна глава, но по небето не се виждаха тъмни ята от птици, готови да ги нападнат. На обагреното в червено небе се открояваха само случайни, далечни петна. Все пак...

— Не е лошо да си стегнем багажа по-рано — реши той. — Да сме готови за евентуални изненади.

Ханфорд като че ли се канеше да възрази, после размисли и се обърна към Банион.

— Ще ми разрешите ли да взема две кобри със себе си и да отидем на лов? Искам една птица. По възможност жива, но вече не ме бива за тази работа.

— Ще видя какво мога да направя — отговори мрачно Банион. — Мисля, че идеята да научим повече за тях не е лоша.

Накрая капитан Шефърд възприе всички направени препоръки. Корабът бързо бе подготвен за излитане, броят на кобрите, охраняващи периметъра удвоен, учените спешно прибрани на кораба. Двете отделни ловни групи успяха само отдалеч да зърнат мистериозните птици. Нашироко се обсъждаха факти, предположения, слухове. Накрая „Менсаана“ излетя цели дванадесет часа преди графика. За първи път никой не се оплака.

15.

На пазара в Хърсийм прекараха много време. „Повече — помисли си Йорк, — отколкото бяха прекарвали на едно място през цялата обиколка из Квазама.“ Когато най-после се видя края на това посещение, той тайно въздъхна с облекчение. Присъствието на толкова много мохи почти очи в очи беше особено изнервящо, а продължаващото отсъствие на Моф още повече увеличаваше напрежението. Той се чудеше как Инглис ще обясни този факт, когато излязат от тълпата на пазара. Сами с ескорта щяха да „забележат“ отсъствието на Моф и на Инглис щеше да му се наложи да съчини някаква история.

Йорк не искаше да я чува. Щяха да са куп очебийни лъжи. Изчезването на Моф беше доста хитро, доста добре подбрано по време, за да е случайно. Очевидно не бе предвидено изобщо той да се отделя от групата. Инстинктите на Йорк му подсказваха, че според квазаманците, признанието, че Моф се е отделил от групата, щеше да е също толкова компрометиращо, колкото и откровено да кажат къде е бил и с каква цел. Колкото повече опознаваше квазаманците, колкото повече слушаше уклончивите отговори на Моф, толкова по-добре разбираше какво им показват и какво не, а определенията на отговорите от „свърхпредпазливи“ и „съмнителни“ постепенно отстъпваха място на думата „параноидни“. Нямахше значение дали тяхното историческо минало ги караше да са такива. Йорк и по-рано бе виждал параноидни умове и знаеше как действат те. Отсъствието на Моф не му даваше никаква полезна информация, но квазаманците вероятно не осъзнаваха това. Те щяха да приемат, че целият им заговор или план, или схема, или дяволска изненада се е провалила и ще трябва да действат преждевременно.

Йорк не искаше това. Ако Моф готвеше нещо — каквото и да е — за всички щеше да е по-безопасно то да протече гладко и по план. „По дяволите, Моф, връщай се — помисли си той разярен. — Връщай се тук и остани с илюзията, че владееш положението“.

Йорк така се бе задълбочил в тайното търсене на Моф, че изпусна причината за дуела, който предстоеше.

Всъщност, забеляза го едва, когато един от помощниците на Моф го хвана за рамото и го заведе при струпаните на пазара хора. Те образуваха кръг с диаметър около двадесет метра. Вътре, на пет метра един от друг, стояха двама мъже без мохи и се гледаха свирепо.

— Какво става? — попита Йорк квазаманеца, който все още го държеше за рамото.

Отговори му Инглис, застанал през двама души от него в кръга.

— Ще има дуел — обясни той. — Нанесена е обида. Хвърлената ръкавица е приета.

Йорк видя противниците със затъкнати в поясите револвери, заобиколени от двеста или повече души зрители и усети, че устата му пресъхна. „Сигурно няма да се стрелят тук“ — помисли си той.

В кръга влезе мъж със синьо-сребриста лента на главата и отиде до двамата мъже. От голяма, закачена на рамото му торба извади тридесетсантиметрова ратанова тояга и две малки топки, вързани с млечнобяло, дълго петдесет сантиметра въже. Той подаде тоягата и топките на единия от мъжете, отиде при другия, даде и на него такъв комплект, оттегли се в края на кръга, вдигна ръка и със замах я свали.

Съперникът отдясно на Йорк, който лениво въртеше топките над главата си, изведнъж ги запрати към своя противник.

Хвърли ги добре — силно и точно. Но другият беше готов. Той протегна тоягата вертикално пред себе си, спря въртящите се топки и те се завиха около тоягата. В следващия миг неговото оръжие полетя към първия мъж, който го хвана по същия начин. Един миг пауза, през която всеки размота хванатото оръжие на противника си и те бяха готови да продължат.

— Какво става? — отново прошепна Йорк.

— Дуелират се, нали ви казах — промърмори в отговор Инглис. — Всеки от мъжете ще хвърля своята бола^[1] към другия, докато оръжията не се изгубят сред тълпата или единият от противниците не се откаже. Тези оръжия оставят впечатляващи ожулвания, но рядко причиняват по-тежки физически наранявания.

— Губят се сред тълпата ли?

— Ако бъдат хвърлени по-встрани или не бъдат хванати, зяпачите няма да ги върнат. Два такива пропуска и дуелът ще

приключи.

— Какво спира противниците да не се нахвърлят един срещу друг?

— Това, поради което не използват и револверите си — спокойно отговори Инглис. — Техните мохи — там и там. — Той посочи двама души от публиката, всеки с по една допълнителна птица на рамото. Йорк се намръщи.

— Искате да кажете, че мохите не допускат никакви атаки, дори без оръжие? Аз пък мислех, че те реагират само при вадене на револвери.

— О, разбира се, те не могат да ни защитят срещу всякакви нападения — вдигна рамене кметът. — Вие можете неочаквано да ме ударите, преди моето мохо да успее да ви спре. Но то няма да ви позволи да продължите. — Той кимна към дуелиращите се, по чиито чела от напрежение вече се стичаха капки пот. — Но те се бият по правилата и мохите им стоят настрана.

— Разбирам. — Йорк се запита как ли ще реагират птиците, ако евентуално се наложи на кобрите да се бият с квазаманците. Когато в битката блеснат смъртоносните лъчи, ще открият ли мохите лазерните им оръжия? Нямахше начин да се разбере. — Това обяснява защо никой не се опита да излезе с револвер или оръжие, което мохите познават. Човек ще може да стреля само веднъж в противника.

— Вас, авентинците много ви занимават междуличностните конфликти — отбеляза със странно напрегнат глас Инглис. — Изглежда на вашата планета е страшно да се живее. Може би, ако и вие имахте мохи... Във всеки случай сте прав относно алтернативните оръжия. В началото, когато започнало опитомяването на мохите, много хора се опитвали да използват оръжия с току-що предсказания от вас резултат.

— Аха — кимна Йорк и отново се обърна да гледа дуелиращите се.

Макар да изглеждаше, че е минало много време, фактически дуелът продължи само няколко минути. Йорк не можеше да каже как бе приключил, но когато тълпата ограда противниците и около тях се струпяха приятели и поддръжници, той реши, че според квазаманците боят е бил добър. Може би, като се върнат на кораба, Намиди ще им обясни този бой от гледна точка на социологията и психологията. За

Йорк дуелът беше маловажен. Той огледа разпръсващата се тълпа и откри, че островите на относително спокойствие са останалата част на контактната група, кметът Инглис и ескорта.

И Моф.

Йорк примигна и се постара да не допусне на лицето си никакви следи на изненада или възмущение. Въпреки цялото си старание, той бе допуснал квазаманецът да се промъкне обратно в групата така незабелязано, както се беше измъкнал. Изведнъж дуелът му се стори съмнителен. Ако този дуел бе предизвикан умишлено, тогава тайната мисия на Моф сигурно е била изключително важна. Провеждането на подобен спектакъл за отвлечане на вниманието изискваше или ангажирането на много хора, които на момента бяха събрани, или участието на по-малка група, способна да заблуди както авентинските гости, така и местните жители. И в двата случая това означаваше много усилия и, вероятно, грижливо предварително планиране.

Нима квазаманците ги следят? И ако ги следят, от колко време?

— Извинявам се за онова, което трябваше да видите — каза Моф, когато контактната група и ескортът се оттеглиха от тълпата. — Това е форма на агресия, която не сме преодолели напълно.

— Тя изглежда доста безобидна в сравнение с някои, които съм виждал — увери го Серенков. Нито той, нито някой от другите показва, че е изненадан, когато Моф отново се появи и Йорк тихо си отдъхна.

— Въпреки всичко в едно цивилизовано общество не бива да се случват такива неща — поклати глава Моф. — Силата на нашата воля трябва да бъде насочвана навън, към завладяване на този свят.

— И отвъд него? — промърмори Риндстат.

Моф го погледна. На лицето му се четеше напрежение.

— Бъдещето на човечеството са звездите — заяви той. — Ние няма да останем вечно затворени в този свят.

— Човечеството няма никога отново да бъде затворено — тържествено се съгласи Серенков. — Кажете, често ли има такива дуели? Кой беше онзи мъж със синята лента на челото, който изглежда ръководеше дуела?

— Във всяко село, в зависимост от населението му, има по един или няколко съдии — обясни Моф. — Освен контрола на дуелите, те имат много други задължения. Но да тръгваме. Тук ни чакат още много други места, които трябва да посетим. Кметът Инглис иска да ви

покаже центъра на местните органи на властта, а и смятам да посетим един типичен жилищен район, преди ловците на крисджо да се завърнат. Ще можем да разгледаме и селскостопанските площи.

Серенков се усмихна.

— Разбрах намека ви, Моф. Програмата ни наистина е натоварена. Моля ви, водете.

Те завиха зад ъгъла и се насочиха към колите, които хората на Инглис бяха докарали зад пазара. Йорк реши да е предпазлив оптимист. Щом Моф в този момент се придържаше към програмата, значи смяташе, че отсъствието му е останало незабелязано. Кое то пък на свой ред означаваше, че нямаше промяна в първоначалния план на квазаманците.

Изведнъж Йорк почувства лек натиск от калкулаторния часовник върху китката си. Същото усещане имаше и от сапфирената звезда върху ръката си. Заедно с писалката, те бяха части от сглобяемото ръчно оръжие, което нито квазаманците, нито мохите бяха открили. „Един изстрел — прозвучаха думите в мозъка му. — Един безпрепятствен изстрел преди мохите да могат да ме спрат. Трябва да съм страшно точен.“

Случи се вечерта, когато се връщаха в Солас. Първото предупреждение бяха неочакваните статични смущения, които заглушиха тихото бръмчене по радиоканала с „Капка роса“. Моф се изправи на предната седалка на автобуса и се подпря на лявата си ръка. В дясната държеше револвер.

— Арестувани сте — прогърмя един глас от човека до него или по-скоро от кутията с размерите на телефон в ръката на квазаманеца. — Заподозрени сте в шпионаж срещу народа на Квазама. До пристигането в крайния пункт не трябва да правите никакви агресивни движения. При неподчинение корабът ви ще бъде разрушен.

— Какво? — изляя Серенков с глас, който изразяваше шок, изненада и ярост. — На какво основание?

Но от преводача на врата му не излезе никакъв звук и думите му останаха непонятни за квазаманските уши.

— Моф... — започна Серенков и се надигна.

— Не си прави труда — тихо го посъветва Риндстат. — Това е само рекордер, а не преводач. Ще трябва да почакаме, докато се върнем в Солас, за да си изясним какво става.

Серенков отново отвори уста, размисли и седна. Йорк забеляза, че револверът в ръката на Моф не трепва. Спокоен човек, с железни нерви. Това силно ограничаваше хитростите, които можеха да използват срещу него и неговото мохо.

Когато собственикът му извади револвер срещу друго човешко същество, мохото само изграчи. Другите птици изобщо не реагираха. По неизвестни причини — външен вид, миризма, говор — авентинците очевидно бяха изключени от защитата, която птиците осигуряваха на квазаманските си господари. Йорк се бе надявал, че всяко враждебно действие на Квазама най-малкото ще бъде смекчено от присъствието на мохите. Но явно не беше така.

От другата страна на пътеката Джошуа се размърда на мястото си.

— Техният компютър трябва да е голям като гаунта, за да е в състояние да извърши толкова бързо дори такъв малък превод — промърмори той.

— Може би са записвали едновременно и думите ни, и техния превод — каза Риндстат. Той изглеждаше спокоен, почти безразличен и за момент Йорк се зачуди на това негово спокойствие. „Не разбира ли този идиот в каква беда сме изпаднали? Това не е игра — изръмжа той наум. — Тези хора са сериозни и са изплашени.“

Но потисна думите в гърлото си. Разбира се, че Риндстат ще е спокоен. Нали на „Капка роса“ има четири кобри, готови да изскочат и със сиянието на лазерния огън да ги спасят!

Само че нямаше да е толкова лесно. И ако никой от другите не го разбираше, това определено не се отнасяше за Йорк. Той погледна през прозореца и заоглежда притъмняващото небе и още по-тъмната гора, която ограждаше пътя. „Моф добре е избрал момента — помисли си той с чувство на професионално одобрение. — Далече от «Капка роса», в опасна и непозната територия. С настъпването на нощта само луд би се опитал да избяга.“ През една пролука между дърветата проникваше слънчев лъч и той неочаквано разбра, че през последните няколко минути се бяха отклонили на югозапад от прекия път между Хърисийм и Солас. На юг, към следващия град от веригата? Вероятно.

Така на пленниците им се отнемаше надеждата за спасение, докато на самите потенциални спасители... Какво? Какво възнамеряваха квазаманците да направят с „Капка роса“?

Той погледна към Джошуа и видя върху опънатото лице на младия мъж отразени собствените му страхове и несигурност. Син на кобра, брат на кобра, той разбираше много по-добре от Риндстат ограничените възможности за защита на „Капка роса“.

„Малко страх мобилизира тялото; паниката го парализира“ — спомни си той любимия афоризъм на инструктора от флота. Йорк съзнателно забави дишането си, потисна паниката и остави страха. Трябваше да е готов, ако се наложи.

Съобщението, което за момент проникна през радиосмущенията и достигна до „Капка роса“, беше кратко и изключително важно: „Вие сте заподозрени в шпионаж срещу народа на Квазама. До пристигането в крайния пункт не трябва да правите никакви агресивни движения. При неподчинение корабът ви ще бъде разрушен“.

Смущенията отново се появиха и Кристофър изстреля нещо богохулно.

— Как, по дяволите, са успели да разберат...

— Млъкни! — озъби се настръхнала Телек. Случи се. Сбъднаха се най-лошите ѝ кошмари. Тя не успя да измъкне групата, преди да щракне капанът. Провали се. „О, Господи, какво да правя?“

Един глас от интеркома прекъсна мислите ѝ.

— Губернаторе, виждам движение и горещи точки на върха на контролната кула — чу тя гласа на капитан Ф'ахл. — Още не се виждат никакви оръдия или хора, но може да използват гаубици или управляеми ракети, които стрелят от закрито.

Със силата на волята си Телек потисна нарастващата в нея паника.

— Разбирам, капитане. Нашите лазери могат ли да съборят цялата кула?

— Едва ли, но не бих искал и да опитвам, докато не вземем на борда всички, които можем.

— Не предлагам да започнете сега — хладно каза тя. Значи Ф'ахл вече е готов да допусне, че групата ще даде жертви. Проклета да

е, ако се даде така лесно. — Вижда ли се нещо на компютърния екран? Сигналът с разделена честота от предавателя на Джошуа обикновено пробива през заглушаванията.

Без предупреждение снежинките на дисплеите неочаквано изчезнаха и на тях отново се появи картина от квазаманския автобус.

Стиснала до побеляване ръце Телек се наведе към екрана, но не видя касапницата, която очакваше. Сцената беше почти същата както преди няколко минути, когато прекъсна връзката, с тази разлика, че сега Моф беше с лице към авентинците и с револвер в ръка.

Телек грабна микрофона.

— Джошуа, покажи ми останалата част от групата — извика тя.

Картината остана непроменена.

— Той не може да те чуе — измърмори Кристофър. — В този край на връзката успяхме да изчистим сигнала, но при него нямаме компютърна апаратура, която да извърши същото.

— Чудесно! — въздъхна Телек. — Това означава, че не можем да се свържем и с Алмо. По дяволите. — Тя погледна още веднъж дисплея, след това се обърна към двамата притихнали до вратата на салона мъже. — Е, господа, по всичко личи, че вашата ваканция свърши. Някакви предложения?

Майкъл Уинуърд посочи един от дисплеите, на който се виждаше съседната гора.

— Квазаманците вероятно не знаят, че Алмо е там, което теоретически е предимство за нас. Но ако няма как да му съобщим какво става, това предимство е съвсем безполезно. Трябва по някакъв начин да привлечем вниманието му, така че той да използва лазерната връзка.

— С други думи, искаш да се промъкнеш до него. — Телек се замисли и поклати глава. — Не. Много е рисковано. Дори и да успеем да извършим някаква диверсия, с която да ангажираме вниманието на квазаманците, те ще те открият преди да си стигнал до него. Нека се опитаме да изчакаме връзката в уговорения час.

Другата кобра, Дорджей Линк, погледна Уинуърд и леко кимна.

— Квазаманците може да разположат хора и оръжия в гората, за да обградят от другата страна „Капка роса“ — каза той на Телек. — Алмо може да слезе от своето гнездо и да попадне в ръцете им.

— Но нали ще ги чуе или види? — обади се Намиди.

— Кобрите също са хора — подхвърли язвително Уинуърд. — И ако не се събуди, докато заемат позиция, след това те няма да вдигат никакъв шум.

Телек загледа изображението на гората върху дисплея. „Направо не мога да разбера — призна пред себе си тя. — Как така най-неочаквано попаднахме в капан?“

Не. Не беше неочаквано. И това бе най-обидното. Сега стана съвсем ясна целта на загадъчното изчезване на Моф преди няколко часа. Той е организирал тази операция, координирал е действията по неизвестната им трижди проклета съобщителна система. В такъв случай...

— Войниците и оръжията вероятно вече са на позиция — заяви на глас тя. — Единственият начин да събудим Алмо и едновременно с това да му кажем, че сме в беда... — Тя млькна и погледна двете кобри.

Уинуърд кимна, но Телек не можа да разбере дали изрази разбиране или съгласие.

— Внезапна атака. Артилерийски огън и прочие. Чакайте да си облека камуфлажните дрехи. След минутка се връщам. Дорджей, изясни как най-добре може да стане това, моля те.

— Разбира се — рече Линк. — Има ли някакъв шанс да изчакаме, докато се стъмни, губернаторе?

— Не — отговори Кристофър, преди Телек да успее да каже нещо. — Губернаторе, възникна нов проблем. Контактната група не се връща в Солас.

— По дяволите. — Телек отиде до него и погледна дисплея. Сега на него бе изобразена аерофотоснимка на района между Солас и Хърисийм. — Как разбра?

— Джошуа погледна за малко навън и видях слънцето от страничния прозорец на автобуса. Струва ми се, че са тръгнали по този път — той посочи с пръст. — Към съседния град на югозапад оттук.

Телек погледна мащаба.

— По дяволите. Най-късото разстояние от „Капка роса“ до тях е не по-малко от двадесет километра. Къде е следващият свързващ път? О, ето го. На три километра от онова място. Имаш ли някаква представа точно къде се намират?

Кристофър разпери безпомощно ръце.

— Когато компютърът е натоварен с такива заглушаващи сигнали, далекомерът не работи. Единственото, което мога да направя, е да определя скоростта и да екстраполирам местонахождението от Хърисийм. Изглежда са тук — може би на петнадесет или двадесет минути от онова кръстовище.

Телек погледна Джъстин, който седеше неподвижен и безмълвен на дивана. Ако му беше позволила да замести брат си, както бяха запланували... Но не, тя искаше да има своя проклет прозорец към Квазама.

— Трябва да пресрещнем този автобус — обърна се тя към всички в салона. — Или открито да освободим контактната група, или по някакъв начин да сменим Джошуа с Джъстин.

— При повишената бдителност на Моф малко се съмнявам, че последното е възможно — отбеляза Линк, застанал пред дисплея на Намиди.

— Зная — изскърца със зъби Телек и обърна глава към интеркома. — Капитане, изпратете веднага импулсно лазерно съобщение до поддържащите кораби на трофтите. Кажете им колкото се може по-бързо да дойдат.

— Слушам, губернаторе.

От това нямаше да има никаква полза. Тя го знаеше не по-зле от останалите на борда. Трофтите бяха много далече и преди разсъмване нямаше да успеят да дойдат дори на орбита. „Капка роса“ беше сам.

Което означаваше, че след няколко минути Уинуърд трябваше да проведе своята внезапна самоубийствена атака и преди да разбере какво става, Алмо можеше да бъде пленен. Във всеки случай всичко беше безполезно, защото една кобра и дори две не можеха да нападнат от засада онзи автобус, без при стрелбата, която щеше да последва, да убият или най-малкото да ранят всички в него.

Неизбежното заключение бе, че е най-добре веднага да отлетят, с надежда „Капка роса“ да достигне нужната скорост, за да се спаси от квазаманските снаряжи или ракети.

Да намалят загубите си. И ако това беше единствената възможност, решението трябваше да се вземе преди Уинуърд да излезе навън и да жертва живота си, което означаваше през следващите деветдесет секунди.

Никаква възможност да спечелят. Докато тя се чудеше какво да предприеме, в гората далеч на юг от тях се появи слабо движение, един невидим лазерен лъч се стрелна и удари „Капка роса“ право в носа.

[1] Оръжие, състоящо се от две или повече тежки топки, завързани със здраво въже, които се хвърлят от индианците и гаучосите в Южна Америка, за да оплетат краката на животните. — Б.пр. ↑

16.

Пири дълго лежа неподвижен в хамака, и се питаше какво го бе събудило. Процеждащата се през дърветата слаба слънчева светлина показваше, че приближава залез. Той разбра, че е спал цял ден и почувства угризение. Сигурно се бе събудил, защото тялото му си е отпочинало. Бил е по-уморен, отколкото е предполагал.

Точно изваждаше ръцете си от спалния чувал, когато чу приглушено кашляне.

Пири притихна и включи слуховия усилвател на максимална мощност. В ушите му прокъртяха обичайните за гората шумове и сред тях тихи човешки гласове. Най-малко десет или повече.

„Ловна дружина?“ — беше първата му мисъл. Но не се чуваха стъпки, само от време на време тихо пристъпване от крак на крак. Дори дебнещите ловци се движеха повече, което подсказваше, че тези неочаквани гости са по-скоро рибари, отколкото ловци.

Тук обаче, поне доколкото на него му беше известно, имаше само две риби, които заслужаваха такива задружни действия: „Капка роса“ и той самият.

По дяволите.

Бавно, с безкрайно внимание и никакъв шум, Пири се заизмъква от спалния чувал и защитната клетка. Ако търсеха него, активността щеше да е най-голямата му грешка. Ала той нямаше никакво намерение да се остави да го хванат опакован като пашкул. Разтвори клетката. Тя изпука, но май никой не чу. В следващия миг Пири вече стоеше над хамака, притиснал гръб в дънера на дървото.

Жертвата сега беше готова да се превърне в ловец. Той заслиза. На всеки клон се оглеждаше и ослушваше. Гласовете идваха откъм „Капка роса“.

Пири достигна земята, без да види някой от скритите квазаманци. Изненада се, че не откриха огън по него. Изглежда бяха в онзи край на гората, който бе по-близо до „Капка роса“ и навярно всичките им оръжия бяха насочени към кораба. Тази обсада,

организирана цяла седмица след кацането на кораба, означаваше, че нещо се е объркало. Дали контактната група е разкрита или причината е в прекалената квазаманска параноя, сега беше без значение. От значение беше...

От значение беше само, че там, сред тях, се намираще Джошуа Моро. И ако той е бил убит, докато Пири е спал...

Кобрата се ухапа по езика.

— Престани! — изръмжа той. — Успокой се и помисли, вместо да се паникьосваш! Фактът, че квазаманците още не са атакували „Капка роса“, означава, че засега са на етап планиране, а щом е така, значи съществува вероятност Джошуа и останалите да са добре. В случай че предприемат нещо срещу контактната група, ще привлекат вниманието на „Капка роса“ върху себе си, а квазаманците са достатъчно умни, за да не го направят.

Но ако нито на кораба, нито Серенков знаеха, че нещо не е наред, тогава всичко зависеше от Пири.

Той нямаше много възможности. Аварийният му телефон бе едностранен и не можеше да се обади на кораба. Комуникационният лазер беше добре скрит и квазаманците вероятно не го бяха открили. Постът от техния кордон едва ли седеше върху него, но сигурно и не беше много далеч. Какво трябваше да предприеме? Да избие целия кордон? Беше рисковано, равно на самоубийство и почти сигурно ще бъде сигнал за квазаманците да започнат атаката.

Ако хората от кордона нямаха видима връзка един с друг, може би щеше да е възможно да премахне с лазера си един-двама от най-близко разположените, без да привлече вниманието на останалите. След това да вземе апаратурата, да отиде на безопасно място, ако е необходимо — на върха на някое дърво, и да се свърже с кораба. Заедно може би щяха да измислят начин да измъкнат контактната група от лапите на Моф.

Като знаеше колко шумят сухите листа в гората, Пири тръгна внимателно към скривалището на лазерната апаратура, без да престава да се оглежда на всички страни. Прецени, че е на не повече от пет метра от целта, когато неочаквано чу страшен рев.

Пири отскочи встрани и преди да докосне земята, умът му включи компютъризираните рефлексии и идентифицира звука: слушалката в ухото му гърмеше от електростатични смущения.

Измъкна я, а ехото продължи да звучи още цяла секунда в ухото му. Беше закъснял. Смущения с такава сила означаваха, че квазаманците се опитват да заглушат всички радиовръзки в района. Бяха преминали към действие.

— Не мърдай! — изсъска някой.

Пири замръзна на мястото си и впери очи в двамата квазаманци, които го гледаха изпод храстите. Насочените към него револвери изглеждаха по-големи от онези, които носеха другите; настръхналите крила на мохите недвусмислено показваха, че и те са нащрек. Единият от квазаманците пошушна нещо на другаря си и пристъпи към Пири, без да отмества револвера си от гърдите му.

Нямаше време за преценка. Знаеше само, че трябва да се измъкне от това положение, без да привлече върху себе си вниманието на останалите войници. Очевидно двамата квазаманци все още се надяваха да запазят в тайна своето присъствие от намиращите се на „Капка роса“. Но беше също толкова очевидно, че щяха да се откажат от това си предпочитание, когато той завършеше своя ход. Трябваше да атакува бързо и решително.

Никога по-рано не бе убивал човек. Отблизо се срещна със смъртта през онзи ужасен ден преди много години, когато Джони Моро и един мъж за две-три секунди избиха младите военачалници на Чалинор в най-ужасната лазерна стрелба, която беше виждал дотогава, а и оттогава насам. За десетгодишно момче от един борец се за оцеляване колониален свят това избиване беше кошмарно, особено при съзнанието, че поради по-раншните му симпатии към Чалинор, той също имаше известна вина. Последното, което искаше, бе да прибави върху съвестта си тежестта на още жертви.

Ала нямаше избор. Никакъв. От това разстояние неговите звукови оръжия можеха да накарат хората да изпаднат в безсъзнание, но не задълго, а използваните честоти вероятно изобщо нямаше да подействат върху двете мохи. Всички те трябваше да замлъкнат преди някой — човек или мохо — да може да предупреди останалите.

Сега единият квазаманец беше само на два метра от него, извън огневата линия на своя партньор. Четвърт секунда за указване на целта на нанокompютъра. Леко притискане на езика към горния край на устата за преминаване към автоматично управление на стрелбата и когато квазаманецът се готвеше да извика, Пири стреля.

От малките му пръсти изригнаха лазерни лъчи. Серводвигателите движеха дланите и китките под командите на компютъра. Всичко стана светкавично и свърши преди той да успее да мигне.

„Не беше много трудно — помисли си Пири и се наведе, в случай че слабият шум от падането на телата е привлякъл нечие внимание. Никак не беше трудно.“ Погледна трупа до себе си. Видя ударената от лазерния лъч глава, макар че храстите я скриваха, видя мохото, умряло толкова бързо, че пръстите с остри нокти бяха останали вкопчени в пагона на господаря му. Пири се разтрепери и се насили да не повърне.

Изчака около половин минута, докато най-силните мускулни спазми престанаха и от устата му изчезна вкусът на жлъчка. Слушалката не беше в ухото му да го стряска и той внимателно продължи напред. Останалото разстояние до лазерната апаратура измина без да привлече вниманието на квазаманците. Докато я измъкваше от скривалището, видя друг квазаманец, но той гледаше настрани и Пири изпълни задачата си, като остана неразкрит.

Навлезе навътре сред дърветата и се насочи на юг с надеждата, че квазаманските войници не са обградили цялата проклета гора. Ако ли пък са го сторили, ще се качи на някое дърво, за да има видима връзка с кораба.

Но прекомерната предпазливост на квазаманците не беше стигнала чак дотам. На сто метра от скривалището техният кордон свърши. Пири измина още петдесет метра и внимателно продължи до края на гората. Един удобен храст му позволи да заеме позиция, от която ясно виждаше „Капка роса“, без опасност да бъде открит от контролната кула на летището. Легнал по корем, той бързо настрои апарата и го насочи към носа на кораба, където смяташе, че има най-много сензори. Пири кръстоса пръсти за късмет и включи.

— Тук Пири — промърмори той в микрофона. — Чувате ли ме?

Никакъв отговор. Почака няколко секунди, промени малко насочването и пак опита. Пак нищо. „Божичко! Нима по някакъв начин са успели да отвлекат всички?“ Пири потърси по корпуса на кораба следи от стрелба. Може би са използвали газ или звукови оръжия, които проникват без да повредят кораба? Гърлото му се сви от страх и той отново промени насочването.

— Алмо? Ти ли си, Алмо?

Пири облекчено въздъхна.

— Аз съм, губернаторе. Слава на Бога. Вече бях започнал да си мисля, че се е случило нещо лошо.

— Още не е, но ще се случи — отговори тъжно Телек. — По някакъв начин са открили, че мисията ни е разузнавателна и навярно сега хвърлят чоп дали да рискуват и да ни хванат живи, или да изберат по-сигурния начин и да ни взривят.

— Да сте чули нещо за контактната група? — попита Пири като се стараеше гласът му да звучи спокойно.

— Моф е още с тях на автобуса и засега са добре. Водят ги обаче не в Солас, а вероятно в следващия град в същата посока. Надявахме се, че ще можеш да ги пресрещнеш преди да са отишли много далеч, при условие че успеем да се свържем навреме с теб.

— И?

Телек нерешително млъкна.

— И... пресметнахме, че след десет или петнадесет минути автобусът ще мине по главния път, който води на юг от Солас. Но от нас до там са не по-малко от двадесет километра...

— Колко квазаманци има в автобуса? — прекъсна я нетърпеливо той.

— Обикновеният ескорт от шест души — отговори Телек. — Плюс техните мохи. Но дори и да стигнеш навреме, не знаей как ще ги измъкнеш невредими.

— Ще намеря начин. Не отлитайте преди да се върна с тях или докато не стане ясно, че изобщо няма да се върна.

Без да чака отговор, Пири прекъсна връзката, изпълзя обратно в гората и остави лазерната апаратура настроена за ползване по-късно. Двадесет километра за десет минути! Безнадеждно, дори и при открит терен, камо ли пък през гора. Но може би този път квазаманците ще излъжат дори себе си. Охрана от шест души в обикновен автобус беше доста несигурно, въпреки мохите и въпреки че срещу себе си имаха четирима невъоръжени пленници. На тяхно място Пири при първа възможност би прехвърлил авентинците на по-сигурно транспортно средство. Според него идеално място за такова прехвърляне бе кръстовището.

Ако предположението му се окажеше вярно, цялата група щеше пристигне там след няколко минути. Може би щяха да са достатъчни, за да успее и той да пристигне на това място.

Щеше да му се наложи да се справи не само с шестимата квазаманци, но и с войниците за подсилване на охраната. Ала срещу това нищо не можеше да направи. Сега беше време Алмо Пири, кобрата, с имплантираната в него апаратура, да свърши работата, за която бе готвен: да действа не като ловец, не като шпионин, не дори като убиец на авентински рогати леопарди, а като боец.

Той се затича на юг с максималната скорост, която му позволяваше гората. Сега всичко зависеше само от него.

Сега всичко зависеше само от него.

Йорк тихо пое дъх, приложи усвоената във флота техника за отпускане на мускулите и нервите и се приготви да действа. На фона на тъмнеещото небе вдясно и малко пред себе си виждаше силуетите на сградите на Солас. Ако правилно помнеше аерофотокартите, сега бяха приблизително на мястото, където този път се приближаваше най-много до града. Време беше да направи опит и да разбере колко непреодолими са тези мохи.

Писалката и пръстенът вече бяха в лявата му ръка. Той откопча часовника-калкулатор от лявата си китка, промуши писалката през каишката, провери дали контактите са сигурни. Скобата на писалката влезе в прореза на пръстена и сглобяемото ръчно оръжие беше готово. Натисна три клавиша и го зареди.

Йорк закопча каишката на ръчния часовник на дясната си ръка и я повдигна над седалката пред него. Преди няколко километра Моф бе предал задълженията си по охраната на друг, но вниманието на квазаманеца в момента беше насочено към Риндстат и Джошуа. „Трябва ми един безпрепятствен изстрел“, спомни си Йорк. Той вдигна писалката, прицели се в пазача и натисна спусъка.

Квазаманецът подскочи, когато миниатюрната стрела се заби дълбоко в бузата му и с мигновен рефлекс размаха револвер, търсейки целта. Мигновен, но безполезен. Очите му започнаха да помръкват от силната невротоксична смес. Йорк се прицели в мохото на умирация и след секунда втората стреличка попадна в целта, но когато вдигна

ръчното оръжие, за да го насочи към мохото на Моф, другите птици се нахвърлиха върху него.

Те бяха интелигентни, тези птици. Преди мъртвият квазаманец да падне на пода останалите пет птици вече бяха във въздуха и се спуснаха към него като сребърно-сини фурии. Стреля още два пъти, но не улучи. И тогава те го връхлетяха, забиваха ноктите си в лицето му, в ръката с оръжието, притиснаха го към седалката. Като през мъгла той чуваше виковете на Риндстат и неясните крясъци на квазаманците. Крилата на мохите го удряха по очите, заслепяваха го, но и без да вижда знаеше, че от китката до лакътя дясната му ръка е раздрана, разкъсана от човките и ноктите на мохите, които самоотвержено се бореха да измъкнат от ръцете му оръжието. То обаче беше здраво завързано около ръката му и стоеше там, макар че волята му да го използва отдавна го бе напуснала. Ръката му гореше. Агонията на талази заливаше мозъка му. Изведнъж птиците го оставиха, отидоха на задната седалка, кацнаха върху раменете на квазаманците и загракаха срещу него. Тогава той видя какво бяха направили с ръката му.

Емоционален шок, съчетан с физически и Декер Йорк, който беше виждал ранени и убити на пет други свята, потъна във временното убежище на безсъзнанието.

Последната му мисъл преди да го погълне тъмнината беше, че никога няма да излезе от нея.

— Боже мой! — прошепна Кристофър. — *Боже мой!*

Телек ядно хапеше кокалчетата на дясната си ръка, свита в безсилен юмрук, пъхнат в устата ѝ. Ръката на Йорк! Елизабет искаше да отмести очи, но те, както и очите на Джошуа, бяха здраво приковани към ръката на Йорк. Тя имаше вид, сякаш е била подложена на насилствена, рискована дисекция. Само че Йорк още беше жив. Засега.

До нея Намиди се задави и излезе от стаята. Телек не го забеляза.

Стори им се, че борбата продължава цяла вечност, а вероятно бяха минали само няколко секунди, когато Риндстат с малък флакон кръвоспиращ спрей в ръка отиде при Йорк. Той несръчно напръска ръката и точно когато започна да излиза само въздух, Серенков излезе от парализата и се притече с пълен флакон. Двамата успяха да спрат кръвотечението.

През цялото време Джошуа не помръдна. Ужасена, Телек си помисли: „Тъкмо гледка за момчето!“

— Ще остане ли жив, губернаторе? — Телек подскочи, стресната от гласа на Ф'ахл.

Тя се подвоуми. При спряната загуба на кръв и подсилването на организма с антишоковите компоненти на кръвоспиращия спрей... Но Телек много добре разбираше състоянието му, за да заблуждава дори и себе си с лъжливи надежди.

— Никакъв шанс — тихо отговори тя, — ако до един час и дори по-малко не бъде пренесен в лечебницата на „Капка роса“.

— Алмо...

— Може да го пренесе. Но няма да има тази възможност. Ако се опита, ще бъде убит. — Думите изгаряха гърлото ѝ, но Лизабет знаеше, че са верни. Квазаманците и техните птици бяха възбудени и прекалено самоуверени. Пири не би могъл да се приближи дори на десет метра от автобуса. Ала той щеше да се опита, въпреки всичко...

Сега нямаше никаква друга възможност.

— Капитане, подгответе „Капка роса“ за излитане — заповяда тя, откъсна очи от дисплея и погледна легналия на дивана Джъстин. Беше стиснал юмруци, но с нищо не показва дали е разбрал, че със заповедта си тя осъжда брат му на смърт. — Преди да отлетим ще се опитаме да унищожим колкото се може повече от оръжията на кулата и в гората, като се надявам, че корабът ще издържи попаденията на всичко онова, което не успеем да разрушим.

— Разбрано, губернаторе.

Телек се обърна към Уинуърд и Линк, застанали с бледи и тъжни лица до вратата на салона.

— Няма да можем да вземем всички оттук — тихо им каза тя.

— Вече се досетихме — изсумтя Уинуърд. — Кога искате да тръгнем?

Предпусковата подготовка щеше да отнеме най-малко десет минути.

— След петнадесет минути.

Уинуърд кимна.

— Ще бъдем готови. — Двете кобри се обърнаха кръгом и излязоха.

— Вземете комплект спасителни пакети — извика Телек след тях.

— Разбира се — отговориха те от дъното на коридора.

Тя не можеше да излъже никого. Всички добре разбираха положението. Дори ако в предстоящото сражение кобрите оцелееха, на практика нямаше никакъв шанс „Капка роса“ да успее да се върне и да ги вземе. Ако самата „Капка роса“ оцелееше.

Е, това щеше да се разбере след не повече от половин час. А дотогава...

Дотогава щеше да има достатъчно време да видят как Пири загива в опита си да спаси другите.

Неин дълг беше да постъпи така. Телек се обърна отново към дисплеите. Горчилката от поражението я накара да се почувства много, много стара.

17.

Сърцето му се качи в гърлото, сълзи от страх и съчувствие замрежваха очите му. Гледката от покритите с бяла кора рани върху ръката на Йорк гореше като нажежено желязо в паметта му.

— О, Божичко, Декер — промърмори той. — Декер!

Джошуа не бе направил нищо, за да му помогне. Нито по време на опита да ги спаси, нито след това. Риндстат и Серенков се бяха притекли със санитарните си чанти, а той, парализиран от страх, дори не беше помръднал, за да им помогне. Ако бе останало на него и последната капка кръв на Йорк щеше да изтече.

„Хората очакват големи дела от нас.“ Той се почувства като дете. Като страхливо дете.

— Трябва да го върнем на кораба — прошепна Серенков и повдигна изцапаната си с кръв ръка, за да си избърше бузата. — Необходимо е да му се прелее кръв и Бог знае какво още.

Джошуа не можа да чуе какво му отговори Риндстат. Вдигна очи от пострадалия, погледна към предната част на автобуса и видя, че Моф го наблюдава. На седалката до него лежеше зареденият му револвер. Джошуа интуитивно разбра, че автобусът се движи с по-голяма скорост. В мрака пред себе си видя светлини. Неоградено село или контролен пункт? По-скоро последното, реши той. Виждаха се половин дузина автомобили и малка сграда, подобна на навес.

И край тях се движеха множество квазаманци.

Автобусът навлезе между автомобилите и още преди да спре, един намръщен квазаманец отвори вратата и нахълта вътре. Той размени припряно няколко думи с Моф, после погледна авентинците.

— Батчътс! — излая квазаманецът и посочи с ръка вратата.

— Ще се подчиним ли, Юри? — промърмори Риндстат.

— Разбира се — отвърна мрачно Серенков. — Нима имаме друга възможност?

Оставиха Йорк подпрян на седалката, минаха покрай новодошлия и слязоха. Джошуа се намръщи, стомахът му вресне от

болезнени емоции.

В полукръг около вратата чакаха още четирима тежко въоръжени квазаманци. С тях имаше и един съсухрен, прегърбен старец. Последните остатъци от бялата му коса се спускаха надолу по оплешивяващото теме, очите му бяха светли — смущаващо светли. Той се обърна към тримата пленници.

— Обвинени сте в шпионаж срещу планетата Квазама — заяви той. Говореше със силен акцент, но произнасяше думите достатъчно ясно. — Вашият другар Йорк е обвинен също в убийството на един квазаманец и на едно мохо. Всякакви опити за съпротива незабавно ще бъдат наказвани със смърт. Сега ескортът ще ви отведе на разпит.

— Какво ще стане с нашия приятел? — попита Серенков и кимна към автобуса. — Ако не получи спешна медицинска помощ, ще умре.

Старецът преведе на мъжа, който очевидно беше командир на новия ескорт, и той отговори гневно.

— Ще бъде лекуван тук — каза старецът на Серенков. — Ако умре, това просто ще е наказание за извършеното от него престъпление. А вас сега ще отведем.

Джошуа пое дъх дълбоко.

— Не — твърдо отсече той. — Нашият приятел ще бъде пренесен на кораба. Веднага. Иначе всички ще умрем, без да отговорим на нито един въпрос.

Старецът преведе. Командирът на ескорта сбърчи вежди и изсъска:

— Положението, в което се намирате, не ви позволява да поставяте условия.

— Грещиш — отвърна Джошуа, като се постара да говори колкото се може по-спокойно. Пред очите му отново се появи образът на ранения Йорк. Ако неговият блъф не успееше... Докато вдигаше ръка, той знаеше, че наистина е страхливец. Мисълта за подобен обрат караше стомаха му да се свива на топка. Ала трябваше да опита. — Този уред на китката ми е бомба за саморазрушаване — обясни той на стареца — Ако разтворя юмука си, без да изключа уреда, ще се самовзривя. Заедно с всички вас. Ще ви го предам само, след като лично придружа Декер до нашия кораб.

Последва продължително мълчание.

— Все още ли ни мислиш за глупаци? — отговори най-последният командирът чрез преводача. — Ние добре разбираме, че ако влезеш в кораба, няма да се върнеш.

Джошуа поклати глава.

— Ще се върна!

Командирът плюна, но преди отново да заговори, Моф отиде до него и му зашепна нещо на ухото. Той се намръщи, после кимна със стиснати устни и каза нещо на един от хората си, който изчезна в тъмнината. Моф се обърна към стареца и пак заговори толкова тихо, че Джошуа не можа да чуе нищо. Видя само кимването на другия.

— Моф се съгласи с твоето искане като жест на добра воля, но при едно условие: докато се върнеш от кораба, да носиш на врата взривяващо се устройство. Ако останеш вътре повече от три минути, то ще избухне.

Джошуа почувства как гърлото му се сви. За миг към зародилата се в ума му надежда се промъкнаха предателски черни мисли. „Ако квазаманците са решили да го убият, сигурно има по-прости начини, но ако искат «Капка роса» да не може отново да излети, нямаше по-лесен начин от този. Ала с това щяха да загубят тайната на звездолета... а може би не се интересуваха... но ако той не поемеше риска, Йорк щеше да умре... и защо да проявяват жест на добра воля, когато са господари на положението...“

Той се обърна към Серенков и Риндстат, които го гледаха.

— Какво да правя? — прошепна смутен Джошуа.

Серенков повдигна леко рамене.

— Рискуваш собствения си живот. Сам решавай.

Неговият живот... Джошуа изведнъж разбра, че рискува не само своя живот. Никой от тримата нямаше шанс да се спаси... но Серенков и Риндстат, плюс Джъстин може би щяха да променят положението.

Тук залогът включваше живота на всички, плана на Коруин... причината, поради която братята Моро изобщо бяха тук... мисията — всичко беше в разтрепераните ръце на Джошуа.

— Добре — каза той на стареца. — Съгласен съм.

Старецът преведе и командирът се разпореди.

Следващите няколко минути преминаха бързо. Прехвърлиха Серенков и Риндстат в друг, очевидно брониран автобус и ги откараха на югозапад. Йорк, все още в безсъзнание, прехвърлиха във втори

бронирован автобус. Джошуа, Моф и преводачът се качиха при него. Преди да потеглят към „Капка роса“, един войник от ескорта внимателно прикрепил към врата на Джошуа експлозивна яка.

Беше просто устройство. Състоеше се от два плоски цилиндъра, завързани от двете страни на шията му с мека, но здрава пластмасова лента, широка около три сантиметра и дебела няколко милиметра. Стори му се, че лентата затруднява дишането му, но можеше и да си въобразява. Облизваше често устни и се мъчеше да не преглъща много. Опита се да насочи мисълта си към състоянието на Йорк и евентуалните шансове.

Много скоро пристигнаха.

Автобусът спря на около петдесет-шестдесет метра от главния изходен люк на „Капка роса“. Двама квазаманци свалиха маса на колелца, сложиха носилката с Йорк върху нея и се върнаха в автобуса. Моф направи с ръка знак на Джошуа да стане и с една малка кутийка докосна цилиндрите около врата му. Джошуа чу две тихи прещраквания.

— Само три минути! Не забравяй! — каза Моф на сносен английски и погледна младия човек в очите.

Джошуа облиза устни и кимна.

— Разбрах.

Разкъсваше се между необходимостта да бърза и желанието да спести на Йорк ненужните болки от тръскането. Приближаването до кораба му се стори като цяла вечност. Вървеше бавно и горещо се молеше от кораба да ги наблюдават, за да бъдат готови и да му отворят люка... и той да може бързо да обясни всичко... и да успеят в определеното време да прехвърлят върху Джъстин яката...

Беше на две крачки от люка, когато той се отвори и човек от екипажа на Ф'ахл излезе и хвана предните дръжки на носилката. Секунди по-късно влязоха в кораба. Очакваха ги Кристофър, Уинуърд и Линк.

— Сядай — нервно отсече Кристофър, когато някой пое носилката от ръцете на Джошуа.

Коленете на Джошуа бяха омекнали като глина. Без да чака втора покана, той се стовари на посочения му стол.

— Това нещо на врата ми...

— ...е бомба — завърши мисълта му Кристофър, докато друг с малък сензор проверяваше връзката. Челото му беше покрито с капчици пот. — Знаем. Не можах да заглушат твоя сигнал. Сега стой и не мърдай, а ние ще се опитаме да свалим проклетото нещо от врата ти без да го взривим.

Джошуа скръцна със зъби и замълча. Точно тогава в стаята влезе Джъстин, само по бельо. За момент двамата братя се гледаха. Изразът върху лицето на Джъстин свали половината бремене от плещите на Джошуа. Все още бяха далече от успеха, шансовете им бяха малки, но в очите на Джъстин се четеше задоволство от добре свършената от Джошуа работа, от правилното решение.

Джъстин се гордееше с него. В края на краищата, за Джошуа само това имаше истинско значение.

Моментът отмина. Джъстин коленичи пред брат си и започна да му сваля ботушите. Джошуа разкопча колана си, свали панталоните и започна да съблича куртката, когато Кристофър тихо изръмжа.

— Добре, ето го. Нека да видим... връзките минават тук и тук. Дорджей?

Джошуа почувства между яката и врата му да се плъзга нещо хладно.

— Не мърдай — промърмори Линк зад него. Пластмасата леко изпука. Неочаквано натискът около врата му изчезна, Уинуърд вдигна счупения кръг над главата му. — Стани от стола — рязко нареди Линк. — Джъстин, сядай!

Джъстин зае мястото на брат си и яката легна върху неговия врат.

— Колко време остава? — попита Кристофър, когато кобрите се заловиха с деликатната задача да свържат двата прекъснати края.

— Деветдесет секунди — чу се гласът на Ф'ахл по интеркома в стаята. — Много време.

— Аха — изръмжа тихо Линк. — Ела тук и го кажи.

— Спокойно, Майкъл.

Джошуа свали куртката и часовника си и зачака. Той гледаше как Кристофър и кобрите работят и сърцето му отново се разтуптя. Ако не свършат навреме...

— Готово — неочаквано обяви Кристофър. — Изглежда добре. Тук минават връзките.

Свързаха проводниците към цилиндрите. Джъстин предпазливо се изправи, пресегна се за куртката на Джошуа. Когато Кристофър извади защитния пръстен изпод яката му, той почти се беше облякъл.

— Не зная къде заведоха Юри и Марк — каза му Джошуа, докато слагаше часовника си на ръката на Джъстин.

— Известно ми е — кимна Джъстин. — Не забравяй, че аз бях ти.

— Да. Просто исках да кажа... пази се!

Джъстин леко се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, Джошуа... не се тревожи. Щастието на семейство Моро е с мен.

Той излезе от люка, а Джошуа се отпусна на стола. Когато шокът от всичко случило се достигна до съзнанието му, краката му станеха като гумени. „Щастието на семейство Моро. Чудесно! Просто чудесно!“ И най-лошото от всичко беше, че Джъстин наистина вярваше в своята въображаема неуязвимост. Вярваше в нея, разчиташе на нея... и докато Джошуа бездействаше при относителна безопасност на „Капка роса“, този негов оптимизъм можеше да стане причина да загине.

— По дяволите всички — изруга Джошуа Вселената и Моф, и квазаманците, и Съвета на световите на кобрите, който ги изпрати, и дори своя собствен брат, Коруин, който бе дал тази безумна идея. — По дяволите всички!

Той почувства на рамото си една ръка. Погледна през замрежените си от сълзи очи и видя Линк.

— Хайде — каза кобратата. — Капитан Ф'ахл и губернатор Телек искат да чуят анализ за положението там.

„Сигурно“, тъжно помисли Джошуа. Единствената полза от този доклад ще бъде, че умът му ще е заангажиран и няма да мисли за Джъстин. Той кимна и се изправи. Беше прекалено уморен, за да спори. Всъщност, точно сега известно разсейване щеше да му дойде добре.

Джошуа се отби за минутка в каютата си, облече се и изчака Линк. Когато най-после влезе в салона, Йорк не се виждаше, но Телек потвърди най-лошите му страхове.

— Засега Декер се стабилизира — каза тя и вдигна очи към него, преди да погледне отново към монитора, представящ обстановката

отвън. — Направени са всички контролни и интравенозни връзки. Ще бъде добре, докато решим какво да правим с ръката му.

„С други думи, къде точно трябва да се отреже.“ Джошуа премълча мисълта си, отиде зад Телек и погледна през рамото ѝ. Моф и Джъстин тъкмо влизаха в бронирания автобус. С периферното си зрение видя, че експлозивната яка е свалена, както и „саморазрушаващия се“ часовник, с който беше блъфирал квазаманците.

— Какво се предвижда да направи сега Джъстин? — попита той. — Искам да кажа, сигурно сте му възложили някакъв план, който трябва да изпълни, нали?

— Дотолкова, доколкото можахме да съставим такъв план — отговори Уинуърд от друг дисплей. — Предположихме, че ще го закарат при Юри и Марк. След като влезе вътре... е, надяваме се, че Алмо е последвал Серенков и Риндстат, които бяха закарани на юг. С кобри вътре и вън, където и да ги затворят квазаманците, те ще успеят да избягат.

— Предвиждаше ли се Алмо да ни последва?

— Ще се опита. Ако не успее да стигне навреме до кръстовището... — Уинуърд леко вдигна рамене. — Да се надяваме, че ще продължи по пътя и ще се опита да ги настигне. Това е единственото логично нещо, което може да направи.

Ще продължи по пътя. Само дето не знае, че Моф е изпратил втори автобус. Джошуа потрепери, като си представи Пири самичък между два автобуса, пълни с въоръжени квазаманци и техните мохи. И тъй като радиовръзките все още бяха заглушени, нямаше никакъв начин да го предупредят за потенциалния обръч, който се затягаше около него.

Телек се облегна назад и въздъхна:

— Е, господа, засега направихме каквото можем за Юри и Марк. Следващата ни задача е да измислим как да дезактивираме кордона около „Капка роса“, така че те да се върнат на кораба. На работа, моля.

Бронираният автобус префуча покрай мястото, където се бе скрил Пири. Макар че стъклата бяха малки и тъмни, благодарение на оптическите усилватели той идентифицира двама от пътниците: Моф и

шофьорът, който по-рано беше карал колата с Джошуа и ранения Декер Йорк до Солас. Сега се бе върнал и се движеше по същия път, по който преди около половин час бяха откарани Серенков и Риндстат. Главният въпрос в момента беше: кой точно е вътре?

Пири се замисли, потри с ръка чело и размаза потта и калта. „Йорк, Джошуа и Моф отпратени за Солас; Моф, ако не друг, малко след това се връща.“ Дали са решили да разделят контактната група, като изпратят Серенков и Риндстат на юг, а Йорк и Джошуа да скрият в Солас? Възможно е, но при разстоянията, които квазаманците бяха изминали, за да държат пленниците колкото се може по-далеч от „Капка роса“, това не изглеждаше вероятно. Може би са откарали Йорк в най-близката болница, за да се заемат с раната на ръката му, която изглеждаше ужасна? Но тогава защо бяха взели и Джошуа?

Шумът от автобуса вече заглъхваше надолу по пътя. Трябваше бързо да реши дали да го последва.

Когато най-напред се бе втурнал през гората в онзи лудешки опит за спасяване, изобщо нямаше място за две мнения. Но след това разполагаше с достатъчно време, за да премисли всичко основно и макар и със свито сърце, трябваше да признае пред себе си, че приоритетите му са направени прибързано.

От чисто военна гледна точка контактната група беше излишна. „Капка роса“, с всички събрани за Квазама данни, беше необходима.

„Капка роса“ трябваше да се освободи. А три четвърти от нейните кобри все още бяха извън кораба.

Шумът от автобуса се изгуби на югозапад в гората. Пири включи сензорите за нощно виждане и тръгна, като внимателно заобикаляше хората, които все още се срещаха по кръстовищата. Няколко километра можеше да остане под относителното прикритие на гората, но ако искаше да има някакъв шанс да се приближи незабелязано до охраната на квазаманската кула, трябваше да влезе в града много преди да отиде в района на летището. Контактната група бе прекарала малко време по улиците на Солас нощем и въобще не се беше приближавала до покрайнините на града. Пири нямаше представа, след като излезе от гората, през каква тълпа от хора ще трябва да мине. Ако можеше да открадне някакви квазамански дрехи... Но той не знаеше нито думичка от техния език, пък и отсъствието на мохо щеше да изглежда подозрително.

Прецени, че сега кръстовищата са останали далеч зад него и може да се движи малко по-бързо, без да държи сметка за шума, който вдига. Наострил всичките си сетива за горски хищници и скитащи квазаманци, той затича. Каквото има да става, да става по-бързо. След пет минути, най-много след десет, Солас щеше да посрещне първата кобра.

18.

Имплантираните в Джошуа сензори бяха най-добрите, които съществуваха на световите на кобрите. Но сега, докато седеше в подскачащия автобус срещу човека, когото бе гледал непрекъснато в продължение на цяла седмица, Джъстин с неудоволствие разбра колко повърхностни са впечатленията му от Квазама. Строежът на тъканта, с която беше тапицирана седалката и на която почиваха ръцете му, усещането от необичайното пътно покритие, което се предаваше на тялото му посредством вибрациите на автобуса... и преди всичко острите и непознати миризми, изпълващи въздуха около него... Всичко го караше да се чувства, сякаш е излязъл от картина и е открил, че нарисуваният свят е действителен.

Това го изнервяше. Беше предвидено той да е неоткриваем заместник на своя брат, а Джъстин се чувстваше като играч, включен в отбора преди края на мача. Сега оставаше Моф да разбере, че има нещо съмнително и да го откара на стотина километра от Серенков и Риндстат, докато квазаманците разберат какво става.

„Ако отбраната ти се пропука, атакувай.“

— Трябва да призная, Моф — отбеляза той, — че твоите хора учудващо бързо научават чужди езици. Ти откога говориш английски?

Моф погледна стария човек, седнал през два реда. Той изстреля поток от думи на квазамански. Моф му отговори по същия начин, след което преводачът се обърна към Джъстин.

— Днес ние ще задаваме въпросите — преведе той. — А ти ще трябва да им отговаряш.

Джъстин изръмжа.

— Хайде, Моф... това вече не е тайна, след като приятелят ти тук говори английски не по-лошо от мен. А преди малко и ти самият ми каза нещо — когато включи малката осигурителна полица около врата ми. Така че... хайде, обясни ми как толкова бързо всички научихте нашия език?

Докато говореше, той тайно наблюдаваше стареца и се опитваше да разбере дали се затруднява с някои думи или с граматиката. Но възрастният човек с нищо не показва, че има някакви затруднения. След като преводачът свърши, Моф за момент погледна Джъстин и със замислен тон каза нещо, за което кобрата дори не се беше замислял, преди да чуе превода.

— Ти изглежда си възстанови куража. Какво ти казаха на кораба, та повдигнаха толкова много духа ти?

— Напомниха ми онова, което ще кажат вашите планетарни началници, когато научат как сте се отнесли с една мирна дипломатическа мисия — отговори без да се замисля Джъстин.

— Нима! — възкликна Моф. — Е, може би. Скоро ще имаме възможност да проверим дали това не е поредната ти лъжа. Когато стигнем в Пурма. А може и по-рано.

— Възмутен съм от намека ти, че лъжа.

— Можеш да се възмуцаваш колкото си искаш. Цилиндриите, които занесе във вашия кораб, ще ни разкрият истината.

Джъстин усети как устата му пресъхна.

— Какво искаш да кажеш? — попита той с надеждата, че неочакваното му ужасно подозрение ще се окаже погрешно.

Не беше погрешно.

— В цилиндриите имаше видео и звукови рекордери — отговори преводачът. — Чрез тях се надяваме да получим информация за положението и броя на хората в кораба ви.

И по средата на лентата ще получат един неочакван добавъчен дивидент — смяната на близнаците Моро. А когато видят това...

— Голяма полза ще имате от тези записи — изсумтя той, влагайки в гласа си цялото презрение, на което беше способен. — Казахме ви всичко за кораба и за хората. Вие какво очаквате... да откриете стотици въоръжени войници, натъпкани като сардели в толкова малко пространство?

Моф изслуша превода и вдигна рамене. „Очевидно наистина не разбира английски — реши Джъстин, когато чу кратката дискусия между двамата квазаманци. — Научил е само онази фраза, за да подчертае лимита от три минути. И ние му повярвахме като последни глупаци. Глупаци, глупаци, глупаци.“

— Ще видим какво има — проведе старецът. — Може би това ще ни помогне да решим какво да правим с вас.

„Обзалагам се, че ще ви помогне“, помисли си Джъстин, но не каза нищо. Моф се облегна удобно на седалката, за да покаже, че за момента разговорът е приключил, а Джъстин се опита да подреди мислите си.

На първо място шпионските камери вероятно не са предавали на живо от „Капка роса“, защото това изисква да се спрат радиозаглушаванията, което щеше да се разбере. Значи Моф и компания няма да узнаят за смяната между братята Моро, докато това не се разбере в Солас и не стане възможно да „надуют алармата“. Продължаващите заглушавания означават, че поне до спирането на автобуса Джъстин е в безопасност, а ако проведе операцията преди да достигнат следващия град — Пурма ли го нарече Моф? — ще ги изненада.

И тогава ще трябва да претърси целия град, за да открие Серенков и Риндстат.

Джъстин се намръщи. Той можеше да си позволи да не знае къде са другите двама, само ако Пири е последвал техния автобус, вместо да чака това да направи Джъстин. Нямахше обаче начин да разбере как е постъпила другата кобра и Джъстин не се реши да рискува. Щеше просто да се остави квазаманците да го заведат при пленниците, с надеждата, че ще може да премахне цялата допълнителна охрана и техните мохи, които несъмнено щяха да ги пазят... И да се моли автобусът да не спре извън града на контролен пункт с далекосъобщителна апаратура.

По дяволите. Ако го направеха, тогава моментално отпаднаха всички алтернативи. Моф беше доста небрежен по отношение на своя пленник, но това навярно се основаваше на едноседмичното наблюдаване на характера и реакциите на Джошуа. Ако откриеше, че това не е Джошуа, а друг, сигурно щеше да стане по-внимателен... а имаше начини да се направи безпомощна дори една кобра.

В светлината на фаровете през предното стъкло се виждаше само пътя, ограден от двете страни с гора. Още не се забелязваха светлини на град. Внимателно, методично, Джъстин активира многоцелевото насочване и последователно взе на мушка всички мохи в автобуса. За всеки случай.

Отпуснат на седалката, той наблюдаваше пътя напред, като държеше ръцете си в готовност. И се опита да се успокои.

— Какво смяташ, че ги е задържало? — тихо попита Риндстат, изправен до леката маса в средата на килията.

Застанал при закрития с решетка прозорец, Серенков по навик погледна голата си китка, после свали ръката си и раздражено изсумтя. След кръстовището на Солас им взеха всички ценни вещи... очевидно резултат от оръжието на Йорк и блъфа на Джошуа за самовзривяване. Серенков винаги се дразнеше, когато не знаеше колко е часа, но при дадените обстоятелства за него това беше особено изтънчена форма на мъчение.

— Може би забавянето все още не значи нищо — каза Риндстат. — Тук сме сравнително отскоро, а и ако пренасянето на Декер на кораба е отнело повече от очакваното време, възможно е Моф и Джошуа да не са закъснели.

— И ако... Да, може би си прав — кимна Риндстат, вместо да довърши изречението. — Моф несъмнено ще иска да бъде тук, преди да започне този глупав разпит.

Серенков кимна, но почувства разочарование от неизказаните мисли, които вълнуваха и двамата: „Дали наистина са върнали Йорк на «Капка роса» и дали Джошуа или Джъстин трябва да пристигне всеки момент в тяхната килия“. Ала след срещата със стареца на кръстовището, Серенков не беше склонен да предполага, че никой от охраната около килията не разбира английски.

Той запази мислите и разсъжденията за себе си. Но времето течеше и с всяка изминала минута все по-силно го обхващаше чувството, че двамата с Риндстат стоят на парче бързо топящ се лед. Можеше Джъстин да е бил принуден да действа преждевременно... това обясняваше закъснението... но тогава двамата бяха в безизходица.

Навън трепна светлина и привлече вниманието на Серенков. Той притисна лице до стъклото и видя още един брониран автобус, като този, с който ги докараха с Риндстат. От него слязоха няколко души.

— Изглежда дойдоха — подхвърли той през рамо, опитвайки се да запази спокойствие. Сега ще започне истинското представление. Особено като се вземе предвид, че не знаят кой от близнаците имат

пред себе си, докато той не предприеме някакво действие. Страхотен номер! Серенков не искаше да попадне сред кръстосан огън, но и не желаше със скръстени ръце да чака някой да му каже какво трябва да прави. Моф или някой от охраната можеше да се възползва от това...

Мисълта му остана недовършена. Автобусът се отдалечи от сградата. Посрещачите се върнаха сами.

„Автобусът е празен!“ — беше първата му обнадеждаваща мисъл. Веднага я отхвърли. Автобусът набираше скорост и се отдалечаваше навътре в града. Дълбоко в себе си Серенков знаеше, че Моф и Джъстин са в него. Нещо се бе объркало. Много сериозно се бе объркало, за да разделят пленниците точно в този момент.

Серенков и Риндстат бяха скрити в тайна дупка. Много дълбока тайна дупка.

Той бавно се отмести от прозореца.

— Какво става? — попита Риндстат.

— Фалшива тревога — промърмори Серенков. — Не бяха те.

Докато автобусът набираше скорост, Джъстин гледеше през прозореца как високите сгради чезнат в далечината. Мускулите му бяха напрегнати от повишения адреналин и от все по-твърдата увереност, че в един или друг смисъл играта е свършила. Моф можеше да твърди колкото си иска, че спряха само, за да получат информация от Солас, но докато той се съветваше с хората от сградата, Джъстин наблюдаваше шофьора и разбра, че заповедта да продължи го изненада. Беше почти сигурно, че Серенков и Риндстат са някъде в останалата зад тях сграда. Преднамереното безразличие на Моф подчертаваше факта, че квазаманците искат да накарат Джъстин да не придава специално значение на това място.

Значи вече знаят. Записите са разгледани, от Солас са съобщили новината и сега Моф го кара в някакво много сигурно място за продължителен разпит и вероятно за внимателно изследване. Трябва бързо да действа; да убие или обезвреди всички в автобуса и да избяга, преди квазаманците да решат какво да правят с него.

Действащото във всички посоки звуково оръжие беше настроено на оптимална честота за парализиране на хора и той вече се канеше да натисне спусъка, когато през главата му мина една отрезвяваща мисъл:

„Независимо как ще го направи, всеки, който по-късно види автобуса, ще разбере, че атаката е била извършена отвътре. Отвътре, от човек, който е бил претърсен и му е било взето всичко, което може да се смята за оръжие“.

Студена пот изби по челото му. Какво ще предприемат квазаманците след такова заключение? Могат ли да стигнат до истината? Или най-малкото да се доближат до нея, което, в края на краищата, беше едно и също? Разбира се, въпросът нямаше никаква връзка с непосредствената ситуация. Когато местните специалисти започнат да разнищват подробностите, „Капка роса“ отдавна ще е излетяла. Но ако Съветът реши да приеме предложението на трофтите за изпращане на наемническа армия, едно такова разкриване може да се използва от квазаманците срещу пристигащите кобри.

Само че какви възможности има той? Да изскочи навън и да избие охраната в автобуса? Или да изчака, докато го закарат някъде, където е възможно или дори вероятно да получи подкрепа от въоръжен таен помощник? Пири е някъде тук. Той очевидно не е проникнал в другия затвор. Може би е пристигнал късно на кръстовището и сега върви подир автобуса с Джъстин?

Моф казваше нещо. Джъстин се обърна към преводача.

— Сега разбирам промененото ти самочувствие, след като се върна от кораба.

За момент Джъстин си помисли да се преструва на глупав, но реши, че ефектът не си струва усилието.

— Онези три минути се оказаха решаващи — спокойно отвърна той. — Малко повече време и ние щяхме да открием какво представляват цилиндрите.

Моф изслуша превода и кимна.

— Нашите специалисти смятаха, че е по-добре да са две минути и половина, но аз не се съгласих. Страхувах се, че няма да приемеш. Тогава не знаех, че твоите хора те следят и се опасявах, че няма да разберат правилно нашето решение. — Той втренчи очи в лицето на Джъстин. — Разговорът ти с твоя двойник за нас бе много интересен.

— Не се съмнявам — съгласи се Джъстин.

— Искам също да ти кажа, че според някои началници, засега ти представляваш неизвестна опасност. Те настояват бързо да те ликвидираме.

Джъстин видя, че половината от осемте квазаманци са извадили револверите от кобурите си, а двама вече дори ги бяха насочили към него.

— А твоето мнение какво е? — внимателно попита той.

Квазаманецът го гледа безкрайно дълго. Мохото на рамото му може би усети повишеното напрежение и нервно потрепна.

— Аз също смятам, че си опасен — най-сетне отвърна Моф чрез стареца. — Може би е глупаво да те държим жив с надеждата, че ще разкрием тайните ви. Но ако не открием вашите намерения, няма да знаем как да се защитаваме. Затова ще те заведем на едно място, където ще бъдеш разпитан.

— И след това ликвидиран?

Моф не отговори, но въз основа на проведения разговор, Джъстин вече беше взел решение. Квазаманците негласно бяха решили, че между тях вероятно ще има война и разкриването на тайните на кобрите щеше да е предателство спрямо онези, които щяха да дойдат след него. Освен това може би щеше да е интересно да види какво е това място, което квазаманците смятаха за толкова сигурно, че да си позволят да държат там една неизвестна заплаха. А пък и...

Той отново погледна Моф в очите.

— Само от любопитство искам да разбера как достигнахте до заключението, че ви шпионираме? — попита Джъстин.

Моф замислено стисна устни, вдигна леко рамене и заговори:

— Тази сутрин в село Хърисийм твоят двойник разчете правилно един надпис. Това ни наведе на мисълта, че въпреки нашите усилия, вие все още имате оптическа връзка с кораба посредством уред, който сте скрили от нас и който очевидно е така конструиран, че не може да бъде открит.

Джъстин се намръщи.

— Само това ли?

— Беше достатъчно, за да оправдае разпита. Също и неоткриваемото оръжие на Йорк. А и фактът, че той прибягна до него, потвърди нашите предположения.

— Ти ли откри скритата ни камера?

Моф потвърди с леко кимване, без ненужна гордост или фалшива скромност. В отговор Джъстин също му кимна и се приготви да чака последната част от това обяснение. Когато дойдеше време да нанесе

удара, той не желаше да убива повече квазаманци, отколкото бе необходимо, нито пък да оставя зад гърба си за свидетел някой с аналитичен ум като Моф. Не, щеше да изчака, докато достигнеха местоназначението си и се появеше Пири. Двете кобри заедно щяха да направят така, че квазаманците дълго да се чудят как е осъществено бягството.

Джъстин се отпусна на седалката и се опита да следи пътя на автобуса през широките улици на Пурма. И се замисли за бойните преживявания на баща си.

Ивицата разчистена от дървета земя, която на север се разширяваше в летище, тук, в югозападния край на Солас, беше широка едва шестдесет метра, но за Пири, който тичаше през нея към затъмнените сгради, това не беше утеха. В никоя от постройките на града изглежда нямаше много светлини. Може би беше друга отстъпка пред бололините. Въпреки това той се чувстваше така, сякаш хиляда чифта очи го наблюдаваха през целия път. Две хиляди очи и хиляда револвера.

Пири достигна без произшествия до най-близката сграда и остана една минута в нейната сянка да обмисли следващия си ход. Четириетажните постройки бяха тухлени. Седмици преди да отпътуват от Авентини най-добрите кобри го бяха учили как да се изкачва по такива обекти. От върха теоретически той можеше да скача от покрив на покрив, докато стигне до по-откритите площи близо до летището.

Пири погледна плоския покрив на сградата и се намръщи. Теоретически. Повечето улици в тази част на града бяха широки, за да могат бололините безпрепятствено да препускат по тях и макар че при използването на серводвигатели, прескачането на една улица не беше проблем, той никак не беше сигурен, че би желал да извърши това десет или повече пъти.

Откъм ъгъла на сградата до ушите му достигна слабо стържене. Той включи звуковия усилвател на пълна мощ и до ушите му долетя шумът от стъпките на няколко души.

Пири се промъкна предпазливо до ъгъла и огледа улицата. На около двеста метра, на следващата пресечка група квазаманци тихо

разговаряха. Докато гледаше, трима се отделиха от групата и тръгнаха право към него.

Пири се върна обратно. Обграждането на покрайнините на града с кордон беше предпазна мярка, която не бе очаквал дори от квазаманците, тъй като според тях пленниците бяха здраво заключени.

Освен ако не са...

Разбира се. Намерили са убития в гората войник.

Тихо изруга. Беше забравил за това крещящо доказателство за неговото присъствие. И с тези часовои, вдигнати по тревога и с видима връзка между тях нямаше никакъв избор. Пири вкопчи пръсти в тухлите и се заизкачва.

Трябваше да измине дълъг път, а имаше много малка практика в катеренето, но квазаманският патрул очевидно не бързаше да заеме поста си. Беше почти на върха, преди да се появи. Пири замря, затаи дъх, но нито мъжете, нито техните мохи погледнаха нагоре и след няколко секунди той продължи да се изкачва, като се стараяше да не вдига никакъв шум.

И това може би спаси живота му. Когато достигна ниския парапет около покрива, повдигна глава над него и се измери очи в очи с един коленичил на не повече от три метра квазаманец, пъхнал ръце в малка платнена торба пред себе си.

Пири ахна от изненада и се облеци. Квазаманецът посегна към револвера си, но Пири прехвърли ръка през парапета и един лазерен лъч прониза в гърдите разперилото криле мохо. Квазаманецът все още се опитваше да измъкне револвера, когато втори лъч прониза и него и той падна настрана, без да успее да извика.

За броени секунди, разтреперан от избягнатата на косъм опасност и със съзнанието, че в никакъв случай не трябва да смята, че вече нищо не го заплашва, Пири се прехвърли през парапета. Ако часовоите на земята бяха чули нещо... или ако някой наблюдател на съседния покрив бе видял инцидента...

Той включи оптическите усилватели, предпазливо повдигна глава и огледа най-близките сгради. Покривите на юг бяха чисти. Върху един покрив на север обаче видя часовою да оглежда гората с уред за нощно виждане. Един поглед през парапета го увери, че часовоите на улицата са спокойни. Пири пропъзля до мъртвия

квазаманец, бръкна в торбата му, намери уред за нощно виждане, съд, приличен на манерка за вода и някакъв зеленчуков кейк.

Очевидно часовоите на покривите, както и онези на земята, току-що бяха застъпили на пост. Това обясняваше безпроблемното му идване от гората. Сега беше в града, зад техните предни линии. В момента квазаманците не подозираха за съществуването му. И така! Какво следваше по-нататък?

Пири загледа мъртвото мохо. Каквото и да предприемеше, щеше да има нужда от някакъв камуфлаж. Внимателно, затаил дъх, той преобърна трупа на квазаманеца и свали куртката му. Под нея имаше износен плетен потник. Отряза едно парче от потника и използва преждата да завърже ноктите на мохото към пагона на куртката. Заглади крилата и също ги привърза. Дори и от по-голямо разстояние щеше да се забележи измамата, но с малко късмет можеше и да успее. Наведе се ниско над покрива и облече куртката, която за щастие беше прекалено голяма, вместо твърде малка. След това дойде ред на револвера на мъртвия. Накрая, почти като закъсняло съображение, взе и уреда за нощно виждане. После мислено кръстоса пръсти за късмет и се отправи към онази страна на покрива, която гледаше към града.

Стигна дотам очевидно без да предизвика тревога. Под него беше една от по-тесните, насочени на североизток-югозапад улици. Покривът на отсрещната сграда не беше охраняван. И в двете посоки по най-близките пресечни улици пазеха групи от по трима часовои, чието внимание бе насочено навън от града. Той огледа за последен път всички покриви в непосредствена близост, сви крака под тялото си, хвана мохото и скочи.

Серводвигателите бяха повече от достатъчни за тази задача. Секунда по-късно Пири се приземи на покрива и се претърколи през дясното си рамо, за да намали шума от удара. После се подпря на коляно, вдигна уреда за нощно виждане до очите си, за да прилича на квазамански часовоий и зачака реакцията.

Нямаше никаква реакция. Минута по-късно се изправи и повтори процедурата. Още една сграда и се раздели както с покрива, така и с наземните часовои, които останаха далеч зад него. След около две минути започна да диша по-спокойно.

Сега трябваше да вземе решение. Всеки следващ ход го отдалечаваше все повече от „Капка роса“. Време беше да се насочи на

север. Но ако тръгнеше право на север, щеше да се озове в центъра на града и докато улиците тук бяха пусти, не вярваше, че там ще е същото. В центъра на града се намираще кметството и, вероятно, всички останали бюрократични институции. Той предполагаше, че и улиците ще са пълни с хора. Налагаше се да заобиколи центъра, да мине в района между него и кордона от часовой...

Иначе щеше да се изтърси точно сред тях.

Пири спря в края на покрива и отново прехвърли през ума си последната мисъл, сякаш я подлагаше на проверка. Попадането в политическия бастион на квазаманците щеше да е страхотно предупреждение, послание за смелостта и силата на кобрите, което лидерите тук вероятно нямаше да пропуснат да отбележат. Тактически, то щеше да раздвои вниманието на квазаманците, да отклони тяхната огнева мощ от „Капка роса“ и от Серенков и другите пленници.

Може би дори щеше да успее да плени градския наместник, да завладее някой критичен нерв център, да издейства свободата на пленените, без да прибегва до сила и свързаните с нея нежелателни последици.

Пири реши, че си струва да опита.

Огледа за последен път улицата, прехвърли се бързо през парапета и полетя надолу, отблъсвайки се от един удобен перваз на прозорец, за да намали удара при приземяването. После провери напречната улица и с привидно леки дълги скокове, с включени звукови и зрителни усилватели в очакване на квазаманците, които неизбежно щяха да се появят, той се понесе на североизток, към центъра на града.

Пращенето от заглушителната завеса на квазаманците беше доминиращият звук в салона на „Капка роса“. Неговата монотонност идеално съответстваше на непроменената картина от външните монитори. Телек погледна часовника си и разплиска безвкусното кафие. Бяха минали три минути и нищо не показваше, че квазаманците имат намерение да отговорят.

— Опитай отново — каза тя на Намиди.

Той кимна и вдигна микрофона до устата си.

— Говори доктор Хърш Намиди от борда на авентинския кораб „Капка роса“. Настоятелно молим да се свържем с градския наместник Кимерон или с някой друг квазамански лидер. Моля отговорете!

Намиди свали микрофона от устата си и Телек напрегнато заслуша. Най-мощният предавател с фокусирано излъчване на „Капка роса“ изпрати превода на посланието на Намиди право в съседната контролна кула. Със или без заглушаване *някой* от тези сигнали трябваше да бъде уловен. Ако квазаманците слушаха.

Ако не слушаха, това си беше чиста загуба на усилия. Ако слушаха, дори и да не искаха да отговорят, Уинуърд може би щеше да има късмет.

Може би.

— Премини към втори вариант! — обърна се Телек към Намиди. — И вложи повече емоции в съобщението!

Бузата на Намиди конвулсивно трепна, но той взе микрофона.

— Говори доктор Хърш Намиди от борда на авентинския кораб „Капка роса“. Бих желал да изпратя невъоръжен парламентъор, за да преговаряме за освобождаване на нашите другари. Моля да се погрижите за неговата безопасност и да го свържете с упълномощен ваш представител.

Отново само смущения. Стоящият до Намиди Кристофър се размърда и погледна Телек.

— Ти, естествено, разбираш, че ако Джъстин и Алмо са предприели някакви действия там на юг, Кимерон ще знае, че на борда имаме свръхоини и ще очаква Майкъл с всички войници, с които разполага.

Телек мълчаливо кимна. Уинуърд, разбира се, също го знаеше. Тя погледна крадешком кобрата, която седеше и тихо разговаряше с Линк до един от дисплеите. Телек предположи, че обсъждат тактиката и стратегията и си помисли каква ли полза имаше от това. Срецу куршуми или снаряди, изстреляни отдалеч и от невидим стрелец дори една кобра не можеше да воюва.

— Някой... който и да е... отговорете, моля. — Гласът на Намиди прозвуча малко дрезгаво. „Напрежението вече започва да му личи“, неспокойно отбеляза Телек. Малко напрежение щеше да направи цялата схема да изглежда правдоподобна, но по-голямото напрежение можеше да им създаде проблеми. — Чуйте ме, ще изпратя

първия си заместник, господин Майкъл Уинуърд — продължи Намиди. — *Моля* да разговаряте с него. Не бива да проливаме повече кръв. Уверен съм, че ще постигнем споразумение, стига да приемете предложението ни за преговори.

Намиди спря и погледна Телек. Тя се стегна и кимна. Той облиза устни и отново се обърна към микрофона.

— Сега ще го изпатя. Съгласни ли сте?

Смущенията продължиха. Намиди се отпусна на седалката и затвори очи. В другия край на стаята Уинуърд се изправи.

— Мой ред е, нали? — каза той, вдигна официалната си куртка от стола и я облече върху черния си екип за нощен бой.

— Вземи и апарата за свързка — измърмори Линк.

— Ще го взема. — Уинуърд кимна, пресегна се към преводача, който лежеше на масата пред Намиди и го окачи на врата си. — Губернаторе, най-напред ще се опитам да намеря и ударя заглушителя, но ако не мога да го открия, ще се заема направо с охраната на кулата. Ако чуете гърмежи отзад, прочистете гората с лазерна стрелба и изпатете Дорджей.

— Добре — каза Телек, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно като неговия. — Успех! И не предприемай безразсъдни действия.

Той изкриви устни в усмивка и излезе. Телек седна на седалката до Намиди и загледа екрана. Минута по-късно външните монитори показаха кобрата, вдигнала пред себе си половин квадратен метър бял флаг, да пристъпва бавно към кулата.

Докато пресичаше летището, по небето не се появиха дъги от артилерийски изстрели. Телек усещаше как болезнено тупти сърцето ѝ, емоциите ѝ се люшкаха между надеждата и страха, че прекалено голямата надежда може да им докажа нещастие. Линк се беше преместил да гледа през рамото ѝ и на два пъти се пресегна и усили увеличението. Когато го засили за втори път, пред кулата видяха група от осем квазаманци в очакване на Уинуърд. Осем квазаманци и разбира се, осем мохи.

Уинуърд наближи групата и двама излязоха напред. В слабите отражения от светлините на Солас блестяха извадените им револвери. Те взеха флага и го обискираха за оръжие. След това цялата група плътно го обкръжи и го поведе не към кулата, а край нея, към страничната стена на сградата. „Дали не го отвеждат при някой

началник? — запита се Телек. — Може би дори при командира на противоракетната отбрана?“

Всичките изчезнаха зад ъгъла. Минута по-късно вятърът доведе звука от единичен револверен изстрел.

19.

Автобусът най-после спря до една неосветена сграда и Моф посочи с револвера вратата.

— Излизай — преведе без нужда старецът. Джъстин тръгна с бавни, незастрашителни движения и се остави квазаманският ескорт да го изведе.

Беше шокиран, когато установи, че сградата е deja vu^[1], но само след секунда разбра за какво му напомня.

— Има вид на недоразвита версия на летищната кула в Солас — обади се той, когато Моф го поведе към една врата с двама часовои отстриани. — Много не на място тук, в центъра на града.

Моф не отговори. „Най-малко две отделни врати — отбеляза Джъстин, като привидно небрежно оглеждаше постройката — и три етажа с прозорци. Много пътища за влизане. Хайде, Алмо... удари тези момчета и да видим какво има вътре.“

Докато вървяха, не избухна лазерна светлина. Пред вратата Моф спря, обърна се и насочи револвера си към гърдите на Джъстин.

— Сега сложи ръце зад гърба! — преведе старецът зад кръга от квазаманци.

Джъстин се подчини и около китките му щракнаха студени белезници. „Къде си, Алмо?“ — нервно помисли той и погледна заобикалящите го здания.

Моф ги преведе през охраната и те влязоха в сградата — силно охраняваната сграда, в която квазаманците се чувстваха достатъчно сигурни, за да пуснат един чуждоземец, представляващ неизвестна заплаха.

Челото на Джъстин се покри с капчици пот. „Всичко е наред — успокояваше се той. — Всичко е наред. Сега си съвсем сам. Но нали си обучаван точно за такива ситуации. Две врати и три етажа с прозорци, не си забравил, нали? Ще се измъкнеш като едното нищо.“ Внимателно опипа с пръсти белезниците. Халките около китките изглеждаха обезкуражаващо дебели, но пък бяха свързани с къса

верига, а не с дебела пръчка. Бързото опипване му показва, че може да извие лазерите на върха на кутретата и да ги сложи върху някоя от халките. Съществуваше опасност да се поизгори, но за броени секунди можеше да се освободи, стига прицелното устройство да не пожелаеше най-напред да стреля по мохите. Разтреперан от мисълта за последиците от една такава отвратителна грешка, той изключи автоматичното прицелно устройство. „Спокойно, Джъстин... не се вълнувай.“

Моф ги поведе към асансьора. Кабината ги чакаше.

— Къде отиваме? — попита Джъстин, колкото да наруши тишината.

Не получи отговор. Трима от охраната го вкараха в кабината. Моф и старецът ги последваха. „Спокойно, момче, спокойно. — Джъстин потисна надигащия се в него страх. — Само разбери къде те отвеждат. После ги натръшчай до стената и изскочи през прозореца.“

Моф натисна най-долния от дългата редица бутони и асансьорът се запуска.

Надолу. Под земята... дълбоко под земята, ако всеки от бутоните отговаряше на един цял етаж... където нямаше нито врати, нито прозорци, през които да избяга. И може би за първи път през живота си Джъстин изпита ужас. Вселената, която смяташе, че винаги го бе закриляла, сега остана далеч над него. Беше заобиколен от въоръжената охрана и чувствителните птици-убийци на едно изплашено и разгневено общество. Изведнъж с болезнена острота до ума му достигна като миризма на озон мисълта, че хората, пред които скоро щеше да се изправи, бяха решили да го убият в тази дълбока дупка. Те не знаеха, че е Моро, не се интересуваха, че е кобра и когато свършеха с разпита, щяха да го убият.

Джъстин се паникьоса.

Всички намерения да разбере какво е това място, всички съображения да не разкрива екипировката си на кобра, всички мисли дори за милост... всичко това избяга от ума му пред надигащата се вълна на паниката, която стигна до гърлото му и го задуши. Хората, револверите и мохите около него бяха като клаустрофобна възглавница върху лицето му. И без да си дава сметка, той пристъпи към действие.

Лазерите на пръстите и звуковото оръдие стреляха едновременно — първите във веригата, свързваща двете гривни на китките, а

последното изпрати зашеметяващ вълнов фронт във всички посоки. Миг по-късно главата му се удари в невидима стена и той едновременно с последвалата болка разбра колко е глупаво да използва звуково оръдие в затворено пространство. Лазерите отново стреляха, ръцете му конвулсивно дръпнаха гривните и изведнъж металът с трясък се счупи и ръцете му се освободиха.

Краткият удар на звуковата вълна и блясъкът на светлината подействаха на квазаманците като сигнал за тревога. Освободените му китки бяха стиснати от здрави ръце... Серводвигателите под кожата и мускулите му извиха тези ръце нагоре и напред и блъснаха главите на двама квазаманци една в друга. Техните хватки се отпуснаха, той се освободи... и тогава нямаше време за нищо друго, освен за ужас от петте мохи, които настръхнаха и заграчиха.

Мозъкът на Джъстин изключи напълно. Единственото, което си спомняше от случката, беше граченето на птиците и ужасния ослепителен блясък от сто лазерни изстрела.

Няколко минути по-късно непоносима воня — воня на изпечено месо и на собствения му бълвоч — го върна към действителността. Той се изправи, олюля се за миг и огледа жертвите. Мохите... всичките мохи бяха мъртви. За петимата квазаманци не можеше да каже. Двама определено бяха мъртви, тъй като имаха лазерни обгаряния на жизненоважни места, но за другите... включително и Моф... не беше толкова сигурен. Пък и дали лазерен лъч, звукова вълна или неговата неумолима ръка ги беше извадила от строя не беше толкова важно. Те вече не можеха да го наранят и той нямаше желание повече да ги наранява.

Асансьорът продължаваше да се спуска. Очевидно всичко беше станало много по-бързо, отколкото му се струваше. Във все още замъгленото му съзнание изплува мисълта, че ако в асансьора няма монитори, чакащите го долу квазаманци няма да знаят какво се е случило. Значи все още имаше възможност да избяга.

Джъстин неочаквано натисна бутона, който смяташе, че води към приземния етаж. Мина повече от секунда, докато разбере, че ако асансьорът не е като авентинските, първата зададена команда вероятно не може да се отмени. Кабината ще продължи да се спуска до дъното, където я бе насочил Моф. Където го чакат квазаманците.

Беше легнал по гръб върху неподвижните трупове и бронебойният лазер вече трасираше един квадрат върху тавана, преди да си даде ясна сметка, че не иска, не може да се изправи пред онова, което го чакаше на дъното на асансьорната шахта. Фалшивият таван и относително тънкото метално покритие над него не можаха да издържат лазерния лъч и овъгленият квадрат падна почти върху Джъстин. Той се отърси, изправи се на крака и скочи.

Никога по-рано, дори и на тренировки, не бе натоварвал серводвигателите на краката си до краен предел и остана поразен, когато излетя през отвора на тавана като ракета. Въпреки зрителните усилватели, всичко беше като в мъгла. Наоколо се виждаха само въжета и обтяжки. Над него трепна светлинен лъч от врата... след това друг... после още един... Той падаше надолу.

Джъстин инстинктивно се вкопчи за нещо. В следващия миг, стиснал здраво главното въже на асансьора, продължи да се спуска.

Значи беше извън кабината, извън директния огън на очакващите го квазаманци, но все още дълбоко в тяхната крепост, оставил такава ясна диря, че дори дете можеше да я проследи. Трябваше да измисли как да избяга. И това трябваше да стане бързо.

Странно обаче... или поне на него така му се струваше... задушавачата паника бе изчезнала и той отново можеше да разсъждава. Неговият невероятен скок му припомни както за силата, която му осигуряваше оборудването на кобра, така също и за факта, че някога баща му също е попадал в затвор като този и е оцелял.

Покрай него се плъзна светъл правоъгълник: врата за стълбищната площадка, покрай която бе минал преди секунди. Обхванат от подозрение, той бутна въжето към нея, вкопчи се с ръце и крака за рамката и гредите на механизма за отваряне, намери един тесен перваз и се закрепил на него. А само на метър разстояние въжето продължаваше да се спуска.

Пое тежко дъх. „Аз съм Джъстин Моро — припомни си той. — Кобра. Вървя по пътя на баща си. Аз ще... аз ще... преживея това. Чудесно! И така: откъде да започна?“

Едно нещо беше сигурно: трябваше да изкачи няколко етажа, за да стигне до повърхността. Джъстин премести ръцете си и се наведе напред. За положението на вратата над него можеше да се съди по отразената светлина, но имаше прекалено много пръти и други

железарии, които не позволяваха да я види. Следователно скачането от етаж на етаж беше изключено. Изкачването по стълбите също бе съмнително. Дали нямаше сервизна стълба? Бързо огледа шахтата, но не откри нищо, което можеше да служи за такива цели.

Движението на въжето изведнъж се забави и спря. Отдолу се дочу слаб шум от отварянето на асансьорната врата.

Джъстин промени положението си — насочи левия си крак право към пробитата на тавана дупка и едновременно с това включи зрителните усилватели на максимална мощ. Видът на трупове в кабината предизвика нов прилив на отвращение в него, но преди да има време да потрепери, отдолу се чу взрив от квазамански гласове и някой влезе в кабината.

— По дяволите! — изруга Джъстин, обхванат отново от нерешителност. — Трябва ли да се опитам да изляза от шахтата, преди квазаманците долу да достигнат до очевидното заключение къде се намирам или да остана на мястото си и да се опитам да обезкуража преследвачите?

Не се наложи да решава. Изведнъж фигурата долу се превърна в лице и револвер и в шахтата прогърмя ехото от изстрел.

Изстрел напосоки, разбира се. Квазаманецът нямаше представа къде точно е Джъстин. Отговорът на кобрата бе значително по-точен и дори от това разстояние бронейният лазер беше напълно достатъчен за такава цел. Стрелецът са строполи върху трупове под него. Появи се второ лице. Джъстин застреля и него...

Отдолу се чу звук от затваряне на врата. Секунда след това въжето до него започна да се вдига нагоре.

Той погледна изумено и преди да проумее какво става, скочи и отново се хвана за въжето. Отведнъж всичко му са проясни. След като бе стигнал до най-долния етаж, където го беше изпратил Моф, асансьорът изпълняваше поръчката на Джъстин и се издигаше.

За момента на Джъстин му се струваше, че е поне една крачка пред тях.

След изживяното вълнение асансьорът сякаш се издигаше с бързината на костенурка. Това даде възможност на Джъстин да огледа раните си. Двете му ръце, особено малките пръсти, бяха изпръскани с капчици разтопен метал от прегорената верига на белезниците. При притискането към омасленото въже гривните се впираха в китките му.

Нещо, вероятно кръв, бавно капеше от рана над лявото му око, която гореше като огън. Дори не беше разбрал, че мохите са били толкова близко до него. И мисълта какво е можело да се случи... или вече се бе случило...

Неприятното предположение го върна към действителността. Прецени, че кабината е три етажа под него. Когато вратата се отвори, ще се плъзне по въжето към нея с насочен и готов за стрелба бронебоен лазер. Ако квазаманците все още не са стигнали до етажа, ще скочи през тавана, ще се хвърли през вратата и ще се спусне към изхода, разчитайки на бързината и компютъризираните си рефлексии.

Под него вратата на асансьора се отвори... в същия момент кабината беше залята от светлина и в шахтата изтрещя залп от револверни изстрели.

Джъстин трепна и едва не се изпусна. Димът от изстрелите почти скри кабината. През него блясъкът от револверните изстрели изпълваше шахтата с неземна светлина. Отломки от разбита стомана хвърчаха във въздуха и разрушаваха всичко по пътя си.

За Джъстин краткият отдых от паниката беше свършил.

На трепкащата светлина точно пред себе си видя друга площадка. Когато преградният огън долу достигна своя максимум, той замахна с левия си крак и бронебойният лазер изряза върху вратата елипса. В тази напрегната секунда нямаше значение, че можеше по десетина квазамански стрелци да са обкръжили всяка врата на асансьора, че ако се беше огледал, може би щеше да намери решение, с което нямаше да разкрие присъствието си. От значение бяха само револверите долу, които всеки момент можеха да се насочат към него и желанието му да се измъкне от този смъртоносен капан. Джъстин изви крака си хоризонтално и силно се отблъсна с ръце от въжето. Удари овъглената елипса, тя се счупи като стъкло, а той излетя в коридора зад нея, блъсна се в отсрещната страна и с мъка успя да приклепне.

Коридорът беше празен.

Разтреперан, Джъстин остана един момент неподвижен, докато умът му се мъчеше да проникне в нереалността на положението, да разбере какво се бе случило. Квазаманците знаеха, че е в шахтата... ревят на револверните изстрели отдолу красноречиво го доказваше. Тогава защо не бяха завардени всички изходи от шахтата?

Дали защото мислеха, че е още върху покрива на асансьорната кабина?

Вероятно. Според тях оръжие, останало неоткрито при щателната проверка, едва ли можеше да е достатъчно мощно, за да убие двама мъже по-далеч от покрива. А и те нямаха представа колко високо може да скочи със серводвигателите.

Джъстин се изправи, пое си дъх и оцени обстановката. И в двете посоки коридорът беше дълъг около тридесет метра. По стените имаше врати с непонятни надписи. В далечния край образът му се отразяваше в стъклата на малки прозорци.

Малки, но вероятно достатъчно големи, за да се провере през тях. Джъстин избра по-близкия от двата края на коридора и затича с всички сили.

Почти успя. И макар за квазаманците охраната на всички изходи от асансьора да не беше от първостепенна важност, те не ги бяха забравили напълно. Собствените му стъпки заглушаваха звука от тяхното приближаване. За Джъстин първото предупреждение дойде от смразяващия кръвта крясък на мохото точно зад него. Той се извъртя, остриите нокти докоснаха лицето му и тогава нанокомпютърът влезе в действие.

Серводвигателите в краката му го изнесоха настрани, извън траекторията на птицата. Когато тя се нахвърли върху него и закряска, сякаш обхваната от неестествена ярост, крилата ѝ обърсаха лицето му. В далечния край на коридора изскочиха петима квазаманци с насочени револвери. Към атаката се присъединиха още четири връхлитащи мохи.

За втори път през тази нощ гледката на птиците блокира мисловната му дейност. Той политна назад, удари се в стената, умът му се замъгли от ужас. И тогава нанокомпютърът превърна вдигнатите му нагоре ръце в източник на фонтани от лазерен огън.

Няколко секунди по-късно Джъстин дойде на себе си. Петте мохи бяха мъртви. В далечния край на коридора лежаха телата най-малко на трима квазаманци. Оцелелите — ако имаше такива — бяха избягали.

„Свидетели на огневата мощ на една кобра.“ Тази мисъл му дойде доста по-късно. Той се изправи на крака и тръгна към прозореца, като фокусираше звуковия си разрушител. Оръжието

намери основната честота на прозореца, настрои се на нея, увеличи амплитудата и когато се приближи на две стъпки от него, стъклото се разби и отнесе по-голямата част от рамката. Джъстин провря глава през отвора и се хвърли надолу.

Три етажа под него краят на кулата пламтеше от светлини на прожектори и пъстроцветна тълпа от тичащи мъже. Той едва успя да осъзнае, че най-вероятно ще падне извън осветената площ, когато нанокомпютърът прибра ръцете и краката му близко до тялото. Секунда по-късно крайниците му се върнаха в нормалното си положение и Джъстин с облекчение установи, че изчислението на компютъра е правилно. Отново вертикално ориентиран, той се приземи прав, серводвигателите поеха удара, преодоляха инерцията, възстановиха равновесието му. Затича с всички сили към сградата в непосредствена близост до бившия му затвор. Усилието се увенча с успех. Джъстин се завъртя, за да тича успоредно на сградата, стигна до първия ъгъл и зави зад него.

До този момент не бе имал възможност истински да огледа заобикалящата го среда. Сега, когато набра скорост, разбра, че вселената отново го беше предала. Точно зад сградите улицата изведнъж преминаваше в открито пасище като онова, което ограждаше Солас. Преди да достигне кулата автобусът го беше откарал няколко километра отвъд центъра на града. Следователно това, което виждаше сега, беше югозападния край на Пурма.

Той се отдалечаваше от Риндстат и Серенков, отдалечаваше се от „Капка роса“.

„Трябва да се обърна — помисли си Джъстин. — Или най-малкото да заобиколя един-два блока и да се върна по друга улица.“ Но краката му продължиха да тичат и когато пресече рязката линия между града и пасището, разбра, че нищо на света не ще може да накара тялото му да се обърне. Зад него бяха мохите и парализиращият страх, предизвикан от техните нокти беше далеч по-ужасяващ от самите нокти.

Баща му се беше изправял срещу цели армии на трофтите и беше побеждавал, без да трепне, а единственият му син кобра се оказа страхливец.

Градът остана далеч зад него. Джъстин включи зрителните си усилватели и видя, че гората, която се издигаше от двете страни на

пътя за Пурма, се беше оттеглила също толкова далеч на юг. Разстоянието до най-близкия ѝ край, според далекомера, беше над един километър... прекалено голямо, за да го измине преди да го настигнат квазаманците, ако са решили да го преследват. Джъстин погледна през рамо, спря се, легна във високата до колене трева, обърна се към града и включи всичките си сензори.

Засега нищо не показваше, че го преследват. Дали не мислеха, че се е насочил на север, както всъщност трябваше да постъпи? Или още не бяха разбрали, че се е измъкнал от сградата?

Нямаше начин да разбере. А и при обхваналото го емоционално изтощение дори не се интересуваше. Ако Пири още не бе освободил Серенков и Риндстат, той сега не можеше да направи нищо, за да им помогне. Колкото и бързо да отидеше до техния затвор, там вече щеше да е пълно с войници.

Раните от изгарянето и ожулването чукаха с остра и тъпа болка, но те бяха песен в сравнение с умората. Бавно, но непреодолимо очите му се затвориха, главата му клюмна на раменете, срамът му намери единствената съществуваща забрава.

Джъстин заспа.

[1] Нещо вече видяно (фр.) — Б.пр. ↑

20.

За трети път в продължение само на пет минути насреща му се зададе кола и за трети път Пири си наложи да върви спокойно. Колата го отмина без да намали и кобрата с облекчение въздъхна.

В най-добрия случай беше временно облекчение. Ако споменът му за плана на Солас бе верен, той се намираше само на две или три пресечки от сградата, където Джошуа и останалите се бяха срещнали с градския наместник Кимерон. Пътуването му досега с нищо не показваше, че някой от квазаманците смята за възможно авентинци да проникнат толкова навътре в града, но беше ясно, че всеки момент това мнение може да се промени. Сигурно около кметството имаше много часовои, както и разни хора, които щъкаха и изпълняваха различни поръчки, докато този уж миролюбив народ продължаваше войната си срещу „Капка роса“. Откритото проникване в сградата с или без огневата мощ на кобра вероятно щеше да доведе до много жертви. И от двете страни.

Засега не виждаше по-добро решение. Мина покрай няколко паркирани коли. Бързата проверка показа, че двигателите им са заключени, а той не знаеше как да ги отключи. Другият вариант беше да се придвижи по покривите, но ползата от това намаляваше право пропорционално с нарастването на броя на намиращите се наоколо уши, които могат да чуят удара от падането и очи, които да видят самия скок. Ако имаше бомба със закъснител, можеше да я използва, за да отвлече вниманието от своята цел, но никое от малкото устройства, с които разполагаше, не бе подходящо. Може би щеше да свърши работа зарядът от патроните на убития квазаманец? Те сигурно бяха добре натъпкани с барут, иначе не беше възможно да се убие такова грамадно животно като бололин.

Бололини...

Изведнъж през ума му мина една мисъл. Пири бързо се огледа, за да се увери, че не го следят, намери една тъмна стена и се заизкачва.

На покрива не откри онова, което търсеше. Внимателно се огледа и прецени, че вероятно се намира през две сгради от целта. Направи два скока и клекна до една квадратна жълта кутия с монтиран върху нея голям рупор.

Алармена инсталация за сигнализиране при нахлуване на бололини.

Лазерите в пръстите му бързо откриха достъп до панела и Пири внимателно заопипва проводниците и детайлите в кутията. Логично беше подобно устройство да работи с автономно захранване и да се включва и изключва няколко етажа по-долу в същата сграда. Но ако квазаманците и тук бяха толкова предпазливи, колкото изглежда бяха във всичко...

Оказа се прав. Захранващата батерия заемаше почти три четвърти от обема на кутията.

За броени минути проследи проводниците и разбра системата. Ако прережеше главната захранваща линия тук, батерията — и което бе по-важно, аварийният пусков бутон — щеше да може да се включи във веригата. Ключът на батерията обаче изглежда беше конструиран за радиоуправление. Трябваше да намери някакъв друг начин да задейства инсталацията.

Докато извършваше предварителните настройки, му хрумна една идея. Може би щеше да свърши работа.

След около петнадесет минути аварийното пусково устройство беше преработено. Пири обърса потта от челото си и отдели един миг за изучаване на околността. Онази сграда сигурно бе кметството. Той огледа внимателно около нея и намери един покрив, върху който можеше да чака.

Погледна часовника си и се намръщи. Времето летеше, а с всяка изминала минута нарастваше вероятността квазаманците да убият някой от зложниците или да предприемат действия срещу „Капка роса“. Слезе от покрива и тихо затича по безлюдните улици.

Провървя му. Минути по-късно беше на избрания покрив, готов да действа. През две преки се намираше кметството. От приглушените звуци, които достигаха до ушите му, разбра, че около него наистина има много хора. На четири пресечки зад кметството беше алармената система за бололини и върху нея — откраднатата бинокулярна система за нощно виждане на убития квазаманец. Пири пое дълбоко дъх,

повдигна левия си крак, прицели се и изпрати един маломощен бронебоен изстрел към нея.

Лазерният лъч индуцира електрически импулс в електронната част на апарата за нощно виждане. Направеното от Пири свързване го изпрати не към лещите, а към пусковото устройство на алармата.

Силен вой раздра тъмнината.

Пири беше готов. Все още съществуваше риск да бъде съгледан от някой случаен наблюдател, но бе невъзможно човек от улицата да чуе удара от скока. Той достигна края на покрива, скочи и зърна по улицата долу бягащи хора. Приземи се на съседния покрив, прекоси го тичешком и като отпрати кратка молитва към бога на глупците, отново скочи.

Не се приземи върху покрива на кметството. Удари с крака по средата на фасадата, за да падне на улицата с по-малка сила. Сградата беше седеметажна, осветените прозорци свидетелстваха за напрегната работа вътре. Пири знаеше, че поема голям риск, като слиза на земята. Но кабинетът на градския наместник беше на приземния етаж, а кобрата бе готова да се обзаложи, че с присъщата им параноя квазаманците са разположили най-важните си комплекси под земята.

Приземи се на улицата. Нямаше никакво време за планиране и размисъл. Тридесетината души, които се виждаха, се разбягаха по посока на ревящата аларма, но двамата часовои пред вратата останаха на мястото си... и тяхното стъписване не се предаде на кацналите върху раменете им мохи.

Птиците обаче не видяха извадени оръжия и вместо да се приготвят за атака, учудено го заразглеждаха. Пири се прицели и застреля двете мохи още преди да бяха излетели. Часовоите реагираха със закъснение. Застреля и тях. С един скок премина трите метра, които го деляха от входа, и се вмъкна вътре.

Когато групата на Серенков беше на посещение тук, той не обърна достатъчно внимание на пътя, но за щастие вътрешното разпределение беше просто. Пири мина по главния коридор до първата пресечка и зави вдясно. В следващия коридор зави вляво и се насочи към центъра на сградата... И там, само на десет метра пред него, стояха двама облечени в ливреи пазачи. Спомни си, че ги беше видял пред кабинета на градския наместник.

Те го погледнаха изненадани, намръщиха се и посегнаха към револверите си. Пири ги застреля, след това уби и мохите, преди да са измъкнали ноктите си изпод пагоните на своите господари. Ободрявайки се наум, той бутна вратата и влезе с готови за стрелба ръце.

Сцената беше почти същата като онази, която бе видял последния път чрез сензорите на Джошуа. Но с две важни изключения: миризмите, които и той, и контактната група бяха избегнали по-рано, сега бяха непоносими. Полузадушен, той изведнъж спря; покритият с възглавници трон на градския наместник беше празен.

След няколко удара на сърцето Пири възстанови дишането си и възвърна гласа си. За хората, седнали пред ниските маси около трона, тези няколко секунди се оказаха спасителни. Той не знаеше дали парите усилваха мисловната им дейност или по природа бяха наблюдателни, но когато отново беше в състояние да действа, те бяха изчезнали. Очевидно се бяха досетили кой е. Като по даден знак, помещението се опразни.

— По дяволите — промърмори тихо Пири, открил, че пушекът има и странен вкус. Той включи звуковите усилватели, затаи дъх... Някъде иззад свободно висящите завеси чу леко дишане.

Значи не всички се бяха измъкнали през резервния изход. Дали останалият квазаманец бе въоръжен? Вероятно, макар че никой от другите не се опита да използва револвера си. Това го наведе на някои интересни изводи. Но дори скритият квазаманец да не посмееше да стреля, Пири нямаше желание да го търси в тази мъгла, като се ориентира само по слабия звук от дишането. Може би имаше друг начин. Ако мохите наистина бяха толкова докачливи, както изглеждаха, когато контактната група за първи път излезе от шлюза на „Капка роса“...

С готова за всякакви изненади лява ръка, той се пресегна с дясната и извади откраднатия револвер.

Звукът от стърженето на стомана в кожа проехтя като гърмеж в тихата стая... Последвалото единично пляскане на крила беше достатъчно, за да определи посоката. Вляво пред него... Той се спусна към завесите и се изправи лице в лице с приведен, ужасен мъж.

Двамата мълчаливо се гледаха цяла секунда. Пири насочи вниманието си към мохото върху рамото на квазаманеца, но птицата

изглежда разбираше, че атаката ще означава самоубийство и остана неподвижна. Пири прехвърли цялото си внимание върху човека и произнесе единствената дума, която знаеше на квазамански:

— Кимерон?

Другият очевидно го разбра неправилно и поклати енергично глава.

— Сибио — каза той с треперещ глас, удари се по гърдите и се вторачи в револвера, който Пири все още държеше в ръка. — Сибио.

Пири се намръщи и повтори:

— Кимерон? Кимерон? — Той махна със свободната си ръка неопределено из стаята.

Сега квазаманецът разбра. Дори през димната завеса Пири видя как човекът пребледня. „Или не знае къде е градският наместник, или мястото е строго секретно“, реши той. — Подозираше, че е последното. Дрехите на Сибио бяха прекалено богати, за да е обикновен прислужник. Кобрата пристъпи напред и погледна строго мъжа.

— Кимерон? — гневно излая той.

Квазаманецът погледна Пири в очите и мълчаливо се изправи.

Резервният изход беше точно там, където трябваше да се намира — пред покрития с възглавници трон. Но за това Пири си спомни по-късно. Сибио му показва скрития лост, който освобождаваше врата към една изба. Пири погледна в отвора и видя шахта с размери метър на метър. Няколко метра по-надолу тя преминаваше в извита рампа, която вероятно водеше в силно охранявана подземна стая.

За нещастие положението на вратата подсказваше, че тя е удобна и за отстраняване на нежелани лица, което означаваше, че охраната долу е подготвена да се справя с евентуални неприятности. Но при малкото време, с което разполагаше Пири, не можеше нищо да се направи. Сега, когато вратата беше отворена, нямаше никакъв смисъл да се колебае. Той погледна за последен път мохото на Сибио и влезе в шахтата.

Подът беше гладък, макар че доста отрано плавно се спускаше надолу. Само в последната си част наклонът бе тридесет градуса. Премина го по гръб. Пътят беше много по-къс, отколкото очакваше. Пири едва успя да зърне неясното квадратно очертание, което се

носеше към него, когато се удари в леката завеса, падна по гръб върху гигантски дюшек от дунапрен и изпусна оръжието. Присви очи...

И откри, че е заобиколен от квазаманци с насочени револвери.

Докато лежеше неподвижен, преброи пет души. Войникът, който беше най-близо до падналото оръжие, го вдигна и го пхна в празния си кобур.

— Стой, не мърдай! — заповяда на развален английски мъж, застанал до краката му.

Пири втренчи очи в него, след това лениво огледа наредените в кръг войници.

— Искам да се срещна с градския наместник Кимерон — каза той на мъжа.

— Не мърдай, докато не се уверим, че не носиш оръжие! — заповяда квазаманецът.

— Тук ли е Кимерон?

Мъжът не му отговори, а се обърна към хората си. Двама предадоха оръжията си на други и коленичиха от двете страни на Пири.

Тогава той силно удари с пети дунапреновия дюшек и се завъртя около точката, в която се опираше главата му. Един от револверите изтрещя, но твърде късно. А след това стана съвсем късно за каквато и да била реакция, тъй като Пири изстреля лазерен залп по целите, незабелязано хванати от системата, докато оглеждаше войниците. За миг стаята лумна, обхваната от лазерен огън. Когато тялото на Пири извърши пълно завъртане, петимата квазаманци бяха коленичили на пода или проснати в различни фази на шок, а нагретите им револвери лежаха разпръснати между мъртвите мохи.

Пири се изправи на крака и потърси с очи говорителя.

— Със същата лекота бих могъл да избия всички ви — каза спокойно той. — Не съм дошъл да убия градския наместник Кимерон...

Без предупреждение, другите четирима квазаманци скочиха на крака и се спуснаха към него.

Той ги изчака и когато първият приближи достатъчно, замахна и го удари с длан в гърдите. Чу се едно „пуф“ от изкарания въздух, остро изпукване на счупени ребра и квазаманецът отлетя два метра назад и се стовари на пода.

Останалите трима спряха. Пири видя на лицата им изписан безграничен страх. „Едно е — разсъждаваше той — да бъдеш обезоръжен от магически светлинен взрив, а съвсем друго да видиш груба физическа сила в действие. Особено, ако я изпиташ.“ Временната вцепененост на дланта му отминаваше, но кожата силно го болеше. Когато се свестеше, квазаманецът щеше да се чувства много по-зле от него. Ако изобщо дойдеше в съзнание.

Пири отново вдигна очи към говорителя.

— Не съм тук, за да убия градския наместник Кимерон. Искам само да говоря с него — каза той толкова спокойно, колкото позволяваше горящата му ръка. — Заведи ме при него! Веднага!

Квазаманецът облиза устни и погледна към мястото, където един от хората му оказваше помощ на ранения си колега. После обърна глава към Пири и кимна.

— Последвай ме! — Той нареди нещо на хората си, обърна се и тръгна към вратата в далечния край на стаята. Пири го последва. Останалите двама квазаманци тръгнаха зад него.

Минаха през вратата и за части от секундата Пири почувства дежа ви: същият трон с възглавници и ниски маси, както в кабинета на горния етаж. Но тази стая беше по-малка и вместо завеси имаше редове с дисплеи.

Намръщен, градският наместник Кимерон гледаше в един дисплей.

Когато Пири и ескорта приближиха, той вдигна глава. Кобрата почака неизбежната реакция. Погледът на Кимерон се плъзна по сплъстената коса и неподстриганата брада на Пири, по чуждата куртка над камуфлажния костюм, по мъртвото мохо, увиснало на рамото му само на един конец. Изразът на лицето му остана непроменен, но когато отново погледна към Пири, той беше поразен от блясъка на очите му.

— Ти си от кораба — хладно отбеляза Кимерон. — Напуснал си го преди да поставим кордона. Как го направи?

— С магия — отговори Пири. Той огледа стаята. Не по-малко от петнадесет квазаманци бяха втренчили очи в него. Всичките бяха с обичайното лично оръжие и мохо на рамото, но изглежда никой нямаше желание да посегне към револвера си. — Това е твоят подземен команден пункт, нали? — попита Пири.

— Един от тях — кимна Кимерон. — Има още много. Нищо няма да спечелиш, ако го разрушиш.

— Нямам намерение нищо да разрушавам — увери го Пири. — Дойдох, за да уредя освобождаването на нашите другари.

Кимерон изви устни.

— Вие, авентинците изключително трудно разбирате — изсъска той. — Смъртта на другия ваш пратеник на нищо ли не ви научи?

Пири почувства как устата му пресъхва.

— Какъв друг пратеник? Контактната група ли имаш предвид?

За момент градският наместник се намръщи. После лицето му се проясни.

— Ах, да, разбирам. Заглушаването на вашите радиосигнали ви е попречило да научите. Разбирам. Значи не знаеш, че Уинуърд е напуснал вашия кораб без разрешение от нас и е застрелян.

Уинуърд? Нима Телек вече е започнала опит за изтегляне?

— Защо го застреляхте? — озъби се той. — Ти каза, че е бил пратеник...

— *Всички* вие сте отговорни за непровокираната смърт на осем квазаманци в Пурма и шест тука. Вие шпионирате и убивате. По законите на Квазама тези престъпления се наказват със смърт.

Пири го гледаше и умът му не можеше да проумее станалото. Уинуърд... застрелян като рогат леопард, вероятно дори без предупреждение. „Тогава защо не стрелят по мен?“ Обикновен страх? Нямаше да бъде изненадан. Или бе нещо по-специално? След като Уинуърд беше убит и дявол знае какво се бе случило в Пурма... каквото и да беше то... всичко бе свършено. Сега може би искаха само да се сдобият с една жива кобра за изследване.

Погледът му се насочи към дисплеите пред Кимерон. Стаи, коридори, външни изгледи. Три показваха „Капка роса“. „Трябва да са от кулата на летището — помисли той. — Предаване на живо? Ако е така, все още има надежда някои да се измъкнат. Корабът изглежда незасегнат.“

— Засега предпочитаме да те оставим жив — обади се Кимерон и прекъсна мислите му. — Ти и онези двамата, Серенков и Риндстат, нямате никаква възможност да избягате. Казвам ти го, за да не се опитваш и да не ни принудиш да те убием преждевременно.

— Нашият кораб ще се спаси — заяви Пири. — И тогава другарите ни ще съобщят на нашия народ, че сте ни арестували.

— Вашият кораб също не може да се спаси. — Кимерон беше съвсем уверен. — Преди да достигне до края на пистата, насочените срещу него оръдия ще го разрушат.

Но „Капка роса“ можеше да излети вертикално. Дали това щеше да помогне? Нямаше начин да разбере, но при националната параноя на квазаманците, Пири беше склонен да се съмнява.

— Все пак, бих желал да поговоря с теб за освобождаването на нашите другари — каза той на градския наместник, само колкото да не мълчи.

Кимерон свъси вежди.

— Говориш глупости — отсече той. — Ние имаме теб и тялото на Уинуърд и сигурно ще можем да разберем така наречената от теб „магия“.

— Нашата магия не може да се научи от мъртвец — излъга Пири.

— *Tu* все още си жив — напомни му Кимерон. — От Серенков и Риндстат ще получим информация за вашата култура и технология, което ще ни подготви за всякакви атаки срещу нас в бъдеще. А от вашия кораб... цял или на парчета... ще научим още повече — може би достатъчно, за да подновим междузвездните си пътувания. Всичко това е в наши ръце. Какво повече можете да ни предложите, за да ви пуснем?

На този въпрос Пири не успя да отговори. Но методът, по който за една седмица бяха научили английски, може би наистина щеше да им позволи да възстановят „Капка роса“ и неговите системи, независимо какво би останало след неговото разрушаване.

Което означаваше, че смелият му опит за освобождаване, сега и винаги е бил обречен на неуспех. На Серенков и Риндстат не можеше да помогне, а той щеше да прекара последните си минути тук, в подземния команден център на градския наместник. „Ако по някакъв начин успея да намеря комуникационния пулт... а след това и начин да го изключа... и измисля как да сигнализирам на «Капка роса» веднага да се измитат... и направя всичко това преди многобройните квазамански войници да ме убият...“

И когато абсурдността на всяка от изброените стъпки се изправи пред него непреодолима като планина, вселената му поднесе подарък.

Един малък подарък, почти знак, но той го видя, а Кимерон — не. С искрена усмивка на удовлетворение Пири се обърна към градския наместник.

— Питаш какво ти предлагам, господин градски наместник? — каза спокойно той. — Предлагам ти изгодна сделка, защото всичко, което преди малко държеше в ръцете си, сега се изнизва като пясък между пръстите ти.

Кимерон се намръщи. И точно, когато започна да говори, Пири чу как войникът-говорител до него ахна. Кимерон погледна зад себе си... и се обърна към Пири преbledнял.

— Как го направиха?

— Какво „как са направили“? — Пири погледна над рамото на Кимерон към дисплея, който показваше летищната кула и околностите.

Или по-точно, който преди минути ги показваше. Сега дисплеите бяха угаснали.

— Питаш как? Много просто, господин градски наместник — заяви Пири и потрепери при спомена от детските години. Както Макдоналд преди него през онзи ужасен ден на отмъщение срещу Чалинор... — Изглежда, че Уинуърд се е върнал от мъртвите.

21.

Беше съвсем неочаквано... толкова неочаквано... че Уинуърд дори нямаше време да реагира. Вървеше с ескорта квазаманци край кулата, тайно оглеждаше сградата и съседния район за оръдия и допълнителна охрана и се мъчеше да измисли какво точно да каже, когато отиде при онзи, при когото го водеха. Просто си вървеше мирно и тихо. После командирът промърмори нещо, обърна се и преди Уинуърд да успее да направи каквото и да било, нощта се освети от гръмовен блясък, нещо като тежък ковашки чук го блъсна в гърдите, фаталният изстрел отекна в ушите му и той отлетя в небитието.

Мракът в мозъка му бавно избледня и Уинуърд се върна към действителността. Струваше му се, че са минали часове. Първа дойде болката — тъпа, чукаща в гърдите; остра, пареща в очите и лицето. След това започнаха да функционират и останалите сетива. Започна да долавя звуци: стъпки, отваряне и затваряне на врати, откъслечен неразбираем говор. После откри, че лежи по гръб и ритмично подскача, сякаш го носят. С всяко подскачане усещаше, че нещо капе под куртката.

Постепенно разбра какво се беше случило.

Бяха го застреляли. Умишлено и подло го бяха застреляли. И сега вероятно умираше.

От подготовката за първа медицинска помощ си спомни само, че раненият не трябва да се движи без нужда. Въпреки болката остана неподвижен, със затворени очи. Очакваше от загубата на кръв отново да загуби съзнание и да потъне в тъмнина!

Но това не се случи. Напротив, с всеки удар на сърцето умът му се изостряше, крайниците му бързо възстановяваха силата и чувствителността си. Той отново се връщаше към живота.

Какво, по дяволите, ставаше?

И едва тогава, когато тялото и мозъкът му пак заработиха заедно и локализираха раната, той разбра.

Квазаманецът го бе застрелял в гърдите. Право в покритата с керамична пластинка гърдна кост, която практически беше непробиваема.

Последиците бяха по-малко ясни, но не му беше трудно да се досети. Куршумът е изкарал въздуха от гърдите му. Може дори временно да е спряло да бие и сърцето му и през последните няколко секунди или минути той се е борил да достави кислород на организма си. Лицето и очите му сигурно са обгорели от изстрела, защото ужасно го боляха. За части от секундата го прониза мисълта, че може да остане сляп.

Но в момента това някак не му се стори толкова важно. По-важно беше, че е жив и вероятно всичко имплантирано в тялото му функционира...

А квазаманците го мислеха за мъртъв.

Щяха да си платят за грешката! С кръв!

Трябваше да започне веднага. Очите му може би нямаше да виждат, но имплантираните в кожата около тях оптически усилватели не бяха повредени. Те щяха да запазват зрителните нерви, разположени дълбоко под защитата на черепа. Всъщност, усилвателите не бяха проектирани да заместват нормалното зрение, но кратката проверка показва, че при нулево увеличение, съчетано с най-ниското ниво на усилване, дават достатъчно ясна картина.

Между четирите подскачащи глави над него видя таван. Внимателно, бавно завъртя главата си на една страна. Минаха покрай две врати, завиха около един ъгъл и през отворена двойна врата влязоха в стая с бели стени и светла стоманена арматура, която на места стигаше до тавана. Четиримата квазаманци сложиха носилката на една маса. Той отпусна главата си така, че да е обърната надясно, към изхода. Квазаманците излязоха, затвориха вратата и го оставиха самичък.

Но не за дълго. Стаята, в която се намираще, беше или клетка за ранени, или хирургически кабинет. Ако беше на мястото на квазаманците, Уинуърд щеше да започне колкото е възможно по-бързо да извършва дисекция на мъртвата кобра. Докторите вероятно вече се приготвиха в съседната стая и всеки момент щяха да влязат.

Като полагаше усилия да се движи незабележимо, той бавно завъртя глава и откри стъкленото око на мониторна камера. Беше в

задния горен ъгъл, извън пряката линия с неговите лазерни и звукови оръжия. Разбира се, би могъл да вдигне ръце и да стреля по нея, но ако някой следеше монитора, преди да премине през двойната врата и да изскочи в коридора, сигнализацията ще се включи. Действащото във всички посоки звуково оръжие също нямаше много да помогне да се скрие картината. Трябваше му нещо, с което да отклони вниманието на квазаманците.

Зад себе си чу шум от отваряне на врата и миг след това сред лабиринта от медицинска апаратура се появиха четири облечени в бяло фигури.

И диверсията изведнъж стана жизнено необходима. Войниците и носачите навън може да не бяха забелязали нито слабото му дишане, нито че раната на гърдите му още кърви, но приближаващите доктори нямаше да направят същия пропуск. Трябваше да ги задържи далеч преди да разберат, че е още жив.

Шефът на групата беше вече само на един метър от него. Уинуърд включи звуковото оръжие, нагласи го на най-ниската честота и затаи дъх.

Реакцията беше точно такава, каквато бе очаквал. Когато невидимата вълна го удари, квазаманецът трепна и се спря. Другият зад него залитна и се блъсна. За минутка те останаха скупчени точно зад най-неудобната зона и заговориха, а гласовете им звучаха едновременно и разтревожени, и гневни. Уинуърд стисна зъби и зачака следващия им ход.

Не се наложи да чака дълго. Това беше още едно доказателство за голямото желание на върховното командване дисекцията на кобрата да стане незабавно. Шефът махна с ръка на другите да се отдръпнат, взе от наблизо поставената табла един остър инструмент и се приближи до масата. Той се пресегна да свали куртката на Уинуърд...

Звуковият разрушител на кобрата опърли кожата на ръката му и квазаманецът отскочи назад. Той закрепця и побягна покрай масата към задната врата, следван от един от останалите.

Вратата бързо се отвори и с трясък се затвори зад тях, а другите двама се свряха един в друг и зашепнаха от благоговение или страх, или и от двете. Уинуърд се опита да отгатне какво ще направят, но шумът от звуковата вълна, съчетан с чукащата болка в гърдите и

лицето замъглиха мозъка му толкова много, че не можа да продължи мисълта си.

Отново не се наложи дълго да чака. Единият от квазаманците отиде в края на стаята и се върна с руло изолиран електрически кабел, взе от таблата с инструменти скалпел и започна да сваля изолацията от единия край на кабела. Когато вторият квазаманец пъкна другия край на кабела в заземеното гнездо на един контакт на стената, Уинуърд с нарастващо вълнение разбра, че възможността, на която се бе надявал, е тук.

Очевидно квазаманецът беше стигнал до заключението, че неговият колега е изгорял от токов удар от тялото на Уинуърд и се готвеше да отведе останалия електрически товар.

След още една минута квазаманците бяха готови. Първият остави скалпела на таблата и замахна със свободния край на кабела, за да го хвърли върху гърдите на кобрата. Уинуърд леко премести дясната си ръка и се прицели в контакта. Трябваше малко да се протегне, но не му оставаше нищо друго, освен да опита. Медната змия прелетя във въздуха, насочи се към гърдите му и той стреля с мълниемета. За части от секундата лазерната светлина трасира във въздуха желания път, йонизираната диря достигна желаната проводимост. После стаята се разтърси от гръм. Трясъкът сякаш разцепи главата на Уинуърд. И тогава токов удар изключи мрежовите прекъсвачи.

Стаята потъна в тъмнина.

Преди ехото да бе заглъхнало, Уинуърд скочи от масата и излетя през двойната врата. Дори ако мониторната камера не беше блокирана от настъпилата тъмнина, почти сигурно бе, че последвалата светкавица щеше да маскира мигновеното нахлуване на светлина от коридора, когато кобрата изскочи от стаята.

За негово най-голямо учудване коридорът бе празен. Вероятно на медицинския етаж нямаше много командни зали и поради това движението беше малко. Затърси стълби. Докато вървеше, внимателно се опита да отлепи клепките си.

Безуспешно. Изстрелът на квазаманеца го бе ослепил. Може би дори авентинските офтамолози нямаше да могат да му възвърнат зрението.

Позатихналата ярост, която тлееше в него, отново лумна. Към ръката на Йорк се прибави още една сметка, която трябваше да уреди с

този свят.

На два пъти сменя коридорите, преди да срещне някого. Когато накрая и това стана, заложи всичко на една карта.

Заобиколи ъгъла точно, когато от асансьора, който търсеше, само на десет метра от него се изсипа половин дузина квазаманци. Между тях беше и стрелялият в него.

Шокирана, цялата група замръзна. Дори ограниченият образ от оптичeskия усилвател беше достатъчен, за да предизвика в Уинуърд усмивка на задоволство от невероятния ужас, изписан върху лицето на неговия нападател. Три секунди квазаманците стояха като парализирани, четири, пет и изведнъж като луди посегнаха към оръжията си.

Уинуърд се завъртя на десния си крак и от бронебойния лазер на левия към тях изригна смъртоносен огън.

Мохите се спасиха от първия изстрел, но докато летяха към него в безсилна ярост, лазерите от пръстите му ги поразиха. Без да погледне назад, Уинуърд скочи над овъглените тела към вече затварящата се врата на асансьора. За момент се замисли пред бутоните на таблото, които бяха най-малко три пъти повече от необходимите, после натисна най-горния и заслушан в слабото бръмчене на асансьора, се приготви за бой.

Вратата се отвори и той се намери в полуосветена стая, където дузина квазаманци го чакаха с извадени револвери.

Изгърмяха като един, но Уинуърд вече беше излязъл от огневата линия. Серводвигателите на краката му го подхвърлиха и превъртяха във въздуха, краката му удариха тавана, потъвайки до глезените в дъските. Отблъсна се и след още едно превъртане полетя към пода зад квазаманските войници, а лазерите в края на пръстите му блъвнаха смъртоносни лъчи... Едва ли някой от квазаманците преди смъртта си разбра какво се случи.

И отново мохите надживяха господарите си, и отново Уинуърд се погрижи да съкрати живота им. Но този път, преди да умре, една птица го достигна. Ноктите ѝ раздраха на лявата му ръка десетсантиметрова рана.

— По дяволите всичко — изруга високо Уинуърд, разкъса ръкава на окървавената куртка и несръчно се превърза. Засадата означаваше,

че охраната е в готовност, макар че не бе чул сигнализация. Огледа стаята и разбра, че такава сигнализация не е необходима.

Околовръст, на височина човешко око, бяха разположени големи прозорци — вероятно с поляризирани стъкла, защото отвън не ги беше забелязал — и през тях видя на летището гибелно уязвимият „Капка роса“. Под прозорците в кръг бяха наредени мониторни дисплеи.

Значи бе открил главния оперативен пункт или най-малкото някой от спомагателните. На дисплеите се виждаше припряното движение на въоръжени хора. Уинуърд отиде до асансьорната врата и се ослуша. Кабината се движеше нагоре, несъмнено пълна с войничка-камикадзе. Той огледа стаята, откри три мониторни камери и изпрати към всяка по една лазерна мълния. Сега квазаманците бяха по-слепи от него и трябваше да гадаят какво е намислил. И докато та се потяха, той им подготви още две изненади.

Уинуърд отиде на срещуположната на „Капка роса“ страна. Опря лице в стъклото и погледна надолу. Не беше успял да види много преди да го прострелят, но бе зърнал нещичко и оттук без проблем забеляза тежките оръдия, скрити в сянката от кулата, готови да бъдат изтикани от укритието и да обсипят със снаряди кораба. Стига да имаше кой да ги изтика.

Най-близкият монитор показваше същото, както и десетината други в стаята, сякаш беше комутатор от някоя станция в сградата. Уинуърд изстреля една мълния към него, за да прекъсне всички линии, после го сграбчи, измъкна го от скобите, с които беше прикрепен за стената и го вдигна над главата си. Стъклото — или може би някакъв друг материал — на прозореца беше много устойчиво; отне му почти петнадесет секунди, за да го разбие със звуковия разрушител. Уинуърд се питаше как ли се чувстват хората под него при неочаквания дъжд от стъкла. Отиде до прозореца и хвърли монитора към едно от оръдията с точността и силата, които му даваха имплантираните устройства.

Миг преди мониторът да падне върху групичката зад оръдието, започнаха да се чуват писъци. Едновременно с това вратата на асансьора срещу стаята се отвори. Уинуърд не изчака да преброи пристигналото подкрепление. Той стъпи върху рамката на разбития прозорец, обърна се и скочи. Докато минаваше през прозореца, се хвана за горния край, промени посоката и ъгловата скорост на тялото си и се насочи към покрива на кулата.

Падна точно в средата на малка група квазаманци, които очевидно бяха дотичали да видят какво става долу.

Не си направи труда да използва лазерни или звукови оръжия и въпреки това те нямаха никакъв шанс. Той изви ръце като барабан на вършачка и окървавени или зашеметени, запрати квазаманците във всички посоки. С мохите работата стоеше другояче. Но вече бе свикнал на техните атаки и изпитваше някакво странно удоволствие да ги убива във въздуха с лазер.

Тази прекалена самоувереност едва не му струва живота. Срещу него с оръжия в ръка стояха четирима от квазаманския контингент. Мигновено се справи с тях, но когато вдигна глава от последните си жертви, видя да го връхлитат четири мохи.

В първия момент го спасиха компютъризираните му рефлексии, които познаха заплахата и го отхвърлиха ниско встрани. Беше изпълнявал тази маневра безброй пъти при лова на рогати леопарди. Но нито рогатите леопарди, нито ракетите за жива сила имаха маневреността на мохите. Едва се бе изправил на крака, когато първите две птици го достигнаха. Този път преодоляха защитите му.

Дъхът му секна от болка, когато едното мохо заби ноктите си дълбоко в лявата му ръка, а с човката си разкъса направената по-рано превръзка. В последния момент Уинуърд успя да се отдръпне и да избегне пикиращата втора птица, насочила се право към главата му, но крилото ѝ го удари по лицето и му разби носа. А след нея дойдоха и последните две птици; едната се спусна към дясната му ръка, другата кацна на дясното му рамо и започна да го кълве по бузата.

Уинуърд побесня.

Хвърли се по гръб и притисна с всички сили ръцете си към покрива. Усещаше как костите на мохите се чупят от смазващия натиск, но продължи, докато окървавените птици не разтвориха нокти и не паднаха от него. После се пресегна, сграбчи друго мохо за врата и го изви. Чу, че изпука. Тогава се върна последната птица и се стрелна към лицето му. Опита се да я хване за краката, не успя и вместо крака, сграбчи крила и затегли настрани. Едното се откъсна и Уинуърд захвърли двете части от мохото. В този момент изтрещя револверен изстрел и покрай него изсвистя куршум. Кобрата описа дъга с бронебойния си лазер срещу приклекналите стрелци, скочи на крака и се втурна към тях.

И четиримата бяха мъртви. Уинуърд пое въздух с широко отворена уста. Яростта му затихна и отстъпи пред болката в ръцете, в бузата и в рамото. Мозъкът му отново заработи и той се огледа за оръдията, разположени там от враговете му.

Бяха мортири или нещо подобно — просто цев и ударен механизъм на дъното. Снарядите стояха подредени до тях. Следваше да се очаква, че са с прости ударни детонатори. Той грабна един наръч и затича към задния край на покрива.

Първия изпрати към двете лица, които надзъртаха през разбития прозорец. Експлозията разби още два. Уинуърд хвърли още един снаряд в мониторната стая на командния център. Обърна се и останалите полетяха към оръдията и безрезултатно стрелящите по него оттам квазаманци. Когато ръцете му се изпразниха, беше повече от ясно, че вече няма да могат да стрелят.

Зад гърба му се отвори вратата на стълбището за покрива. Уинуърд дори не си направи труда да погледне. Хвана се за края на парапета и се прехвърли в стаята под него. Нанокomпютърът му компенсира малко по-голямото завъртане и той стъпи върху отломките от стъклата.

Стаята беше в пълен безпорядък: таванът беше пробит и почернял от мортирните снаряди. Някои от мониторните екрани бяха разбити от летящи парчета, други — обгорели. Виждаха се най-малко четири трупа.

„Всичко това направих аз.“ — Тази мисъл го поразил и той леко потрепери. За първи път през живота си Уинуърд наистина разбра защо човешкият Доминион спечели войната срещу трофтите и защо неговите съграждани отхвърлиха искането за завръщане на своите защитници.

Внимателно мина между отломките, отиде до асансьора и натисна бутона за повикване. Може би рискуваше, ако квазаманците все още не се бяха научили да не изпращат много хора срещу него. Но емоционалната възбуда и загубата на кръв го бяха направили лекомислен и за момента асансьорът му се струваше по-сигурен от стълбите.

Миг по-късно силен блясък го накара да се обърне. Гората зад „Капка роса“ беше в пламъци.

Неволно изруга от страх, че е закъснял и корабът е атакуван. Ала после си спомни инструкциите на Телек, преди да напусне кораба. Ф'ахл е чул изстрелите и сега прочистваше гората с лазерен огън. Не беше сигурен какво е станало с чакащите там войници, но не се съмняваше, че с горящите дървета около тях, ако някои квазаманци все още бяха живи на постовете си, те повече мислеха как да се измъкнат, отколкото да атакуват.

Като стана дума за войници...

Асансьорната кабина пристигна празна. Натисна втория бутон отгоре надолу. Като по чудо асансьорът тръгна в избраната посока — може би блокировката беше на последния етаж? — и спря пред малка, безлюдна стая.

Безлюдна, но не и тиха. Навсякъде беше пълно с електронна апаратура, а от един пулт близо до средата се чува два гласа.

Уинуърд излезе от кабината и отиде при говорещия пулт. Вероятно беше телефонен комутатор, оставен включен от дежурните, които чувайки шума на горния етаж, благоразумно бяха побързали да изчезнат. Той се зачуди дали микрофонът в залата е все още включен и реши да провери.

— Чувате ли ме? — попита.

Гласовете изведнъж млъкнаха.

— Кой си ти? — миг по-късно се обади един от тях на учудващо добър английски.

— Майкъл Уинуърд, в момента управляващ тази кула — заяви той. Ако имаше късмет, те щяха да му кажат защо всъщност все още не я контролираше и с това да му подскажат следващия ход. Линк трябваше вече да е тръгнал от „Капка роса“. Дватамата с него щяха да им устроят едно неповторимо представление...

— Майкъл, тук е Алмо — неочаквано прозвуча гласът на Пири. — Как е при теб?

Уинуърд понечи да отговори, но едва на втория път от устата му излязоха думи.

— Алмо! Къде си?

— В подземния команден център на градския наместник — предаде Пири. — Твоето завръщане от мъртвите изглежда го потресе.

Въпреки болката и слабостта, Уинуърд почувства как по лицето му се разля мрачна усмивка. Потресло ли го е? Ако имаше капка разум,

трябваше да е разтреперан от ужас.

Пири отново заговори.

— Сега, господин градски наместник, положението изглежда се промени. Аз държа теб, а Уинуърд контролира кулата...

— Той не контролира кулата — намеси се Кимерон. — Преди малко говорих с командващия кулата...

— Мога да поема контрола, когато си поискам — остро го прекъсна Уинуърд. Очевидно Пири се опитваше да преговаря с квазаманеца. Колкото по-силна бе помощта на Уинуърд, толкова по-големи бяха шансовете му да се върне на кораба, преди да умре от загуба на кръв. — И оръдията, насочени към „Капка роса“, са неутрализирани. Ф'ахл може да отлети, когато пожелае.

Гласът на Кимерон беше тих, думите му — внимателно подбрани.

— Вие предлагате да запазим вашите животи, за да не загубим още от нашите. Вече казах, че не можем да приемем такова споразумение. Знаете твърде много за нас. Каквото и да ни струва, няма да ви пуснем да заминете.

Без да чака отговора на Пири, Уинуърд бързо се върна в асансьора. На мястото на Кимерон той вероятно би взел същото решение и искаше преди преговорите официално да бъдат прекъснати, да е на път за „Капка роса“. Пресегна се към таблото с дългата редица бутони...

И спря.

Всички тези бутони, много повече, отколкото бяха необходими за сграда с подобна височина...

Уинуърд отвори вратата на кабината и се върна обратно в комуникационната зала. Пири говореше нещо за масово разрушение. Уинуърд не го остави да довърши.

— Алмо? — извика той. — Слушай... спомняш ли си, че според някои, голяма част от промишлеността на квазаманците е под земята? Аз мисля, че тази кула е входът към това място. Да отида ли да доведе Дорджей, за да слезем долу и да проверим?

Уинуърд зачака развълнуван, като се надяваше, че Пири ще се сети да използва току-що направения намек. Уинуърд имаше смътна идея, мозъкът му бе започнал да се замъглява, инстинктът му

подказваше, че не може да се довери на точността на логиката си, но се надяваше Пири да е в по-добро състояние.

— Изглеждаш ми разстроен, господин градски наместник — чу той гласа на Пири през обгърналата съзнанието му мъгла. Не долови никаква реакция и след малко Пири продължи. — Знаеш, че можем да слезем долу. Ти видя на какво сме способни и колко малък ефект имат вашите револвери срещу нас. И тъй като корабът ни е свободен и невредим, нищо не ни пречи да слезем, да разгледаме всичко и да напуснем Квазама.

— Ще избием всички ви — заплаши Кимерон.

— Прекрасно разбираш, че това е нереално. Аз ти предлагам сделка: освободи невредими нашите хора и ние ще си отидем, без да слизаме долу.

Смехът на Кимерон прозвуча като лай.

— Опитваш се да изтъргуваш нещо срещу нищо. Но дори да се съглася, не ще мога да убедя нашите хора да приемат това предложение.

— Ти каза, че ние ще отнесем със себе си сведения за живота в града и селото, но ако не приемеш предложението ни, ще отнесем не само тези сведения, а и всички ваши тайни — хладно заяви Пири. — Времето за вземане на решение изтича. След три минути Уинуърд се отправя надолу, а не мога да ти гарантирам, че Линк няма да тръгне дори по-рано.

Минаха цели три минути и дори малко повече, но накрая Кимерон се съгласи.

22.

Петнадесет минути по-късно Кимерон се сдоби със съгласието на властите в Пурма, където държаха Серенков и Риндстат. Прекратиха радиозаглушаването само за пет минути, но Пири вече бе получил разрешение да изпрати чрез външните високоговорители на кулата съобщение до Линк да предупреди другите кобри да не се показват и да не предприемат атака. Когато най-после разрешиха на Пири да се свърже с Телек, тя одобри споразумението и нареди Линк, заедно с Уинуърд да чакат в кулата пристигането на Пири. Неохотно придружен от Кимерон, Пири се качи в една кола, приготви лазерите си за неизбежната засада и по широкия булевард се отправиха към летището.

Засада нямаше. Колата мина през няколко поста, но никой не посегна да извади оръжие. Караха покрай високи сгради, без никой да хвърли дори камък срещу тях. Прекосиха дори тълпи от тъжни квазаманци край кулата на летището. Нищо застрашително. Изкачиха се до главния шлюз на „Капка роса“ и заедно изчакаха завръщането на Уинуърд и Линк.

Двете кобри влязоха в кораба и Пири се обърна към Кимерон:

— Ние изпълнихме нашата част от споразумението — каза той с твърд и спокоен глас. — Ти изпълни само половината от вашата част. Вярвам, че няма да се поддадеш на изкушението и да се отметнеш.

— Двамата ви другари ще чакат, когато кацнете в Пурма — отговори хладно Кимерон.

— Добре. Сега се качвай на колата и изчезвай, преди да сме тръгнали. — Пири мина през шлюза и той се затвори.

Вътрешната врата се плъзна встрани и в същия момент „Капка роса“ леко се наклони и се отлепи от земята. Пири влезе в салона, където го чакаше Линк.

— Може би наистина ще отлетим — тихо подхвърли по-младата кобра.

— Вероятно, но остава едно голямо „може би“ — кимна Пири.
— Как е Майкъл? Видя ми се доста зле, когато минахте покрай мен.

— Не зная. Сега за него се грижи губернаторът. Предполагам, че е в по-добра форма от Декер.

— Какво се е случило с него? Видях да го изнасят на носилка, но повече нищо не зная.

Линк сви устни.

— Опитал се да измъкне контактната група от автобуса. Мохите издрали ръката му до костта.

Пири почувства как мускулите на врата му се стегнаха.

— О, Господи. Той...

— Много е рано, за да може да се каже нещо определено, освен че вероятно ще оживее. — Линк облиза устни. — Слушай, Кимерон каза ли нещо за Джъстин? Когато докараха Декер на борда, той се смени с Джошуа. После го откараха към Пурма.

„За непровокирани убийства в Пурма — беше казал Кимерон, — «Капка роса» е осъдена на смърт.“ Дали не бяха дело на Джъстин? Сигурно. Кимерон не го спомена при преговорите за освобождаване на другите пленници. Означаваше ли това, че Джъстин бе на свобода, самичък в квазаманската нощ?

Или беше мъртъв?

— Нищо не каза — отговори бавно Пири. Умът му подсказваше, че Джъстин е в опасност. Беше се случило онова, за което се тревожеше още от самото начало. — Добре. Първо ще кацнем в Пурма, ще вземем на борда Юри и Марк и след това ще решим какво можем да направим за Джъстин.

— Да. — Линк за момент огледа лицето му, след това кимна. — Така ще направим. А сега да се върнем в салона и да видим какво става.

— Разбира се. — Обратно в салона, където ги чакаше Джошуа... Но Пири нямаше да му каже, че неговият брат може да е мъртъв. Във всеки случай, още беше рано да му го казва.

Вързан здраво за изключително неудобния стол за разпит, Риндстат наблюдаваше вратата, през която бяха излезли ексекюторите и се опитваше да изглежда спокоен пред фокусираните към него камери.

Задачата му не беше лесна. Разпитът бе шумен и брутален. Когато четиримата квазаманци неочаквано изключиха стробоскопните светлини и излязоха от стаята, той почувства облекчение. Но те се забавиха и отсъствието им започна да му се струва злокобно. Какво можеше да изисква половинчасова подготовка? Шокови процедури? Ултразвукови? Може би нещо толкова грубо... и ужасно... като рязане парче по парче? При тази мисъл стомахът му се сви на топка. Смърт... бърза смърт... това си бе пожелал той, когато пое риска да участва в мисията. Бавното мъчение беше нещо съвсем различно, а той знаеше много повече от авентинската технология, отколкото наистина бе готов да им разкаже.

Вратата се отвори с трясък и въпреки самообладанието си, Риндстат трепна. Влязоха двама от четиримата разпитващи го квазаманци. За момент те се втрениха в него. Той се постара да издържи погледите им без да трепне. После все така безмълвно те се наведоха и започнаха да го развързват.

„Започва се“, помисли си Риндстат и се стегна. Килията за изтезание беше приготвена и сега щеше да разбере какво са намислили.

Квазаманците го развързаха, но когато Риндстат размърда изтръпналите си крака, мъжете се обърнаха и излязоха. Те затръшнаха вратата зад себе си и го оставиха самичък.

Обърканият му мозък не можеше да го проумее, но квазаманците не му оставиха време за чудене.

— Риндстат — изгърмя един скрит високоговорител, — приятелите ти постигнаха споразумение за твоето освобождаване. Ще ти дадем да се нахраниш и напиеш и след това ще те закараме до края на града.

Високоговорителят силно изпука и млъкна. В същия момент в долния край на вратата се отвори един процеп и през него се подаде табла с димящо задушено.

Това също не можеше да го проумее. Какво толкова ценно им бяха предложили от „Капка роса“, срещу което се бяха съгласили да го пуснат? При вида на храната тревожна мисъл прониза объркания му мозък.

„Отрова.“ В храната и в портокаловия сок беше сложена отрова и той скоро щеше да им каже всичко, което искаха да научат, за да му

дадат противоотрова. Или пък наистина го пускаха и тогава щеше да умре, преди да достигне до очистващите системи на „Капка роса“. Финален акт на квазаманско отмъщение.

Коремът му изкъркори и му напомни, че от обяда в Хърисийм, преди почти цял век, не беше ял. Помисли по-внимателно и опасността от отравяне му се видя малко мелодраматична.

Стомахът му отново изкъркори. Да предположим, че просто откажеше да яде? Ако храната наистина беше безопасна, вероятно нищо нямаше да се случи, само щеше да си остане гладен. Но ако в нея имаше отрова, щяха да дойдат и да му я впръскат с някакъв спрей.

Той отиде до таблата, вдигна я и внимателно помириса купата и чашата. По време на обиколката с контактната група няколко пъти беше ял квазаманско задушено и бе пил квазамански сок. Тук и двете храни миришеха така, както ги бе запомнил. Цял безкраен момент се бори с изкушението. Но ако наистина съществуваше вероятност да бъде освободен, тогава и най-малкият риск беше чиста глупост.

— Благодаря — каза той на скрития микрофон и остави таблата на пода до отвора, — но не съм гладен.

Риндстат затаи дъх. Ако гласът на квазаманеца прозвучеше гневно или разочаровано...

— Както желаете — рече другият. Процепът отново се отвори и Риндстат видя как една ръка прибра таблата.

Лъскава ръка.

Ръка в хирургическа ръкавица.

Над отвора се спусна капак, Риндстат се върна при стола си и почувства студ да обхваща цялото му тяло. Със сигурност от отрова, но не в храната. Върху таблата. Смесена с контактен абсорбционен катализатор и пулверизирана върху таблата.

И сега тя беше върху ръцете му и в кръвта му. Значи наистина щяха да го освободят — ако отравянето бе предназначено за разпита, нямаше да има нужда от толкова сложна хитрост — и в същото време да го убият. Мелодраматично или не, варварско или не, квазаманците бяха решили да си отмъстят.

Имаше ли изобщо някакъв шанс да се измъкне жив? Може би, но само ако квазаманците бяха подбрали такава доза, че „Капка роса“ да се отдалечи достатъчно, преди да се разбере за тяхното коварство. Колко време изискваше това? Един час? Два часа? Дванадесет часа?

Нямаше начин да разбере. Но фактът, че знаеше за отровата, щеше да даде на Телек и на корабната апаратура за медицински анализ максимално време за идентифициране и противодействие на използваната срещу него отрова.

„Хайде — мислено се обърна към «Капка роса». — Измъкни ме оттук.“ Той се отпусна на стола и съзнателно забави дишането си. Според теорията, колкото по-бавен беше метаболизмът, толкова по-бавно щеше да се абсорбира отровата в тялото му.

Риндстат се облегна и зачака.

Далечният вой на гравитационните двигатели, твърде слаб, въпреки слуховите усилватели, събуди Джъстин. За момент той остана да лежи във високата трева и си припомни печалните събития. После внимателно повдигна глава.

От движението неволно изохка. Беше забравил за раните, но гледката на северното небе му припомни всички подробности. Червеникавият мъглив овал се разнасяше на фона на блестящите звезди на квазаманската нощ.

През мъглата се виждаха очертанията на „Капка роса“.

Цяла минута гледа мъглата, стиснал зъби, за да не заплаче. Заминаваха. Без него. Също и без Серенков и Риндстат? Навярно. Нямаше начин да разбере със сигурност, но Телек беше разчитала на него да ги освободи и неуспехът му вероятно означаваше, че са ги изоставили.

Изоставени!

Инстинктивно, сякаш се опитваше да се изолира от емоционалния шок, умът му започна да търси изход. Можеше да се скрие в гората и да се храни с диви зверове с надеждата да оцелее до пристигането на военната експедиция, която несъмнено щеше да последва. Или да намери някое село, в което да размени своите умения на кобра срещу укриване от централните власти. Или...

Или просто да остане тук в тревата, докато умре. В края на краищата, всичко водеше до този неизбежен край.

Едва при тази мисъл осъзна, че „Капка роса“ се движи много бавно.

„Прекалено бавно. Корабът е повреден“, беше първото, което му мина през ума. Но ако гравитационните двигатели бяха повредени, Ф’ахл щеше да включи главния двигател. Не, ставаше нещо друго. И изведнъж разбра.

Нарочно летяха ниско и бавно. Търсеха го.

Джъстин мигом се обърна по гръб, насочи поглед към града и вдигна левия си крак, без да се интересува дали някой следи за неговия сигнал. След няколко минути „Капка роса“ щеше да е тук. След отчаянието в ума му нахлу надеждата за спасение, а в тялото му — адреналин. Нека сега квазаманците дойдеха да го хванат, нека целият град тръгнеше по следите му.

Той се прицели към „Капка роса“ и стреля три пъти с бронебойния лазер.

От тридесет километра сензорите на корпуса едва ли щяха да регистрират топлината от тези изстрели, но наблюдателите на кораба не можеха да ги изпуснат. Ако имаше такива.

Очевидно имаше. Отстрани на червения овал на „Капка роса“ светлините за кацане светнаха два пъти. Знак, че го бяха видели! Без да откъсва очи от града за евентуални изненади, Джъстин приклепна и се приготви да скочи.

След няколко минути „Капка роса“ кацна... необяснимо защо на цял километър на север. Мина му мисълта отново да сигнализира, но после реши, че е по-безопасно да отиде при кораба и затича приведен.

Никой не откри огън срещу него. Линк го чакаше до отворения люк и когато се качи, го посрещна с непроницаема усмивка.

— Приветствам те със завръщането ти на кораба — каза той, стисна му ръката, погледна го бегло и обърна очи към града. — Нямаш представа колко щастливи бяхме всички, когато видяхме подадения от теб сигнал.

— Аз също бях щастлив, когато ви видях — може би по-щастлив от всички вас, взети заедно — отговори Джъстин и проследи погледа на Линк. Към покрайнините на града се приближаваха половин дузина коли и един автобус. — Изглежда е време да се махаме оттук.

Линк поклати глава.

— Карат Юри и Марк. Алмо е постигнал споразумение за тяхното освобождаване.

— Какво споразумение? — намръщи се Джъстин.

— Срещу някакво обещание преди да отлетим да не разрушаваме техните промишлени бази. — Линк погледна към Джъстин. — Защо не отидеш да ти прегледат раните? Аз ще се оправя самичък.

— Е... добре. — Нещо не беше в ред, но в момента Джъстин не можеше да разбере какво. Той се обърна, влезе в люка, отвори вътрешната врата и се озова право в ръцете на брат си.

Една минута стояха просто прегърнати. „Единият, който си свърши работата — с горчивина мислеше Джъстин, — и другият, който не успя.“

Срамът обаче отстъпи пред облекчението, че отново са в безопасност.

Джошуа освободи от прегръдката брат си, сложи ръка върху рамото му и двамата тръгнаха назад.

— Ранен ли си?

— Нищо ми няма — поклати глава Джъстин. — Какво стана след като излязох?

Джошуа погледна към люка.

— Хайде да отидем в салона, където можем да наблюдаваме конвоя — предложи той. — По пътя набързо ще ти разкажа.

Минута по-късно бяха в салона, където завариха Намиди и Кристофър да наблюдават външните монитори. Учените им кимнаха, без да откъсват очи от екраните. Това беше добре дошло за Джъстин; той вече бе приветствал като герой повече, отколкото заслужаваше.

— Къде е губернаторът? — попита Джъстин, когато двамата с Джошуа седнаха пред друг екран.

— В лечебницата с Майкъл. Ще се върне, когато дойдат другите двама. И Алмо е навън, отвъд лампите, които очертават пистата за приземяване. Оттам ще може да прикрива Дорджей. В случай че квазаманците са намислили нещо.

— Няма да има никакви проблеми — обади се Намиди. — Постигнатото споразумение е приемливо и за двете страни и както се вижда, квазаманците спазват обещанието си.

Джъстин изръмжа.

— Като онова с експлозивната яка?

Всички се обърнаха към него.

— Да не искаш да кажеш, че е било измама? — попита Кристофър.

— Искам да кажа, че славно ни изиграха. В цилиндрите е имало камери и рекордери, не експлозивни. Пуснали са Джошуа да влезе в кораба, за да огледат подробно „Капка роса“.

Кристофър тихо изруга.

— Но тогава сигурно са видели размяната ви. Боже мой! Цяло чудо е, че след всичко това си жив.

От съзнанието на Джъстин сякаш се вдигна някакво бреме. В тази светлина свършената от него работа в края на краищата не беше толкова лоша.

Конвойт навън спря на сто метра от „Капка роса“ и когато Телек се върна в салона, около колите вече се бе струпала тълпа квазаманци.

— Добре дошъл, Джъстин! Радвам се, че успя — каза тя разсеяно и се наведе над рамото на Кристофър. — Видя ли ги?

— Не ги виждам — отговори той. — Вероятно са в автобуса на срещната страна. — Кристофър посочи с ръка. В потвърждение на думите му от автобуса слязоха две фигури и с леко залитане нагазиха във високата до колене трева.

Серенков и Риндстат.

Двамата мъже тръгнаха към „Капка роса“ и краят на тълпата се отдръпна, за да им направи път.

— Следете за извадени оръжия — обърна се Телек към присъстващите в салона. — Не ми се иска в последната минута да станат жертва на някоя атака или друг подобен номер.

— Ако имаха такова намерение, нямаше ли да го извършат, когато Алмо, Майкъл и Дорджей бяха в ръцете им? — обади се Намиди.

— Може би — изръмжа Телек. — Но тогава бяхме нащрек. Сега сигурно очакват, че сме се успокоили. Във всеки случай, не им вярвам. Много лесно приеха споразумението.

— Както приеха моя ултиматум да върнат Декер на кораба — промърмори Джошуа. Джъстин погледна към брат си и видя, че той съсредоточено наблюдаваха приближаващи се мъже.

Телек проследи погледите на близнаците.

— Нещо не е наред ли?

— Кажи й, Джъстин — подкани го Джошуа, без да откъсва очи от дисплея.

Джъстин отново обясни за яката.

— Хъм — изсумтя Телек, когато той свърши. — Допускаш ли, че на някой от тях са имплантирали бомба или нещо подобно, Джошуа?

— Не зная — бавно отговори Джошуа. — Но нещо не харесва.

— И на мен. — Телек се замисли, взе микрофона и набра външните високоговорители. — Юри, Марк? Спрете за минутка!

Озадачени, двамата мъже спряха на около двадесет метра от шлюза.

— Какво има, губернаторе? Нещо не е наред ли? — извика Серенков.

— Искам двамата да се съблечете по бельо — нареди тя. — Предпазна мярка.

Риндстат погледна през рамо към смълчаните квазаманци.

— Не може ли без тази мярка? — извика той с дрезгав глас. — Нищо не са сложили в дрехите ни. Сигурен съм. Моля ви, нека се качим на кораба облечени.

— Нещо не е наред — промърмори Кристофър. Той взе микрофона от Телек и набра нов номер. — Дорджей, дай им знак тихо да ти съобщят какво става. — Без да чака потвърждение, Кристофър включи външния високоговорител. — Хайде, момчета, чухте какво каза губернаторът. Събличайте се.

После мълчаливо върна микрофона на Телек, която също така мълчаливо го взе. На екрана се виждаше как двамата мъже свалят куртките си. Тъй като знаеше и следеше, Джъстин видя, че Риндстат движи устни. Вече събуваха ботушите си, когато се чу тих глас:

— Марк казва, че са отровени... с някаква отрова върху метален поднос, подаден им от ръце в ръкавици, за да не се докосват до нея.

— Това обяснява защо с такава охота се съгласиха да ги пуснат — изръмжа Намиди. — Губернаторе, трябва веднага да ги вземем на борда и да ги сложим в анализатора.

Телек гледаше екрана и на лицето ѝ се изписа ужас.

— Не са отровени — прошепна тя. — *Заразени са.* С нещо, което ще погуби всички ни.

За момент авентинците изпаднаха в шок. Първа дойде на себе си Телек.

— Алмо, върни се... използвай товарния люк, през който излезе! Дорджей, влез и затвори другата врата! Веднага!

— Какво? — изреваха в един глас Кристофър и Джошуа.

— Нямаме никаква алтернатива — озъби се Телек. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане на микрофона, лицето ѝ изглеждаше състарено. — Всички много добре знаете, че на борда нямаме изолационно помещение.

— Медицинският анализатор...

— Има голяма вероятност да не установи какво им е дадено — прекъсна тя Кристофър, — камо ли пък да знае как да се противодейства.

Джъстин усети, че под краката му палубата леко се разтърси, когато Пири затвори товарния люк. Миг по-късно разтърсването се повтори; Линк беше затворил главния люк.

На другия дисплей се виждаха Риндстат и Серенков. Бяха замръзнали от ужас.

— Хей! — изрева Серенков.

— Съжалявам — каза Телек и гласът ѝ прозвуча тих като въздишка. Тя изглежда си спомни за микрофона и го вдигна до устата си. — Съжалявам — повтори тя. — Инфектирани сте. Не можем да рискуваме и да ви вземем на борда.

— Извадиха револвери — съобщи Намиди. — Разбраха, че сме узнали за инфекцията.

— Капитане... стреляйте с лазера към квазаманците — извика Телек по интеркома. — Ослепете ги. След това... след това се пригответе за излитане.

— Не можеш да ги оставиш тук.

Джъстин не беше забелязал, че Пири е влязъл в салона, но гласът му показва, че отдавна е вътре и знае всичко.

И че той не приема това решение.

Телек се обърна към него, но в очите ѝ се четеше примирение.

— Каква друга алтернатива имам? — тихо каза тя. — Да ги сложим в скафандри за две седмици... и да наблюдаваме как умират, защото не можем да се доближим до тях и да опитаме някакво лечение?

— Останалите ще сме в скафандри — каза Пири.

— Кислородът няма да ни стигне за дълго — обади се Ф'ахл от мостика. — А зареждането от зарамена атмосфера ще бъде много рисковано.

Лазерът освети квазаманците и екраните на дисплеите за кратко оживяха. До ушите на Риндстат и Серенков достигнаха револверните изстрели и писъците на мохите. Те излязоха от вцепенението и се втурнаха към „Капка роса“. „Насочват се към кораба за да ги прикрива — помисли си Джъстин, — докато не излети в космоса и не ги остави.“

И изведнъж намери изход.

— Алмо — извика той, прекъсвайки безцеремонно Телек. — Два скафандъра... на товарния люк! Бързо!

— Джъстин, току-що заповядах... — започна Телек.

— Можем да ги вземем в трюма — продължи Джъстин, а думите му се застъпваха, тъй като се опитваше да говори колкото се може по-бързо. — Той се затваря херметически... Там с ултравиолетови лъчи ще стерилизираме външната страна на скафандрите.

— И ще ги гледаме как умират? — озъби се Телек. — Трюмът дори няма истински шлюз и ние не разполагаме със средства за...

— Но корабите на трофтите имат! — извика Джъстин.

В салона настъпи тишина. Чуваха се само загряването на гравитационните двигатели и заглъхващият шум от стъпките на тичащия в коридора Пири.

Три минути по-късно, сред безразборен дъжд от квазамански куршуми „Капка роса“ излетя и се отправи към звездното небе. След час Серенков и Риндстат, с неопределена прогноза, бяха прехвърлени в изолационната кабина на един трофтийски кораб.

Малко по-късно „Капка роса“ беше в хиперпространството на път за дома.

23.

Авентинци тържествено посрещнаха „Менсаана“ след успешно изпълнената разузнавателна мисия. Участниците в мисията бяха поздравени официално от Съвета, донесените магнитни дискове — размножени и разпространени сред нетърпеливите учени из цялата планета.

Два дни по-късно значително по-скромно беше посрещната „Капка роса“.

Последната страница от предварителния доклад на Телек изчезна от комуникационния екран, председателят на Съвета въздъхна и изключи апарата.

— Някакъв коментар?

Коруин погледна баща си.

— Извадили са късмет — без заобикалки каза той. — Можеха десет пъти да бъдат избити.

Джони кимна.

— Да. Единствената грешка на квазаманците е, че са искали да получат колкото се може повече информация, преди да ги ликвидират. Имали са много възможности да взривят „Капка роса“.

Коруин се намръщи. Йорк загуби ръката си, пострадаха очите на Уинуърд, Серенков и Риндстат бяха все още в критично състояние на борда на оставения в орбита трофтийски кораб, а баща му смяташе, че мисията е извадила късмет!

— В каква каша, за Бога, се забъркахме? — промърмори той.

— Наистина каша — съгласи се Джони. — Някой има ли представа след колко време Сън и компания ще завършат с разпита?

— Хъм... — Коруин се надвеси над комуникационния пулт и отправи запитване. — Най-рано вечерта. И няма да съобщят нищо пред широката публика.

— Това е добре, но ние не сме „широка публика“. — По-възрастният Моро загледа за момент пред себе си. — Искам да вземеш майка си и тази вечер двамата да отидете в академия „Кобра“.

Използвай името ми, за да влезеш, а ако имаш спънки, цитирай някакви прерогативи за близки сродници. Сигурен съм, че ще намериш нещо такова в закона. Не разговаряй за политика с братята си и не ги задържай до късно. Трябва да са бодри за утре, когато ще докладват пред Съвета.

Коруин кимна.

— Ти ще дойдеш ли?

— Да, но не ме чакайте. Най-напред имам да свърша някои работи.

— Самичък?

Джони се усмихна.

— Глезените ми добре си починаха на слънчевите светове. Сега мога да изкарам и сам няколко часа през авентинската зима, благодаря.

Коруин вдигна рамене.

— Само питам.

Но той остана в преддверието, докато не чу разпореждане на Юти да подготвят совалката за излитане в орбита. Изглежда тази вечер баща му наистина нямаше защо да се безпокои от авентинската зима.

На трофтийските бойни кораби не съществуваше зима.

За четвърти път през последните четири минути екранът на комуникационния пулт сякаш се замъгли пред очите на Телек и за четвърти път тя упорито поклати глава и отпи от чашата си с кахве. Беше късно, чувстваше се уморена и трябваше да бъде поне малко бодра за заседанието на Съвета сутринта. Но сега за първи път имаше възможност да види доклада на „Менсаана“ и бе решила преди да се прибере, макар и бегло да се запознае с него.

На вратата леко се почука.

— Влез — извика Телек.

Не беше човек от здравната служба на Академията, както бе очаквала.

— Сестрите от контролната станция са раздразнени, че още не си си легнала — каза Джони, докато влизаше в стаята.

Тя трепна и изръмжа:

— И те изпратиха чак от Капитолия, за да ми го съобщиш?

— Не, разбира се. Бях наблизил и реших да намина за малко. — Той придърпа един стол и седна.

Телек кимна.

— Много добре. Можеш да си страшно горд с тях.

— Зная. Макар Джъстин да не е на същото мнение.

— В такъв случай греша — заяви Телек. — Ако се беше опитал да влезе в подземията на Пурма, нямаше да излезе жив. Точка. И тогава сигурно щяхме да вземем Юри и Марк на борда, преди да разберем какво са им направили квазаманците.

— Разбирам. Вярвам, че и той ще го разбере. — Джони посочи с ръка към комуникационния пулт. — Доклада на „Менсаана“ ли четеш?

— Аха. Много добре сте се справили.

Джони кимна.

— Всичките изглеждат обещаващо — каза той. — Най-малко два са дори повече от добри.

Телек го погледна.

— Искам тези светове, Джони.

Той отвърна на погледа ѝ без да трепне.

— Дори и с цената на война?

— С цената на всичко, което се окаже необходимо — отговори безцеремонно тя.

Той въздъхна.

— Надявах се, че случилото се на Квазама малко е охладило амбициите ти.

— Случилото се само ми показва какво ще ни струва. Но алтернативата е да загубим и последните деветнадесет хиляди души на Целиан.

— Това е само аргумент. Знаеш много добре, че те винаги могат да се преселят тук.

— Само че не искат. Всички, които бяха готови да се унижат до такава степен, че да се признаят за победени, вече го направиха. Ние не можем да принудим останалите да се върнат към цивилизацията... гордостта им няма да го понесе.

— А твоята гордост не те ли спря да подвиеш опашка пред квазаманците? — продължи той.

— Гордостта ми няма нищо общо с това.

— Разбира се. — Джони бръкна в куртката си, извади един магнитен диск и ѝ го подаде. — Е, каквито и да са мотивите ти, щом твърдо си решила да завладеем Квазама, ще трябва да знаеш колкото се може повече за тази планета.

Телек взе диска и се намръщи.

— Какво е това?

— Официален доклад на Балиу'чка'спми за Квазама.

Тя зяпна от изненада.

— *Какво* каза, че е? Откъде го взе?

— От трофтийския кораб горе — отговори той. — Несъмнено всеки кораб, изпратен в помощ на нашата мисия, има на борда си за евентуална справка доклад, изготвен от собствения си свят. Така че следобед отидох и взех едно копие.

— Също като онова ли?

— Почти. Комбинация от блъф, самохвалство и юридическа информация. — Джони леко се усмихна. — Плюс нараснало уважение от страна на трофтите към нас.

— Бог ми е свидетел, че сме си го заслужили — тихо каза Телек. — Дори само стореното от Йорк и Уинуърд е достатъчно за такова уважение... — Тя отхвърли съживилото се чувство за провал на мисията. — И защо ми го даваш?

— О, на сутринта всички от Съвета ще имат копие от него — вдигна рамене той. — Както ти казах, минавах наблизо.

— Разбирам. Е, все пак ти благодаря.

— Няма за какво. — Джони стана, намръщи се от болка, което не убягна от погледа ѝ, и тръгна към вратата. Там се спря, обърна се и я погледна. — Лизабет, няма да допусна Световете да влязат във война заради новите ти планети — тихо каза той. — Особено след онова, което видяхме на Квазама. Хирургическа атака срещу тяхната технологична база — може би, ако е възможно; въздушни бомбардировки — вероятно, стига да има някаква полза; но война по сушата — не! Дори и заради Целиан.

Тя леко кимна.

— Разбирам. И аз като теб искам да намерим някакво компромисно решение.

— Да се надяваме, че ще го намерим. Лека нощ.

Той излезе, а Телек остана с трофтийския магнитен диск в ръка. Изведнъж се почувства безкрайно изтощена...

Тя извади диска с доклада на „Менсаана“, сложи трофтийския диск за Квазама и набра на клавиатурата команда за включване към централната програма за превод на Академията. После уморено въздъхна, сипа си още кафве в чашата и зачете.

24.

Заседанието на Съвета беше отложено с два дни, за да могат членовете да се запознаят както с разпита на участниците в мисията до Квазама, така и с донесените от Джони данни от трофтите. Но накрая, когато започна обсъждането, бързо стана безпределно ясно, че предишното предпазливо одобрение сега е категорично.

И не беше трудно да се разбере защо.

— Ако проклетата планета не представляваше изгубена човешка колония, никой нямаше да се вълнува толкова много — изръмжа Дилан Феърли на заседанието на губернаторите.

— Никой от целианските синдикали не се оплаква — тихо изтъкна Вартансън. — Знаем каква е алтернативата тук.

— Или ние, или те? Такава ли е? — попита Джони. — Хайде сега... Дори не ни е известно защо трофтите се страхуват от Квазама.

— Така ли? — възкликна Рой. — Една процъфтяваща, силно параноидна човешка култура и много сплотен народ. Нима всичко това не е достатъчно основание за страх?

— Култура, която не притежава междузвездни кораби, която дори не извършва системни космически полети — подхвърли Хемнър.

— Ние не знаем дали квазаманците не извършват космически полети — язвително напомни Феърли. Той погледна Джони. — Много неща не знаем за тяхната промишленост и технология. Това *трябваше* да се изясни.

Джони настръхна. Но Телек го изпревари.

— Ако тази злостна забележка се отнася за моята група като цяло и Джъстин Моро в частност, моля те да се извиниш — хладно каза тя.

— Само искам да кажа...

— Ако имаш голямо желание, можеш да оглавиш следващата мисия до Квазама. Тогава да видим какво ще изясниш.

Стигър избра този момент да се появи и закъснялото му пристигане смекчи разгорещения спор.

— Добър ден, дами и господа. Съжалявам, че закъснях — поздрави той с видима разсеяност, седна на мястото си и постави купчина магнитни дискове в средата на масата. — Току-що пристигнаха данните от предварителния биологичен анализ... Резюмето е пред вас. Хвърлете му едно око и да ги обсъдим.

Както очакваше Джони, дисковете съдържаха анализ на данните за мохите, донесени от „Капка роса“ и от трофтите. Джони бе прескочил резюмето и внимателно бе прочел половината от изследването, когато Вартансън изръмжа:

— Противно. Напомнят ми машините за убиване на птици, които имаме на Целиан.

— Като се изключи жестокият начин на възпроизводство — обади се Рой. — На мен цялата схема ми изглежда доста неустойчива. Ако се избият достатъчен брой от техните носители на зародиши... какви бяха... тарбини ли ги нарекохте?... за една нощ може да се изстреби целият вид.

— На пръв поглед повечето екосистеми на Квазама изглеждат неустойчиви — сухо отбеляза Телек. — На практика обаче ще откриете, че трябва да се избият страшно много тарбини, за да се намали реално броят на птиците. Аз обаче съм съгласна, че за кобрите, които ще изпратим там, главната заплаха са мохите.

— Спор няма — каза Рой. — Погледнете резултатите. Никой, освен Уинуърд, не е пострадал съществено от револверите на квазаманците и този единствен случай се дължи на изненада. Но мохите сериозно раниха и него, и Йорк, а и Пири и Моро едва се спасиха.

— Те наистина представляват първата им защитна линия — съгласи се Феърли. — И квазаманците добре го разбират. По дяволите, те са проектирали *градовете* си така, че тази защита да се запази.

— Съвсем разумно, разбира се — вдигна рамене Стигър. — Защо да рискуват живота на хората, когато могат да използват животни.

— Отношенията помежду им не винаги са били такива — поясни Телек. — Първоначално птиците са служили за защита от хищници и едва по-късно са се развили в система от персонални телохранители.

— А сега се оказва, че лесно се пренастройват и за водене на военни действия — добави Стигър. — Историята на процеса не ни интересува толкова, колкото сегашното състояние. — Той се обърна

към Джони: — Известен ли ти е някакъв начин, който да направи екипировката на кобрите по-ефективна срещу мохите? Някаква промяна в системата за търсене и захващане на цели, например?

Джони поклати глава.

— Тази система е конструирана така, че да се сведат до минимум случайните захващания. Ако се опрости и се направи по-бърза, автоматически ще се увеличат грешките.

— А каква е възможността за препрограмиране на нанокompютъра, за да идентифицира мохите като врагове? — попита Феърли. — Тогава поне следващото поколение кобри ще може да се справи с тях.

Вартансън изсумтя.

— Не мислиш ли, че нещо подобно вече имахме при целианските кобри? Само че разпознаването на формата отнема твърде много компютърна памет.

— Фактически нещата са доста по-сложни — поклати глава Джони. — Ако имплантираме в кобрите такава система за разпознаване на цели, ние ще им отнемем инициативата и с това, в крайна сметка, тяхната ефективност. Тогава квазаманците могат да хвърлят срещу нас стотици птици и докато ние безпомощно стреляме по същества, които не могат дори да дойдат до нас за три минути, квазаманските войници ще ни убиват безпрепятствено. Оръжията за автоматично захващане на определен вид цели вършат добра работа на Целиан, но не се опитвайте да ги вграждате в кобрите.

Настъпи тишина.

— Извинявайте — промърмори Джони. — Нямах намерение да ви изнасям лекция.

— Няма защо да се извиняваш — отвърна Стигър. — Разяснението беше оправдано и ние го разбрахме. Не мисля, че някой желае да има специализирани кобри. Съществува ли някакъв друг начин да се намали ефективността на мохите?

— Извинете ме, че се отклонявам от темата на дискусиата — колебливо се обади Хемнър, — но има още някои въпроси относно квазаманците, които ме безпокоят. Ти смяташ, Бром, че историята не е важна, но аз бих искал да зная малко повече за миналото на колонията. По-специално, кога и как е създадена.

— Не исках да кажа, че историята не е важна. — Стигър посочи към комуникационния пулт пред себе си. — Само че... о, няма значение. Я да видим. Историческата справка показва, че първите квазаманци са напуснали човешкия Доминион около 2160-а. Вероятно като колонисти са тръгнали от Реджинин за Раджпут. Векторът на посоката е почти прав и различните исторически бележки и език... да не говорим за самата дума „квазама“... всичко говори за една от основните субкултури на Реджинин.

— *Думата* „квазама“ ли? — намръщи се Вартансън.

— Имаш тази справка пред себе си — сопна се Стигър. — „Квазама“ е стара арабска дума и означава „разделям“. Тя е влязла в английския език през няколко различни езика и се е променила, за да се превърне в „kismet“, което означава „орис“ или „съдба“.

— Разделени от съдбата — промърмори Рой. — Някой лингвист на борда на техния кораб е имал странно чувство за хумор.

— Или предчувствие за очакващата ги участ — тихо, сякаш на себе си промърмори Телек. — Сред квазаманците не долових почти никакво чувство за хумор. Те са невероятно сериозни.

— Чудесно — каза Хемнър. — Значи Квазама съществува от около триста години и за това време мохите и хората са развили симбиоза. Прав ли съм?

— Прав си — кимна Стигър. — Макар че за случая „симбиоза“ е прекалено силна дума.

— Силна ли? — вдигна вежди Хемнър. — Бололините защитават тарбините, за да могат мохите по-лесно да се размножават; мохите на свой ред защитават господарите си. Какво е това, ако не симбиоза? Въпросът ми е, какво са правили мохите преди идването на хората?

Всички обърнаха глави към Телек.

— Лизабет — подкани я Стигър, — имаш ли някаква идея?

— Засега не — бавно отговори тя и се намръщи. — Хъм. Никога не съм се замисляла. Трябва да е имало някакъв хищник... *голям*, който е застрашавал бололините. Ще проверя в записите на трофтите, за да видя какво може да е било.

— Извинявайте — намеси се Рой, — но смятам, че това не е от съществено значение за отговора на въпроса как да се справим с мохите върху раменете на квазаманците.

— Ти извинявай — отвърна Телек, — но човек никога не знае от коя трънка ще изскочи заек.

Тя се впусна в една мини лекция за взаимната зависимост на биологичните структури и техните функции с екологията, но Джони пропусна по-голямата част от нея. Той заразливства доклада, прескочи квазаманските биологични данни, попадна на едно малко изречение, което привлече вниманието му, облегна се назад и внимателно зачете. По гърба му полазиха тръпки.

Стигър казваше нещо успокояващо, когато Джони отново насочи вниманието си към групата. Той изчака генерал-губернаторът да завърши и преди някой да успее да отвори уста, заговори:

— Лизабет, успя ли да проучиш фауната от донесените с „Менсаана“ записи? По-специално тези от планетата Чата?

— Хвърлих им едно око. — Изразът на лицето ѝ казваше: „Добре знаеш, че ги проучих“, но мисълта остана неизказана. — Нещо специално ли имаш предвид?

— Да. — Джони натисна клавишите и изпрати двете страници, които разглеждаше, на другите дисплеи. — Отляво е профилът на плоскокопитно четирикрако животно от Чата; вдясно — квазамански бололин. Ако внимателно ги разгледате, ще разберете за какво говоря.

— Интересно — кимна с глава Вартансън минута по-късно. — Между тях съществува голямо сходство.

— В частност, използването на магнитни силови линии за ориентиране — съгласи се Телек. — Много необичайно за големи земни животни. Вероятно класически пример на трофтийската теория за общия произход... както знаете, съществуваше същият аргумент за сходната флора и фауна на Авентини, Палатин и Целиан.

— Аха, ето ги — каза Джони. Той беше намерил другите две страници, които му трябваха, и ги показа на дисплеите. — Добре. А сега вижте изображенията на мохото вдясно и на тази птица вляво.

Феърли изсумтя.

— Едното е направено с дългофокусен обектив, а другото е компютърна графика. Дори и на мен ми е известно, че са необходими доста повече подробности, за да се извърши проучване за сходство.

Джони погледна към Телек.

— Лизабет, какво ще кажеш?

— И двете птици са хищни — бавно отговори тя. — Човките и перата при основата на опашката и крилете са много сходни. Краката... детайлите не са достатъчно ясни, но... интересно. Тези къси влакна върху горната част на главата и разстоянието между окото и човката... при двете са еднакви. Мохото има също някакви тънки косъмчета от страни. Мисля, че са свързани със слуховата му система. Освен ако създадената от компютъра конструкция е невярна. Къде я открихте... о, ето къде. На Такта. Последната планета от вашето разузнаване, нали?

— Да — разсеяно кимна Джони. Значи мохите бяха близки братовчеди на тази странна птица, чието поведение ги бе прогонило от нейния свят. Което означаваше... какво?

— Поне за момента — обади се Стигър, — Лизабет е права като казва, че данните за мохите трябва да се изследват по-внимателно, преди да продължим дискусиата как да им противодействаме. Затова бих желал да преминем към стратегическата дискусия за самото общество, особено строителните аспекти, които вече познаваме. Хм, момент да видя. Правилно.

Дискусиата продължи почти един час и въпреки че данните бяха относително необработени, се очерта някаква картина, която според Джони от военна гледна точка беше доста потискаща.

— Нека да видим дали съм разбрал правилно — каза накрая той и се опита да бъде саркастичен. — Имаме общество, чиито членове непрекъснато носят оръжие, чието население е разсредоточено в малки селища, чиято лека промишленост е децентрализирана, а тежката — дълбоко под земята и чието точно технологическо равнище все още не ни е известно. Така ли е?

— Не забравяй тяхната склонност да използват стимуланти на умствената дейност, без да държат сметка за здравните последици — изръмжа Рой. — И отгоре на всичко, до един са непоправими параноици. Знаете ли, Бром, колкото повече разискваме, толкова по-малко ми харесва идеята да ги оставим отново да открият звездолета и да започнат да кръстосват Космоса.

— Говориш, сякаш от утре ще започнат да кръжат над нас — отбеляза Хемнър. Той се закашля, спазми разтърсиха тялото му, но когато продължи, гласът му беше твърд. — Не забравяй, че Квазама е на четиридесет и пет светлинни години. Дори специално да ни търсят,

ще минат години, докато ни открият. Много преди това ще се натъкнат на трофтите и независимо дали ще започнат преговори или война, ще бъдат ангажирани с тях в продължение на поколения. А дотогава ще са забравили за онова малко фиаско и ние ще можем да посрещнем като приятели нашите събрата, сякаш никога не сме се виждали.

— Добре звучи, Йор — язвително подхвърли Телек, — но изпускаш някои твърде важни подробности. Първо: какво ще стане, ако преди да се сблъскат с трофтите, квазаманците ударят Чата и другите светове?

— Какво значение има това? — вдигна рамене Хемнър. — Във всеки случай, ако сега се откажем от тази работа, там няма да има наши хора.

Телек присви устни, но когато продължи, гласът ѝ беше спокоен.

— Втората е твоето допускане, че квазаманците ще са ни забравили. Погрешно. Те никога няма да ни забравят и след година или след сто, щом ни открият, ще започнат да се готвят за война. Може да не ви се вярва — добави тя и огледа присъстващите, но е така. Аз бях там. Видях ги как се държат. Чух ги как говорят. Почакайте Хърш Намиди да свърши доклада си и ще видите, че и той е на същото мнение. И трето: ако ги оставим да напуснат Квазама, наистина ще бъдем въввлечени в продължителна и много кръвопролитна война. Нашето технологическо предимство е безсилно срещу използваните от тях стимуланти на мисловната дейност. След няколко месеца или години война те ще ни настигнат, независимо от технологическото им ниво понастоящем. И ако сега са децентрализирани, почакайте някоя и друга година и те ще се окопаят на Кубха и Такта, и Бог знае още къде.

— Съображенията ти наистина са основателни — призна Стигър, когато Телек свърши. — Но в твоите тактически аргументи липсва едно голямо емоционално препятствие, с което ще се сблъскаме тук: ще желаят ли светове на кобрите да се бият като наемни войници на трофтите срещу други човешки същества?

— Въпросът ти е доста провокационен — каза Вартансън.

— Разбира се, че е провокационен. Но тяхната кауза ще бъде представена по този начин. И ако сме честни, трябва да признаем, че е справедлива. Както си спомняте, ние започнахме всичко от страх да не изглеждаме слаби в очите на трофтите, световната етика несъмнено е част от световната сила. Освен това няма ли фактически да укрепим

нашите позиции, ако на границата на трофтите имаме други човешки съюзници?

— Ти пренебрегваш историята, Бром — тихо се намеси Джони.

— Забравете за момент трофтите! При наличните данни повече няма какво да дискутираме — каза Стикър и бавно огледа присъстващите. — Окончателните геологически, биологически и социологически изследвания ще бъдат готови след десет дни. Тогава, преди общото заседание на Съвета, ще се съберем отново и ще се опитаме да намерим решение. — Той се пресегна и изключи дисплеите. — Закривам заседанието.

25.

Само след няколко дни предсказанието на Стигър за тактическите методи на опозицията се сбъдна. И както при първото възникване на историята с Квазама преди седмици, Коруин изведнъж се оказа в центъра на най-бурните публични дебати.

Този път обаче имаше известна разлика. По-рано Квазама се разглеждаше като просто математическо уравнение: от едната страна абстрактно предизвикателство, от другата — конкретна надежда световете на кобрите да удвоят владенията си. Сега удобната мъгла се беше разсеяла. Когато бяха публикувани детайли за квазаманския народ и заплахата, която той можеше да представлява, дори и в най-логическите и рационални аргументи започна да тлее емоционален огън — както в поддръжниците, така и в противниците на идеята кобрите да се ангажират като наемни войници. Повечето от противниците, с които Коруин разговаря, почти никак не бяха успокоени от уверението, че Джони също е против масирана война с други човешки същества. Те обикновено изразяваха отношението си като казваха, че той трябва да направи всичко, за да спечели Съвета за тази кауза. Защитниците най-често избягваха деликатните етични въпроси, твърдейки, че собствената безопасност на световете на кобрите трябва да е първостепенен приоритет на Джони. Това доведе до патова словесна ситуация и на Коруин му дойде до гуша.

Но когато му се обади Джошуа, разбра колко сериозно телефонът и обществената информационна мрежа бяха обсебили живота му.

— Говорил ли си скоро с Джъстин? — попита Джошуа, след обичайните любезности.

— От вечерта на разпита не съм. — Коруин трепна при това неочаквано признание. Бяха минали четири дни, без да е говорил с *никой* от семейството, освен с баща си. Това не беше обичайно за него. — Напоследък нямам никакво свободно време.

— Мисля, че трябва да намериш време и да поговориш. Скоро. Коруин се намръщи.

— Защо? Случило ли се е нещо?

Образът на Джошуа върху екрана на видеофона се поколеба и леко поклати глава.

— Нищо, в което да се намесвам, но... Е, знаеш, че още не се е върнал от Академията.

Коруин не знаеше.

— Проблеми със здравето ли има?

— Не, но цялото си време прекарва затворен почти сам в стаята. Провежда задълбочено, компютърно, библиотечно изследване.

Коруин се замисли за доклада на Джъстин. Преди два дни го бе прегледал набързо и го беше отнесъл към дело. Брат му бе минал през самия ад...

— Може би просто убива времето, докато малко позавехнат емоционалните му рани — предположи той. Но още преди да заглъхнат, думите прозвучаха фалшиво в собствените му уши. Джъстин не беше от хората, които обичаха усамотено да си ближат раните.

Джошуа сякаш прочете мислите му.

— Тези рани трябва да са по-дълбоки, отколкото показва, защото по-рано никога не се е усамотявал така. А и ровенето в библиотеката ме безпокои. Можеш ли да вземеш списъка на онова, което проучва?

— Вероятно. — Коруин се почеса по бузата. — Да. Напомни ли му, че тази вечер се събира военният съвет на семейство Моро?

— Да — кимна другият. — Каза ми, че ще гледа да дойде.

— Чудесно — бавно каза Коруин. — Чудесно. Не съм говорил с теб и, разбира се, не зная, че си му напомнил. Ще му се обадя, както подобава на добър по-голям брат, и ще видя какво мога да изкопча от него. Става ли?

— Става. Благодаря ти, Коруин. Това негово странно държание едва не ме изкара от равновесие.

— Не се притеснявай. До довечера.

Джошуа изчезна от екрана. Коруин се намръщи, набра номера на Академията и поиска да го свържат с Джъстин. На екрана се появи лицето на брат му.

— Ало? О, здравей, Коруин. С какво мога да ти бъда полезен?

Мина цяла секунда, преди Коруин да си възвърне дар слово. Рядко, а може би дори никога, Джъстин не се бе държал толкова

хладно учтиво. „Делово“ — мина му през ума.

— Хъм, просто ти се обаждам да разбера дали ще дойдеш на фамилната кръгла маса тази вечер — най-после успя да каже той. — Предполагам, че татко ти е съобщил.

— Да. Преди два дни, а днес ми напомни и Джошуа. Разбрах, че леля Гуен също ще присъства.

Коруин мислено се намръщи. Беше решил той да съобщи тази новина на Джъстин, за да го придума да присъства. Леля Гуен — по-малката сестра на Джони — още от детинство беше любимка на Джъстин, но откакто преди шест години се премести на Палатин, посещенията ѝ станаха съвсем редки.

— Вярно е — каза той. — Тя е един от геолозите, които обработват данните от Квазама.

Устните на Джъстин като че ли леко се свиха при името Квазама. Коруин не беше съвсем сигурен.

— Да, татко спомена такова нещо. Е, както ти казах, ще се опитам да дойда.

— Какво те задържа далеч от дома? — сякаш между другото попита Коруин. — Не си ли все още в отпуска?

— Официално — да. Но напоследък усилено работя върху нещо и искам да го довърша.

— Какво е това „нещо“?

Лицето на Джъстин остана непроменено.

— Ще разбереш, когато го свърша. Дотогава по-добре да не ти казвам.

Коруин тихо въздъхна и се призна за победен.

— Добре, запази си тайната, щом искаш. Обади ми се, ако имаш нужда от транспорт. Ще ти изпратя колата си.

— Благодаря. Ще говорим по-късно.

— Доскоро. — Екранът изгасна и Коруин се облегна на стола. Пътуването до Квазама определено бе променило брат му... и то не към по-добро. Все пак, както беше казал на Джошуа, някои неща просто изискваха време, за да се оправят.

Интеркомът извънтя. Беше Юти с някакво съобщение за обществената мрежа за осведомяване, което трябваше официално да се одобри. Коруин въздъхна, включи линията, остави настрана тревогите си за Джъстин и се залови за работа.

За Пири животът беше както едно време. Почти.

Поканата за вечеря в семейство Моро за него винаги стоеше над всичко, не само защото тяхната компания му беше приятна, но и защото негласно го бяха приели за член на семейството, а малцина бяха удостоени с тази чест. Години наред той имаше привилегията да наблюдава как трите момчета сменят малките столчета с големи, как от мълчаливи свидетели се превръщат в пълноправни участници в семейните дискусии; как чрез осмоза бяха възприели някои от тънкостите на политиката в световите на кобрите. Беше опознал и Гуен Моро, само три години по-голяма от него, до такава степен, че бе намислил да се ожени за нея. Тази вечер, като гледаше насядалата около масата фамилия, споменът за онези по-щастливи времена нахлу в паметта му като аромата на хубаво кахве.

Но тази вечер се чувстваше някаква хладина. Усилията на семейството не можеха да разсеят огорчението от празния стол на Джъстин. Джони ги бе уверил, че Джъстин ще дойде за дискусията, ала вечерята вече отиваше към своя край, поднесоха десерта и кахвето и Пири започна да се съмнява.

За Пири студената увереност, че вината за това е негова, беше лоша от отсъствието на Джъстин.

Той бе негов треньор, човекът, който трябваше да е сигурен, че момчето е готово да участва в мисията. И преди това беше тренирал кобри и ако Джъстин не бе успял да развие усещане за защитната параноя, необходима на всеки при опасност, причината за това беше единствено той. Пири *можеше* да му забрани да пътува с мисията, но Съветът искаше близнаците да участват и той не можеше да изтъкне никакъв убедителен аргумент за такава забрана.

Ако бе последвал бронирания автобус, когато Моф взе Джъстин от Солас за Пурма...

На връщане от Квазама Пири многократно беше разигравал този сценарий в безброй варианти. Но и сега, когато останеше сам, тази мисъл продължаваше да го преследва. Ако бе последвал автобуса, може би на първата спирка щеше да освободи Джъстин и след това двамата щяха да измъкнат Серенков и Риндстат. Или поне да го беше изчакал да пристигне до силно охраняваната сграда. Тогава Джъстин

нямаше да остане самичък дълбоко във вражеската територия и без помощника отвън, на когото бе разчитал.

И нямаше да му се наложи да се сблъска с истината, че дори на кобрите им е позволено да се страхуват. И да се паникьосват.

Позволено им е и да остават хора.

Вечерята свърши и всички се преместиха във всекидневната. Джони едва бе започнал да говори, когато на вратата тихо се почука и влезе Джъстин.

Всички смутено млъкнаха и се опитаха да намерят точния баланс между поздрав, интерес, равнодушие и загриженост. Джошуа наруши смразяващата тишина.

— Идваш почти навреме — измърмори той с престорена сериозност. — Предвиждаше се *ти* да бъдеш главният докладчик.

Джъстин се усмихна и напрежението спадна.

— Съжалявам за закъснението — извини се той на брат си, също с престорена сериозност. — Бифтеците от гаунта ще са готови след минута... Като частична компенсация за закъснението, месото е изключително крехко.

Той седна до Джошуа и кимна към останалите, после обърна очи към баща си.

— Много ли изпуснах?

— Всъщност, ние тъкмо започвахме. — Джони се поколеба. — Онова, което ще кажа... което се каня да предложа... ще прозвучи доста странно — предупреди той и погледна към другите. — Полошото обаче е, че нямам достатъчно солидно доказателство, с което да го подкрепя. Това е главната причина, поради която ви събрах: да ми помогнете да си изясня дали наистина съм открил нещо, или всичко е просто халюцинация. — Той премести очи към Крис, седна на канапето между Коруин и Гуен и остана там, сякаш събираше сили. — Помолих ви да прочетете доклада на „Менсаана“ за планетата Такта и по-специално онази част, която се отнася за птицата, наречена от нас спуки. Написаното не е много... предимно кратко описание на един екземпляр, който срещнахме в периметъра на „Менсаана“. Но там не е казано, че според мен тази птица притежава известни телепатични способности.

Думите „телепатични способности“ увиснаха във въздуха като буреносен облак. Пири огледа присъстващите: Крис изглеждаше

разтревожена, лицата на Коруин, Гуен и Джошуа изразяваха изненада и скептицизъм; Джъстин бе надянал непроницаема маска, зад която прозираше заинтересованост.

— Цялото ми доказателство е субективно — продължи Джони, — но бих искал да ви опиша точно какво се случи и след това да чуя вашето мнение.

Бавно, като че ли представяше показания пред съдебни заседатели, той започна да разказва за птицата спукати, която го наблюдавала от ниските храсти; за нейното безпокойство, когато извикал други да я видят; за умелото ѝ избиране на момента и още по-умелото отлитане; и за неуспеха на мисията да открие други такива птици. Когато свърши, настъпи продължителна тишина.

— Някой друг стигна ли до същото заключение? — най-после попита Гуен.

— Двама или трима се питаха дали е възможно — отвърна Джони. — По понятни причини никой от нас обаче не го изрази в официалните доклади, а ние с Крис още не бяхме осмислили случая.

— Хъм. Не е необходимо да е истинска телепатия, искам да кажа четене на мисли, нали? — разсъждаваше Гуен. — При неговия размер на мозъка, спукитото не би могло да има достатъчно висока интелигентност за такова обработване на входна информация.

— По едно време подобен коментар направи доктор Ханфорд — каза Крис. — С него обсъждахме вероятността спукитата да притежават някакъв вид групов мозък или да имат усет за разпознаване на опасности, а не да четат мисли.

— Според мен, може да е последното — обади се Коруин. — Един групов ум, ако изобщо съществува такова нещо, няма да се тревожи особено заради загубата на някои свои клетки. Всъщност, той дори нарочно би жертвал едно-две спукитата, за да види как действат вашите оръжия.

— Има логика — кимна Джони. — Аз лично съм склонен да приема теорията за разпознаване на опасности, макар че, за да е ефективна, тя изисква доста добър усет за време.

— Може „добре подобреният момент“ да е чиста случайност — подхвърли Коруин.

— А може и всичко да е случайност — нерешително се намеси Джошуа. — Извинявай, татко, но аз не виждам тук нищо необяснимо.

— Съгласен съм — примирително въздъхна Джони. — Ако не го бях видял с очите си, и аз щях да проявявам същия скептицизъм. Надявам се да сте прави. Но сме длъжни да изясним този въпрос. И то бързо.

— А защо бързо? — попита Пири. — На мен ми се струва, че въпросът за фауната на Такта не е от приоритетните ни задачи. От какво се налага това бързане?

Джони отвори уста да отговори, ала Джъстин го изпревари.

— Предстои Съветът да вземе решение за обявяване на война срещу Квазама — обясни спокойно той — и се смята, че мохите приличат на тези спукита.

Джони кимна и Пири почувства как кръвта се дръпна от лицето му.

— Искаш да кажеш, че сме се били с *телепатични* птици?

— Не зная — отвърна Джони. — Ти беше там. Сам си отговори.

Пири облиза устни и погледна Джъстин. Неочакваният шок беше преминал и той отново можеше да мисли.

— Не — отсече след минута той. — Не, тези птици не бяха телепатични. Те дори не познаха, че сме кобри, не реагираха срещу мен като срещу въоръжен човек, докато не започнах да стрелям.

— Виждал ли си обаче как реагират срещу конвенционални оръжия? — попита Гуен.

Пири кимна.

— Да, когато първия път излязохме от кораба. Наложих се групата да остави оръжията си в люка.

— А Декер? — промърмори Джошуа.

— И Декер — призна Пири и преглътна при спомена за случилото се с Йорк. — Всъщност, трябва да кажа, че мохите дори не усещат съществуването на опасност, поне не по начина, по който казвате, че спукито е усетило. Когато се изкачих върху покрива на една сграда в покрайнините на Солас през онази нощ, аз изненадах квазаманския часови и неговото мохо. Ако ме беше усетила, птицата най-малкото трябваше да излети. — Той вдигна въпросително вежди към Джъстин. — Ти забеляза ли нещо, което да потвърждава или да отрича това предположение?

Младата кобра вдигна рамене.

— Само това, че идеята за групов ум е чиста глупост, поне що се отнася до мохите. Те така и не научиха за загиналите си приятели. — Той спря и върху лицето му сякаш се спусна омарата на емоционална болка. — Но... може би съществува нещо друго.

Другите също го почувстваха и в стаята се възцари тишина, изпълнена със съчувствие. На два пъти Джъстин се опита да заговори, но когато най-после успя, гласът му беше равномерен и глух.

— Предполагам, че вече сте прочели моя доклад. Знаете, че... в подземията в Пурма се паникьосах. В асансьора избих всички мохи и няколко квазаманци, а малко по-късно в коридора на горния етаж избих друга група. Онова... онова, което никой от вас не знае, е, че аз не само се паникьосах. Когато ме атакуваха мохите, буквално си загубих ума. Дори не си спомням боя, а само, че около мен лежах мъртви квазаманци.

Той млъкна и направи опит да се овладее. Джошуа пръв разбра смисъла на споделеното.

— Само от мохите ли се изплаши? — попита той. — От квазаманците не се ли изплаши?

Джъстин поклати глава.

— Не в такава степен. Поне не от тези в асансьора. Другите... предполагам, че съм ги избил, макар че не си спомням. Не зная... може би просто искам да оправдая провала си.

— А може и да не е така — тъжно каза Джони. — Алмо, ти имал ли си подобно преживяване, когато си се бил с мохи?

Пири се поколеба, помъчи се да си спомни. Заради самоуважението на Джъстин му се искаше да признае, че и над него му се е случило подобно нещо. Ако мохите фактически са подхранвали страховата невроза на по-младия мъж...

Той поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, но се страхувам, че не съм — отговори Пири. — От друга страна, никога не съм срещал мохо, което предварително да е знаело, че съм опасен. Винаги съм бил в положение да ги улавям в захващащото устройство и да ги убивам при първия залп. Мисля, трябва да говорим с Майкъл Уинуърд и да чуем какво ще ни каже той.

Джошуа гледеше пред себе си.

— Градовете. Те са проектирани така заради мохите. Смятате ли, че в това има по-голямо значение, отколкото предполагаме?

Гуен се размърда.

— Трябва да призная, че не разбирам това „специално проектиране“, което позволява на стадата бололини да препускат по улиците на града. Не е ли по-просто, когато искат мохите им да се размножават, да организират ловни излети?

— Или да изградят птичарници с тарбини — предложи Крис. — Убедена съм, че е по-трудно да се ловят диви мохи, отколкото да се развъждат питомни.

— Това сигурно е най-разумното — съгласи се Пири.

— Ако приемем — тихо отбеляза Коруин, — че решението зависи от квазаманците.

„Най-после сложи пръста в раната — помисли си Пири. — Стига толкова шикалкавене.“ — Той огледа присъстващите, но гледката беше замъглена от един смуцаващ образ в ума му: квазаманец като марионетка, чиито конци са в човката на мохото, кацнало върху рамото му.

Джъстин наруши тишината.

— Нещата не се свеждат до обикновено командване на хората от мохите — каза той. — Последния път бяхме заобиколени от мохи и въпреки това успяхме да избягаме.

— Вярно — съгласи се Пири. — И околностите на Пурма, и в офиса на Кимерон в Солас, ако имаха такава способност, мохите трябваше да ми повлияят.

— Може би е необходима по-тясна връзка с хората — предположи Коруин. — Или пък разстоянието, или някакъв стресов фактор оказва влияние.

— Вие преминахте към количествената страна на въпроса — с глух глас се намеси Крис. — Означава ли това, че признавате влиянието на мохите върху събитията в Квазама?

Настъпи кратка тишина. Един подир друг всички кимнаха.

— Градовете — каза Джошуа. — Това е ключовият индикатор. Те са имали огромни трудности с увеличаването на броя на мохите по естествените схеми на размножаване, макар че съществуват и по-прости начини. Странно, че никой от нас не се сети по-рано.

— Може би мохите са охладили нашето любопитство — тъжно подхвърли Пири. — Поне що се отнася до този въпрос.

— А може и да не са — възрази Джошуа. — Хайде да не приписваме на тези птици прекалено много свръхестествени възможности. Не забравяйте, че те дори не са интелигентни. Аз мисля, че ние хората нерядко и без чужда помощ пропускаме очевидни истини.

Дискусията по тази тема продължи дълго, преди да преминат към други въпроси. Всички бяха така погълнати от нея, че само Пири видя как Джъстин тихо се измъкна.

Писалището във временната му стая в академия „Кобра“ беше няколко сантиметра по-късо, отколкото желаше, но бе оборудвано с компютърен терминал, което за Джъстин имаше първостепенно значение. Той очакваше отговора на последното си запитване, когато на вратата се почука.

— Влез! — извика разсеяно Джъстин. Вероятно отново някой щеше да му направи бележка, че още не си е легнал.

— Никой ли не ти е казал, че е неучтиво да си отиваш, без да се сбогуваш?

Стреснат и огорчен, Джъстин се обърна на ергономичния си стол и се изчерви.

— О... здравей, лельо Гуен — успя да каже той без заекване. — Хъм... е, вие така задълбочено дискутирахте въпроса за мохите... а пък аз имам работа тук...

Джъстин млъкна под нейния успокояващ, разбиращ поглед, който още от детските години имаше върху него по-силно въздействие, отколкото някое строго мъмрене или нравоучение.

— Мда — произнесе тя. — Лошо е да си тръгваш, когато ти скимне. Не можа да чуеш моя доклад.

— Онзи за стратегическите материали на Квазама ли?

— Същия. И приложението към него: „Основи на квазаманската далекосъобщителна система“.

Джъстин примигна, пулсът му се ускори.

— Ти си я открила? Е, хайде... разказвай.

— С удоволствие, но само ако преди това ми разкриеш тайната си — махна с ръка тя към разхвърляните хартии и карти.

Джъстин усети как устата му се изкриви в гримаса. Но и без друго трябваше скоро да сподели с някого. От страна на леля Гуен поне можеше да разчита на разбиране.

— Добре — въздъхна той. — Опитвам се да разработя тактически план за следващата разузнавателна мисия до Квазама.

Гуен втренчи очи в него.

— Какво те кара да мислиш, че ще има друга мисия?

— Трябва да има — отговори той. — Първата мисия завърши с твърде много неизяснени критични факти. Най-малкото подземните производствени центрове, а ако татко е прав — и мохите.

— Хъм. И сигурно планираш ти да ръководиш тази мисия?

Джъстин изви устни.

— Разбира се, че не. Но ще бъда в екипа.

— Хъм. — Гуен огледа стаята, хвана един стол и го привлече до писалището, за да наблюдава очите на племенника си. — Знаеш ли, Джъстин — каза тя, докато сядаше, — ако не те познавах, щях да си помисля, че бягаш от нещо.

Той изръмжа.

— Според мен отиването на Квазама едва ли може да се нарече бягство.

— Зависи пред какво трябва да се изправиш тук. Да останеш на Авентини, изложен на реалната или въображаема враждебност на обществото никак не е лесно. Понякога за страхливеца всяка друга възможност е изход.

Джъстин пое дълбоко дъх.

— Лельо Гуен, ти вероятно не знаеш какво е положението. На Квазама се изложих... просто се провалих... и сега съм длъжен да поправам грешката си.

— Скъпи племеннико, ти не ме слушаш. Въпросът не е в това дали си се провалил, или не. Втурването напред с план за преждевременни действия се квалифицира като бягство. Точка. А аз наистина разбирам пред какво си изправен. Когато навремето баща ти се върна от войната, той... — Тя спря, стисна устни и тихо продължи: — Една нощ в града имаше инцидент и той... уби двама младежи.

— Никога не съм чувал за това — едва промълви Джъстин и усети как устата му пресъхна.

— В семейството не обичаме да говорим по този въпрос — каза тя и въздъхна. — Момчетата се престорили, че искат да го прегазят с колата си, неговите рефлексии на кобра реагирали по начин, който завършил с индиректното им убийство. Подробностите не са важни. Тогава той също искаше да избяга. Получи покани от много извънземни университети, но остана. Остана и с помощта на семейството се справи с отлъчването от обществото. По-късно спаси няколко души от пожар.

— Значи е останал, а по-късно е напуснал завинаги и е дошъл тук, на Авентини?

Гуен примигна.

— Е... да, но не е същото. Правителството на Доминиона искаше тук да дойдат кобри и да помогнат за създаването на колонията...

— Можеше ли да откаже?

— Ами... нямам представа. Но той не би отказал, защото тук имаха нужда от неговите умения и опит.

Джъстин разпери ръце.

— Виждаш ли? Отговаряш ми с моите аргументи. Способностите на татко като кобра са били необходими и той е дошъл. Моите способности са необходими на Квазама и аз ще отида там. Съвсем аналогичен случай.

— Не е съвсем аналогичен — възрази Гуен с почти умоляващ глас и поглед. — Ти нямаш подготовката и опита на боец. Чрез отмъщение искаш да успокоиш съзнанието си.

Джъстин въздъхна и поклати глава.

— Не, аз не искам отмъщение, наистина не го искам. Две седмици след завръщането мислих по този въпрос и... смятам, че разбрах себе си и своите мотиви. Заплахата от квазаманците трябва да бъде спряна. За да сторим това, се нуждаем от повече информация... — той пое дълбоко дъх — ...и макар да не съм истински воин, вероятно съм това, което най-много се доближава до него на Авентини.

— Джони положи извънредни усилия, за да направи кобрите сила за поддържане на мира и развитието на Световете.

— Но най-напред е трябвало да мине през своята война — тихо каза Джъстин. — И аз трябва да мина през моята.

Цяла минута двамата мълчаха. После Джъстин опита се усмихне.

— Сега е твой ред. Каква е твоята тайна?

Гуен дълбоко въздъхна с вид на победена.

— Ако разгледаш топологическата карта на Квазама, ще видиш, че всички градове и села са разпръснати покрай ниска планинска верига, грубо подобие на бумеранг, дълга около четири хиляди километра и широка може би шестстотин километра. Има доказателства, че в далечното геологическо минало тя е възникнала от базалтова магма.

— Това е много магма — промърмори Джъстин.

— Смята се обаче, че в някои светове на Доминиона има още по-впечатляващи примери от този род. Във всеки случай, извърших компютърно моделиране и стигнах до извода, че съществува голяма вероятност в горните слоеве базалтът да съдържа богата на метал скала. Ако наистина е така, на стотина метра под повърхността на почвата квазаманците имат естествен вълновод за нискочестотни радиовълни, който може да послужи за вкопана антена. Такъв вид система е използвана и по-рано, но с металната руда базалтът ще задържа всички сигнали и много малко ще излизат от него, за да бъдат хванати.

Джъстин тихо изсвири.

— Хитро. Много хитро. Природно опроводена планета. — А ако беше вярно, щяха да отпаднат и последните му колебания за телепатичните способности на мохите на дълги разстояния. Това бе от изключително значение. — Кога ще разбереш дали си права?

Гуен отново въздъхна.

— Предполагам, че няма да сме сигурни, докато вашата разузнавателна мисия не открие антените. — Тя го погледна и се надигна. — А сега най-добре да си тръгвам. Алмо ме чака, за да ме закара в хотела. По-късно пак ще говорим.

— Благодаря ти, че намина — каза Джъстин. — Не се безпокой. След ден-два приключвам с проучванията и след като ги представя в Съвета, ще мога да прекарвам повече време със семейството си.

— Сигурно. Е... лека нощ.

— Лека нощ, лельо Гуен.

Цяла минута след нейното излизане Джъстин седя на мястото си, вперил очи в затворената врата. Сто метра под повърхността квазаманците имат базалтов вълновод! Тридесет етажа, малко повече или малко по-малко... приблизително колкото бе дълбочината на

сградата в Пурма, от която беше избягал. Дали тази сграда не беше локален комуникационен център, а не промишлен комплекс, както смяташе? Ако бе така...

Ако бе така, с преждевременното си измъкване оттам той наистина беше изгубил малко, което да е от жизнено важно значение.

Може би, в края на краищата, не се бе провалил? Или най-малкото — не толкова много, колкото си мислеше.

Беше добре да го знае. Но в последна сметка това нямаше практическо значение. На Квазама все още ги чакаше много работа, която само той и неговите колеги-кобри можеха да свършат.

Джъстин се обърна към писалището и отново се залови за работа.

26.

Стигър не беше нито впечатлен, нито убеден от аргументите на Джони. Очевидно, това важеше и за много от останалите.

— Телепатична птица! — изсумтя Вартансън. — Хайде сега... не мислиш ли, че е прекалено?

Джони едва се сдържаше.

— А какво ще кажеш за градоустройството? — попита той.

— Какво да кажа за него? — отвърна Вартансън. — Има поне сто възможни обяснения. Може мохите да заболяват, ако не се размножават редовно, а жителите на града да не желаят да правят излети в горите, за да им осигурят подходящи условия. Може защитните стени да не помагат за опазване на градовете от стадата бололини и това да е най-доброто решение, което са намерили.

— Тогава защо изобщо са построили градове? — продължи да упорства Джони. — Квазаманците обичат децентрализацията... защо не са се ограничили с изграждането на села?

— Защото при определена концентрация на населението съществуват социални и икономически предимства — обади се Феърли. — Скриването на подземната им промишленост, например, е една достатъчно основателна причина.

— А връзката между спукитата от Такта и квазаманските мохи е неубедителна... и заключенията, до които стигаш за тези спукита, са смешни — каза Рой. — Съжалявам, но е така.

— Това е доста произволна преценка за човек, който не разбира нищо от биология — отвърна язвително Джони.

— О, така ли? Е, тогава може би трябва да попитаме нашия биолог. — Рой се обърна към Телек. — Лизабет, какво е твоето мнение?

Телек го погледна хладно, после бавно огледа присъстващите.

— Аз мисля — заяви най-после тя, — че е наложително да открием каква е истината. И е най-добре да го направим колкото се може по-бързо.

Настъпи неловка тишина. Смутен от неочакваната подкрепа, Джони погледна към Телек.

— Ти съгласна ли си, че мохите влияят върху действията на квазаманците? — попита той.

— Съгласна съм, че мохите са нещо повече от онова, на което приличат — отговори Телек. — И ние непременно трябва да разберем какво е това, което е в повече.

Стигър се прокашля.

— Лизабет... разбирам, че професионалните ти интереси са насочени повече към мохите, отколкото към технологическата база на квазаманците, но...

— Тогава ми позволи да поставя въпроса по друг начин — прекъсна го Телек. — С теорията на Джони се запознах още вчера... няма значение как... и използвах това време да извърша две нови проучвания на донесените от групата видеозаписи. — Тя погледна към Рой. — Олор, бих казала, че палатинският глоунос е вероятно най-популярният домашен любимец на Световете... съгласен ли си? Добре. Колко души в Палатин имат глоуноси?

Рой примигна.

— Не знам. Може би към осемдесет процента.

— Аз прегледах цифрите — каза Телек. — Под шестдесет процента. Ако включим и всички останали домашни любимци, броят на притежателите е едва около осемдесет и седем процента.

— Какво искаш да докажеш с тези цифри? — попита Стигър.

Телек го погледна съсредоточено.

— Тринадесет процента от едно общество, което по общо мнение има слабост към домашните любимци, не притежава такива. А всеки проклет квазаманец има мохо.

Джони се намръщи и при настъпилата тишина се опита да си представи картините, които бе видял на записите. „Напълно е възможно“, реши изненадан той.

— Без никакви изключения ли? — обърна се Джони към Телек.

— Компютърното сканиране показва само три изключения, две от които всъщност не трябва да се броят: деца под около десет години, танцьори и дуелисти. Последните обаче си взеха птиците, след като тяхната проклета игра с топки свърши, а за танцьорите подозирам, че птиците ги чакаха зад сцената. При това положение отново излиза, че

сто процента от възрастното население има мохи. Трябва да изясним този факт.

— Квазаманците живеят в опасна среда — вдигна рамене Вартансън.

— Не е вярно — поклати глава Телек. — Със защитните си стени и ограничения брой крисджо, както беше посочено, селата сигурно са в почти пълна безопасност. А с алармите за бололини дори Солас и другите градове не са изложени на риск. Аргументът за голямата „опасност“ ми изглежда удобен, но неубедителен.

— А какво ще кажеш за хората, които не свалят револверите си? — изръмжа Рой.

— Наистина, как ще обясниш този факт? — подкрепи го Джони. В другия край на масата Хемнър промърмори нещо и започна да върти копчетата на дисплея си. Джони изчака една секунда, но Рой не каза нищо, затова се обърна към Вартансън. — Хауи, вие разрешавате ли на вашите хора да носят оръжия в укрепените дворове около къщите?

Вартансън бавно поклати глава.

— Кобрите, разбира се, са въоръжени, но още на вратата на укрепените дворове оставят личното си оръжие.

— При квазаманците обаче носенето на револвери е традиция — възрази Феърли. — Човек не може за една нощ да се отучи.

— Защо да не може? — попита Телек. — Не забравяйте, че при тях е традиция и да не се нападат един друг.

— В допълнение на това — добави Хемнър, без да вдига глава — в десетки градове на Доминиона беше успешно проведена забраната за носене на оръжие.

— Според мен, квазаманците не биха се подчинили на такова нареждане — скептично поклати глава Рой.

— Хайде да се върнем към същината на дискусиата — подкани ги Телек. — Въпросът е защо квазаманците все още носят тези птици със себе си, когато това не е необходимо.

— Но ние вече отговорихме на този въпрос — каза Стигър и въздъхна. — Щом като някой носи револвер и мохо, всички останали също трябва да ги носят. Иначе няма да се чувстват сигурни.

— Културната обусловеност...

— За повечето ще е достатъчна — съгласи се Стигър. — Но не за всички. Ако аз бях квазаманец, също щях да искам да мога да се

защитя дори и срещу най-малката група опасни хора.

Телек се намръщи. Явно търсеше нов подход.

— Бром...

— Е, достатъчно дълго разисквахме този въпрос — твърдо отсече Хемнър. — Да гласуваме предложението на Лизабет.

Всички вдигнаха очи към съсухрения старец.

— Йор, ти не си добре — тихо промърмори Стигър. — Зная, че въпросът развълнува духовете, но всичко това...

— А ти си добре, така ли? — леко се усмихна Хемнър. Джони видя, че той беше свалил ръцете си от обичайното им място върху банката и ги бе скрил в скута си. — И, предполагам, предпочиташ думите пред действията. Много лесно е да се манипулират емоциите на хората. Но вече настъпи време за действия. Сега ще преминем към гласуване и ще приемем изследването на Лизабет за мохите. В противен случай...

— В противен случай какво? — озъби се Стигър, дал воля на раздразнението си.

— В противен случай отрицателните гласове ще бъдат премахнати — заяви остро Хемнър. — Започвайки с него.

Дясната му ръка, стиснала малък револвер, се показва над ръба на масата и се завъртя към Рой.

Някой ахна ужасен, но преди още револверът да бъде насочен към целта, Джони пристъпи към действие. От лазерите на малките му пръсти блъвна огън — единият удари револвера, другият трасира светла линия пред очите на Хемнър. Когато топлината и светлината достигнаха ръката и лицето на стареца, той извика и се дръпна назад. Джони хвана с две ръце ръба на масата, с ритник запрати стола в стената и се метна по гръб върху масата. Краката му се вкопчиха в ръката на Хемнър, изтръгнаха оръжието и го захвърлиха към далечната стена.

— Вземете револвера! — нареди Джони, стиснал зъби от болката в ставите, причинена му от усилието. Той седна и стисна китките на Хемнър. — Йор, какво, по дяволите, очакваше да постигнеш с това?

— Просто да проверя един въпрос — отговори спокойно Хемнър, без следа от предишната острота. — Ох, китките ми... моля те, по-леко...

— Какво да провериш?

— Дявол да го вземе — чу се гласът на Рой и Джони се обърна към него.

Той стоеше до далечната стена и държеше „револвера“ на Хемнър.

Беше обикновена писалка и находчиво сгъната магнитна карта. Джони погледна към Хемнър.

— Йор... какво става?

— Вече ти отговорих, че исках да проверя един въпрос — отговори Хемнър. — Хъм... ако нямаш нищо против...

Джони пусна китките му, внимателно слезе от масата и отиде на мястото си. Рой също седна. Стигър се прокашля.

— Това можеше да завърши зле — предупреди той Хемнър.

Другият кимна.

— Олор, беше ли въоръжен сега, когато се престорих, че видя оръжие срещу теб? — попита той.

— Разбира се, че не бях — сопна се Рой.

— И въпреки това, дори да имах истински револвер, нямаше да мога да стрелям срещу теб. Вярно ли е? Защо?

— Защото тук беше Джони и той е по-бърз от теб.

Хемнър кимна и се обърна към Стигър.

— Бром, не е необходимо всеки квазаманец да има мохо, за да е защитен. Мохите атакуват *всеки*, който извади револвер, независимо дали техните собственици са застрашени или не. — Той посочи с ръка дисплея пред него. — Записите от нападението на Йорк в автобуса ясно показват, че... Току-що ги прегледах. Макар всички да носят револвери, пак не са необходими толкова много мохи. Двадесет процента и дори по-малко, комбинирани с обществената нетърпимост към сбиванията, са повече от достатъчни да гарантират сигурността на квазаманците.

— При условие, че и при отсъствието на стражите с остри нокти квазаманците са също така миролюбиви.

Феърли изръмжа.

— Може би, когато мохите са на раменете им, те са по-войнствени.

Вартансън неочаквано се засмя.

— Дилан, чу ли се какво каза? Почти същото, което твърди и Джони. — Той кимна към Джони. — Добре. Убеден съм, че е

необходимо мохите да бъдат подробно изучени. Но ние трябва да научим повече и за технологическата база на квазаманците, а аз не съм сигурен кое е по-важно.

— Тогава да извършим и двете — обади се Телек. Тя се пресегна към купа магнитни дискове пред себе си, избра един и го сложи в четящото устройство. — Това е пълен тактически план за бъдещо проучване, който получих вчера в кабинета си чрез Алмо Пири. Бих искала всички да го прочетете и внимателно да го разучите, като база за следващата мисия до Квазама. Бром?

— Някакви коментари или възражения? — попита Стикър, без да вдига очи от масата. — Няма. Тогава да го разгледаме.

Телек разпрати доклада до другите дисплеи и всички започнаха да четат. Докато четеше плана, Джони си спомни за своята тактическа подготовка и уважението му към работата на Пири нарасна. Въпреки че в компютърната библиотека имаше немалко военни и исторически справочници, очевидно бе бил необходим голям тактически талант, за да са състави такъв изчерпателен план, особено като се вземеше предвид недостатъчната подготовка, която Пири и неговата група бяха получили от първите кобри.

Чак когато стигна до края, Джони видя името на автора... Трябваше му цяла минута, за да повярва.

Джъстин Моро.

Чакането в кабинета на Телек се проточи почти два часа, но Пири бе много зает и не го забеляза. Планът на Джъстин беше много подробен, но момчето, естествено, не бе разпределило персонално операциите. Ако планът се приемеше, тази работа щяха да свършат координаторът Сън и висшият ешелон кобри. Нищо от това, което щеше да каже Пири, нямаше да помогне представеният от него списък на участниците да бъде одобрен. Беше свършил с главната група и сега работеше върху първия от трите спомагателни екипи. И тогава се върна Телек. Тя затвори вратата и се отпусна на стола си.

— Как мина? — попита Пири.

— Приеха го — каза Телек със задоволство. — Бром иска да го представи за разглеждане пред борда на първите кобри, но не вярвам да направят съществени промени. Ти продължаваш ли да настояваш

екипировката и обучението на отряда за специални задачи да се извърши само за две седмици?

Пири кимна.

— Те се нуждаят само от устройства за многоцелево прицелване и тактическа подготовка. Опитът, който имат от лова на рогати леопарди, ще им бъде от полза.

— Хъм. Ти... хъм... също ли възнамеряваш да участваш?

— Разбира се. Освен ако не искаш да остана в селския отряд.

Телек сви устни.

— Може би за теб ще е по-добре, ако останеш на борда на кораба. Да координираш действията.

— Какво? — Пири я погледна. — Предпочиташ да не слизам на квазаманска земя?

— Предпочитам да не рискуваш живота си, ако трябва да бъде откровена — отвърна тя, без желание. — Ти плати своята дан.

— Така ли? Това отнася ли се и за Джъстин, Майкъл и Дорджей? Или е в сила само за мен, защото миналия път специално си поискала да бъда на борда на „Капка роса“?

— Значи си научил — въздъхна Телек. — А пък аз си мислех, че съм скрила добре малкия си номер.

— Имам приятели сред политическия елит. Затова бях много изненадан, когато настоя да участвам в мисията.

Телек отново шумно въздъхна.

— Е, добре. Причината не бяха тесните ти връзки със семейство Моро — каза тя. — Макар че поради това поисках от вас с Халоран проучване за разходите. Но за самата мисия... — Жената млъкна и се загледа в градския пейзаж, който се откриваше през прозореца. — Още от самото начало се мъча да си отговоря защо демесна Балиу мисли, че кобрите трябва да имат по-голям успех от тях срещу квазаманците.

— Знаели са, че мохите нападат при изваждане на оръжие — предположи Пири.

— Така е. И затова се питам дали това не беше проверка. Но ми мина през ума и друга възможност.

Пири сбърчи чело... И изведнъж разбра.

— Смяташ, че трофтите са знаели за еднаквата ни расова принадлежност с квазаманците?

— Смятам го за много вероятно — отвърна Телек и кимна. — Кобрите биха имали предимство в една война срещу други човешки същества. И каквито са си потайни, трофтите са скрили от нас срещу кого ще воюваме, докато не се обвързахме с определени действия.

— Да — бавно каза Пири. — Ние едва не бяхме убити на Квазама и все още не сме се научили да защитаваме гледната точка на нашето общество. Представяш ли си реакцията, ако предварително се знаеше, че искат да ни наемат да изтребим друго човешко общество! — Той вдигна въпросително вежди. — Това обаче не обяснява моето присъствие на борда на „Капка роса“.

Тя пое дълбоко дъх.

— Не ми харесва фактът, че може би ще бъда призована да предам друга човешка колония. Ти беше там и се увери, че поддържам приоритетите си. Знаеш ли, Алмо, че някога бях омъжена?

Той поклати глава, приемайки рязката промяна на темата.

— И си разведена?

— Не. Вдовица съм. Отпреди да стана губернатор. Той беше кобра. Умря на Целиан.

Телек замълча. Лицето ѝ отразяваше нахлулите далечни спомени. Пири чакаше и предчувстваше какво ще последва.

— Ти много ми напомняш на него — продължи най-после тя. — По външност. Но особено много по дух. Исках да си там, за да ми напомняш, че се *нуждаем* от нова планета, на която да се преселят целианците.

— Дори ако цената за това са квазамански животи? — озъби се той.

Думите прозвучаха по-грубо, отколкото би желал, но Телек не се смути.

— Да — тихо каза тя. — Дори и при такава цена. На първо място и преди всичко съм задължена към световите на кобрите... и това няма да се промени.

Пири я погледна и по гърба му премина студена тръпка. През цялото време бяха заедно на „Капка роса“, а той всъщност изобщо не я бе опознал.

— Съжалявам, ако ме мразиш за това — каза тя. — Но по мое мнение, аз нямам избор.

Пири кимна, макар че не стана ясно коя част от нейното изявление одобрява.

— Моля да ме извиниш — обади се с напрегнат глас той, — но ще продължа работата си. Трябва да попълня списъка на групата, която ще вземем на Квазама.

— Добре — кимна Телек. — Ще говорим по-късно.

Той се обърна и излезе, изненадан, че не я мрази заради нейната коравосърдечност.

Съветът на кобрите разгледа и обсъди плана на Джъстин, промени го на места и го прие. За подготовка и участие във втората мисия бяха избрани четиридесет и осем кобри и четиринадесет учени. Демесна Балиу изрази своето неудоволствие, че трябва да финансира втора мисия за нещо, което все още беше само предположение, но много преди да завърши подготовката, Джони и Стикър успяха да променят становището на съюзниците си.

След по-малко от месец от завръщането им, „Капка роса“ и „Менсаана“ тихо излетяха от космодрума на Капитолия и поеха към Квазама.

27.

Нощ над Квазама.

Когато „Менсаана“ се спусна, селата в източния дял на наричания сега регион „Плодороден полумесец“ бяха тъмни, но на екраните на инфрачервените скенери се виждаха добре. Виждаха се и пътищата, свързващи градовете. Пътната мрежа се стесняваше като филигранна стрела, насочена към най-южното село в края на полумесеца. Само един водеше на север към останалата квазаманска цивилизация.

„Менсаана“ спря на този път, на около двадесет километра на север от града. Той остави две въздушни коли и двадесет души и отново излетя. Преди корабът да се изгуби в далечината, двете коли тръгнаха да изпълняват определените им задачи. „Менсаана“ почти лениво се насочи на юг към потъналото в сън село. Сензорите му поглъщаха електромагнитна радиация, звук и корпускули и изобразяваха всичко на карти и листинги. Корабът направи на безопасна височина един кръг над селото. Когато най-последно кацна в гората на петдесет метра от стената, четиридесетте пътници имаха ясна представа какво предстои.

За половин час, без някой от селището да разбере, то беше завладяно.

Кметът влезе в кабинета си, преди да забележи, че някой седи на възглавниците му. Той ахна, после изненадата му се превърна в гняв, изляя нещо и от механичния преводач долетя:

— Кой сте вие?

— Добро утро, господин кмете — поздрави важно от възглавниците Уинуърд, а очите му се спряха върху мохото. — Простете за неканеното посещение, но искаме да получим малко информация от вас и вашите хора.

Като чу първите думи от закачения като колие апарат, кметът сякаш замръзна. Той огледа лицето на кобрата и кръвта се дръпна от бузите му.

— Вие тук! — прошепна той.

— Ах, Кимерон вече е разпространил нашите снимки — възкликна Уинуърд. — Това е добре. В такъв случай знаете кой съм и добре разбирате, че е безсмислено да се съпротивлявате.

Ръката на кмета нерешително трепна.

— Не ви съветвам — каза Уинуърд. — Преди още да сте извадили револвера си, ще убия и вас, и вашето мохо. Освен това с мен има и други... *много* други... и ако вие се опитате да стреляте, вашите хора вероятно ще направят същото и тогава ще трябва да избием мнозина от вас, за да ви докажем колко сте безпомощни. — Той вдигна глава. — Смятам, че не се нуждаете от такова доказателство, нали?

Бузата на кмета нервно потрепна.

— Запознат съм с докладите за извършените от вас убийства.

— Това е добре — кимна Уинуърд. — Мразя да върша едно и също нещо два пъти. И така: съгласни ли сте да ни сътрудничите?

Кметът се замисли и попита:

— Какво искате от нас?

Уинуърд тихо въздъхна.

— Да зададем няколко въпроса на хората ви и да извършим няколко безболезнени изследвания върху тях и техните мохи.

Лицето на кмета остана непроницаемо.

— Съгласен съм само, за да предотвратя ненужното проливане на кръв — заяви квазаманецът. — Но ви предупреждавам: ако опитите ви не са така безболезнени, както твърдите, ще последва кръвопролитие, каквото не сте виждали през живота си.

— Прието. — Уинуърд се изправи и посочи към ниските масички и пултовете пред тях. — Обадете се и наредете хората да излязат на улиците. Могат да вземат и мохите си. Но да не носят оръжие.

— И жените и децата ли?

— И те. Някои от тях също ще бъдат подложени на теста. Ако ще се чувствате по-спокоен, мога да разреша, докато задаваме въпросите, да присъстват близки роднини на жените.

— Ще... ви бъдем благодарни. — За момент кметът спря очи върху лицето на Уинуърд. — На кой дявол сте продали душата си, та сте се върнали от мъртвите?

Уинуърд леко поклати глава.

— Излишно е да ви казвам, тъй като няма да повярвате. А сега извикайте хората си.

Квазаманецът стисна устни и седна. Той натисна няколко бутона на пулта и започна да говори, Уинуърд се заслуша в усиления му глас, който долиташе от улицата, после протегна ръка към висящия на колието преводач и закри микрофона.

— Дорджей, докладвай!

— На далекосъобщителния предавател положението е спокойно — чу се гласът на Линк по слушалката. — Хъм... изглежда хората откликват на призива на кмета.

— Отваряйте си очите... не бива да допуснете някой да се промъкне и да изпрати в Солас сигнали за помощ.

— Особено като се има предвид, че могат да ни хванат, да извадят от нас цялата ни екипировка и да я проучат — добави сухо Линк. — Ще внимаваме. Да продължа ли да контролирам портата и моторизираните патрули?

— Да. Когато психолозите започнат работа, тук ще стане много горещо.

— Добре. Продължавам да пазя.

Уинуърд чукна микрофона, за да прекъсне тайния разговор, след това отново го закри.

— Губернатор Телек? Как стигат до вас сигналите?

— Идеално. Получихме някои сравнително добри базови данни от кмета, докато вървеше из сградата, а после и онези, когато беше под напрежение след влизането в кабинета. Те са дори още по-добри.

— Чудесно. Ще започнем колкото се може по-бързо. Някакви съобщения от спомагателните групи?

— Само обичайните обаждания. От „Капка роса“ също не съобщават за видими придвижвания на войска. Изглежда сме ги изненадали.

Което означаваше, че разполагаха с няколко часа или дори един-два дни, преди останалата част от планетата да разбере за инвазията. След това положението можеше да стане деликатно.

— Добре. Дорджей съобщи, че техническите специалисти вече са изяснили някои въпроси и скоро ще получите данни. Край.

Кметът се облегна назад и погледна злобно Уинуърд.

— Хората ще изпълнят нарежданията ви. Засега.

Изглежда куражът му се върна. За Уинуърд това беше добре; колкото по-големи бяха колебанията в настроението на квазаманците, толкова повече данни щяха да отчетат скритите сензори. Стига куражът на кмета да не станеше прекалено голям.

— Чудесно — каза кобрата и кимна. — Тогава, докато нашите хора се организират, да отидем при тях. Вие, разбира се, ще ми дадете револвера си.

За части от секундата квазаманецът се поколеба, после извади револвера от кобура и го сложи върху пулта.

— Добре. Да тръгваме! — подкани го Уинуърд, без да вземе оръжието. Ако теорията на Телек беше вярна, той можеше да вземе оръжието, без да бъде нападат от мохото. Ала засега Уинуърд не беше готов за такъв експеримент.

Квазаманецът бавно се изправи и двамата мъже излязоха от кабинета на кмета.

Втората спомагателна група бе оставила въздушната си кола в една рядка гора. На Рей Банион тя му напомняше повече на горите в Чата, отколкото на гъстите лесовете в западната част на Авентини, където бе израснал. Това беше колкото хубаво, толкова и лошо. Малката гъстота осигуряваше по-добра видимост, но пък в нея можеха да живеят по-големи животни.

Засега горските обитатели — големи и малки — бяха далеч. Банион стоеше до въздушната кола и с половин ухо слушаше разговора между доктор Ханфорд и „Капка роса“, който кръжеше над тях.

— Огледахме района, но нищо не открихме — съобщи Ханфорд. — Вие все още ли го виждате?

— Не — отговори гласът. — Изгубихме го. Мисля, че се скри под дърветата.

Ханфорд шумно въздъхна. Банион добре разбираше неговото раздражение: за трети път през шестте часа откакто се намираха на

Квазама, те се бяха втурвали към възможното местонахождение на крисджо без да го открият.

И което бе по-лошо, дори не бяха сигурни, че точно крисджо им беше нужно.

— Някаква идея накъде е избягало животното? — попита най-после зоологът.

— Доктор Ханфорд, трябва да разберете, че инфрачервената апаратура, с която разполагаме на „Капка роса“, не е предназначена за определяне от такава височина на точното местоположение на обекта. Чакайте да видя... струва ми се, че трябва да потърсите на северозапад.

— Благодаря — каза сухо Ханфорд. — Обадете се, ако откриете друга цел.

— На северозапад — промърмори един от другите двама зоолози, когато Ханфорд прекъсна връзката. — Това и аз можех да го кажа. Натам бягат всички животни на тази ексцентрична планета.

— Не съм сигурен дали и хищниците бягат в същата посока — възрази Ханфорд. — Е, Рей? Пеша или по въздуха?

— Според мен, по въздуха — отвърна Банион. — Нека се опитаме сами да огледаме района. Да видим дали няма да се справим по-добре от тях.

— Във всеки случай, със сигурност няма да е по-лошо. Да тръгваме.

Тримата зоолози, заедно с Банион и трима съекипници-кобри се качиха на въздушната кола, издигнаха се над върховете на дърветата и се насочиха на северозапад.

Кристофър изключи микрофона с изсумтяване, облегна се назад, загледан в инфрачервения дисплей и тихо замърмори. Йорк го видя и се засмя.

— Проблеми ли имаш, Бил?

— Това дори не е мое задължение — изръмжа Кристофър, без да вдига поглед. — Как мога да открива горещи точки от крисджо, когато дори не знам как изглеждат тези животни?

— Просто открий голяма гореща точка, която се движи.

— Да, това ми е известно. По-добре Елснер да побърза да се върне.

— Още ли наблюдава главния дисплей, за да търси стада бололини за спомагателна група три?

— Аха. — Кристофър видимо потрепери. — Тези момчета сигурно са изкукуригали. Мен не можеш да ме накараш да търся бололини.

— Мен не можеш да ме накараш изобщо да сляза долу — промърмори Йорк.

Кристофър го погледна.

— Да. Аз, хъм... разбрах, че си бил поканен да бъдеш на „Менсаана“ с Лизабет, Юри, Марк и другите.

— Вярно е — отвърна спокойно Йорк. — Отказах.

— О! — Кристофър погледна към новата дясна ръка на Йорк — новата му *механична* дясна ръка, — после виновно отмести очи.

— Мислиш, че е заради това, нали? — попита Йорк, вдигна ръка и разтвори пръсти, които трепнаха и мълчаливо напомниха, че мозъкът му все още не се е адаптирал напълно към нервно-електронните интерфейси. — Мислиш, че ме е страх отново да сляза долу.

— Не, разбира се, че не мисля така...

— В такъв случай грешиш — каза Йорк. — Наистина се страхувам и то съвсем основателно.

Кристофър се чувстваше все по-неловко и Йорк си помисли, че сигурно никога не е чувал някой да говори така.

— Искаш ли да знаеш защо Юри и Марк, и другите са долу, а аз съм тук? — продължи той.

— Е... добре де, защо?

— Защото те се опитват да докажат, че не ги е страх — отговори Йорк. — Отчасти на другите, но главно на себе си. Демонстрират, че ако се наложи, без да им мигне окото са готови за втори път да си пъхнат главата в устата на рогатия леопард.

— А ти не изпитваш такава нужда, така ли?

— Точно така — кимна Йорк. — Неведнъж съм подлагал на проверка смелостта си. И преди да дойда на Авентини, и след това. Зная, че съм смел и не се нуждая от излишни рискове, за да го доказвам. — Той махна с ръка към екрана. — Ако квазаманците

предприемат някакви действия, и оттук, и от повърхността мога да оценя тяхното военно ниво. Затова оставам тук.

— Разбирам. — Кристофър кимна, но погледът му издаваше, че все още е смутен. — Разумно е. Аз... е, радвам се, че изяснихме този въпрос.

Той се обърна към дисплея си, а Йорк потисна една въздишка. И Кристофър, както и другите, не го разбираше. Те все още смятаха, че това е просто един по-хитър начин да скрие, че е страхливец.

Да вървят по дяволите всички.

Йорк се обърна към монитора и се зае да следи за военни действия. Механичната ръка в скута му се сви в юмрук.

Малко след пладне „Капка роса“ най-после откри недалеч от селото стадо бололини и един час по-късно третата спомагателна въздушна кола го достигна. Стадото пасеше между дърветата и когато въздушната кола мина над него, Рем Паркър тихичко подсвири.

— Ужасни същества — промълви той.

— Прав си — промърмори една от другите кобри. — Струва ми се, че виждам и тарбини... онези кафяво-червеникави петна зад главите сред иглите.

— Аха. Чудесно място за лятно жилище. — Паркър погледна към апаратурата на съседната седалка. — Е, Дан, как мислиш? Ще стане ли?

Дан Ростин вдигна рамене.

— Трудничко. Доста сме на юг от пътя им... необходима е голяма девиация, за да ги върнем. Но ако приличат на плоскокопитните от Чата, ще успеем. Задръж така една секунда и ще бъда по-точен.

Оказа се, че положението не е толкова безнадеждно, колкото смяташе Паркър. Магнитното поле, което щяха да създадат, никъде не трябваше да променя посоката на силовите линии с повече от двадесет градуса, а апаратурата можеше да създаде необходимите амплитуди. От време на време трябваше да слизат на земята на сто метра от центъра на стадото, с риск въздушната кола да бъде нападната от животните. Но нали затова в групата имаше кобри.

— Е, да тръгваме — обърна се Паркър към другите. — И да се надяваме, че наистина приличат на своите плоскокопитни братовчеди

от Чата, както твърдят биолозите. — „Иначе — помисли си той, — по целия път до селото кобрите ще трябва като каубои да гонят стадото.“ А Паркър не изгаряше от такова желание.

Почти мръкваше, когато Уинуърд се върна от проверката на постовете на кобрите. Доктор Маккинли и останалите психолози бяха превърнали една от стаите в кметството в кабинет. Когато Уинуърд пристигна, оттам точно излизаше един квазаманец и кобрата надникна вътре.

— Здравейте — подаде глава през вратата и кимна на двамата мъже вътре. — Върви ли?

Уинуърд не беше виждал толкова уморен човек като Маккинли, но гласът му прозвуча доста бодро.

— Общо взето върви. Дори без компютърен анализ се вижда, че нивата на напрежение се променят според предвижданията.

— Чудесно. Ще свършиш ли до вечерта?

— Имам само още един. Ако искаш, можеш да присъстваш.

Уинуърд погледна кобрата, която стоеше на пост до стената. Изглеждаше уморена, макар че и тя като Маккинли също нямаше да го признае.

— Алек, защо не отидеш да вечеряш? Аз ще те замествам, докато доктор Маккинли свърши.

— С удоволствие. — Алек кимна и се отправи към вратата. — Благодаря.

Маккинли го изчака да излезе, след това натисна един бутон на клавиатурата върху бюрото.

— Да влезе номер четиридесет и две.

Миг по-късно звуковите усилватели на Уинуърд доловиха приближаването на двама души и в кабинета влязоха една кобра и един напрегнат квазаманец. Кобрата излезе, а Маккинли посочи с ръка ниския стол до масата.

— Седнете, моля.

Квазаманецът седна и хвърли подозрителен поглед към Уинуърд. Той забеляза, че мохото, макар често да потрепваше с криле, за разлика от своя господар изглеждаше спокойно.

— Говорете пред рекордера — обърна се Маккинли към мъжа и посочи правоъгълната кутия в края на бюрото. — Да започнем с име и професия.

Квазаманецът отговори и Маккинли премина към по-обща въпроси, отнасящи се до живота в селото. Постепенно тонът и насоката на анкетата се промениха и след няколко минути докторът питаше за отношенията на квазаманеца с приятелите му, честотата на половите сношения с жена му и други много лични въпроси. Уинуърд внимателно наблюдаваше мъжа, но нетренираните му очи не видяха нищо необичайно в реакциите на анкетирания. Стресовите индикатори, вградени в рекордера и в стола, на който седеше човека, разбира се щяха да дадат по-точна и обективна оценка.

По средата на въпроса за детските години на квазаманеца Маккинли спря, както бе правил това вече четиридесет и един пъти и си даде вид, че е раздразнен от нещо, което чува в слушалките си.

— Съжалявам — каза той на квазаманеца, — но изглежда шумът от вашата птица пречи на записа. Хъм... — Той огледа стаята и посочи една голяма възглавница в далечния ъгъл. — Ще имате ли нещо против да я оставите ей там?

Мъжът се намръщи и погледна към Уинуърд. После, макар езикът на тялото ясно да изразяваше несъгласие, се подчини.

— Много добре — кимна доволен Маккинли, когато квазаманецът отново седна. — Я да видим. Предполагам, че сега ще е по-добре.

Той повтори въпроса, а Уинуърд насочи вниманието си към мохото в ъгъла. Птицата очевидно не се чувстваше удобно в това си заточение. Сега тя по-често и по-силно трепкаше с криле. „Дали е нервна, задето е отделена от защитника си? — питаше се кобрата. — Или е разстроена, защото от това разстояние не може да му влияе?“ — Уинуърд решително не харесваше идеята, че мохите оказват някакво влияние върху подсъзнанието на квазаманците. Измежду всички, с които беше говорил обаче, единствено той смяташе теорията на Моро за погрешна.

— По дяволите.

Уинуърд отново се обърна към Маккинли и видя, че гледа навъсено.

— Съжалявам, но шумът в рекордера е все още твърде силен. Предполагам, че трябва да изнесем вашето мохо от кабинета. Криил? Бих ли дошъл за минутка! И си вземи нещо срещу остриите нокти на птицата.

— Почакайте — обади се квазаманецът и се надигна от мястото си. — Нямайте право да изнасяте мохото ми навън.

— Защо да нямам право? — попита Маккинли. — Няма да му направим нищо и след няколко минути ще ви го върнем.

Вратата се отвори и кобрата, която беше ескортирала квазаманеца, влезе с парче дебел плат в ръка.

— Нямайте право да я взимате — повтори Квазаманецът и в гласа му прозвучаха първите гневни нотки. — Аз изпълнявах всички ваши искания... вие нямате право да се отнасяте така с мен.

— Остават само още седем въпроса... това е всичко — каза успокоително Маккинли. — Най-много пет минути и ще ви върнем птицата. Вижте, отсреща има една празна стая. Криил ще стои там с птицата в ръка и щом свършим, ще си я получите. Няма да ѝ се случи нищо лошо... обещавам ви.

„При условие, че се държи дружелюбно“, добави наум Уинуърд. В стаята освен Криил щеше да има и друга кобра и през цялото време лазерите им щяха да са насочени към мохото. Въпреки това Уинуърд не завиждаше на Криил, чието лице щеше да бъде на по-малко от половин метър от остриите нокти на птицата.

Квазаманецът продължи да протестира, но от гласа му се разбираше, че не разчита на успех. Криил вече бе увил плата около лявата си ръка и я поднесе към мохото. Птицата кацна на нея с видимо недоверие. Кобрата излезе от стаята, а Маккинли продължи анкетата.

Както беше обещал Маккинли, всичко свърши за по-малко от пет минути. Много преди края Уинуърд стигна до заключението, че наблюдава доколко може да се изнерви един квазаманец, без да атакува нещо. Неохотата, с която отговаряше преди, се превърна в открита враждебност, а на два въпроса изобщо отказа да отговори. Уинуърд с напрежение очакваше момента, в който квазаманецът напълно ще изпусне нервите си и той ще трябва да се хвърли през масата, за да спасява доктора.

За щастие този момент не дойде. Маккинли свърши с въпросите и половин минута по-късно човекът и птицата отново бяха заедно.

— Една последна подробност, преди да си тръгнете — обърна се Маккинли към квазаманеца, който галеше успокоително гушата на

мохото. — Криил ще ви завърже на врата панделка с номер, за да знаем, че вече сме разговаряли с вас. Предполагам, че няма да ви е приятно втори път да отговаряте на същите въпроси.

Квазаманецът изсумтя, но се остави Криил да сложи лентата на врата му и плътно да я пристегне. После все така мълчаливо тръгна към изхода, последван от Криил.

Маккинли пое дълбоко дъх и шумно го изпусна.

— Ако смяташ, че това беше грубо — каза той намръщено, — почакай да видиш какво ще е утре.

— Няма да мога да почакам — отвърна Уинуърд, докато се връщаха в кабинета. — Научи ли нещо ценно от цялата тази работа?

— О, разбира се. — Той обърна рекордера към себе си, свали един панел и под него се разкри компактен дисплей и клавиатура. Маккинли натисна няколко клавиша и на екрана се появиха криви. — Това са обобщени резултати от триста и шестдесет квазаманци, сравнени с базовата линия от данни, получена на Авентини една седмица преди да отлетим — обясни той. — Въпреки неприятните въпроси, когато мохите са на раменете им, квазаманците показват много по-ниски стресови нива. Те се увеличават малко, когато птиците са в стаята и рязко нарастват, когато не са пред очите им. Тогава всъщност тези нива излизат над базовите... ето тук... и щом мохите се върнат, отново спадат.

Уинуърд стисна устни.

— Може би част от това нарастване се дължи на раздразнение, че трябва да отговарят по няколко пъти на едни и същи въпроси — предположи той.

— И може би част от него се дължи на разликата в културите, макар че се опитаме да елиминираме тези два ефекта — допълни Маккинли. — Разбира се, ние все още не смятаме резултатите за категорично доказателство, но за нас те съдържат определени указания.

— Да. — Подсъзнателен контрол... — Какво е това по-лошо, което ще правите утре?

— Ще им разрешим, докато ги разпитваме, да държат със себе си мохите и ще се опитаме да раздразним птиците с ултразвук, за да видим дали и колко от тяхното нервно напрежение ще се предаде на хората.

— Казваш го така, сякаш ще е нещо много забавно. Имате ли представа за сетивата на мохите, за да знаете какво да очаквате от този експеримент?

— Смятаме, че имаме. Във всеки случай, надявам се да разберем.

— Хм. А на третия ден ще се опитате да въздействате едновременно и на птиците, и на хората, така ли?

— Точно така. И освен това третата спомагателна група ще докара тук стадо бололини и ще създадем стрес от преследване. Дано само да имаме достатъчно хора с ленти на вратовете, които съдържат сензори, за да бъдат резултатите статистически достоверни. Защото повече от сигурно е, че *този* експеримент няма да можем да повторим. — Маккинли повдигна вежди. — Изглеждаш ми замислен, Уинуърд. Проблеми ли имаш?

Уинуърд стисна устни.

— Наистина ли вярваш, че след още два дни останалата част от планетата ще разбере, че нещо не е наред, и ще реагира?

— Но нали точно това искаме?

— Ние искаме да реагират така, че да видим тежките им оръжия — отговори Уинуърд. — Но не искаме да излязат с нещо толкова мощно, че да ни унищожат.

— О, разбира се. Така е. Е, ако събитията се развият по-бързо, предполагам, че ще трябва да ускорим програмата си. А вие, кобрите, ще започнете по-трудно да си изкарвате прехраната.

Уинуърд се намръщи. Тежко въоръжени квазаманци... и ята мохи.

— Да. Сигурно ще ни бъде доста трудно.

28.

Йорк бе прекарал тежък ден на кораба и сега беше решил добре да се наспи, преди долу да стане горещо. Спал бе само четири часа когато звънецът на интеркома го събуди.

— Ало... Йорк слуша — промърмори той. — Какво има?

— Нещо става на Квазама — чу той гласа на дежурния офицер.
— Мисля, че ще желаете да го видите.

— Идвам.

След две минути, само по халат и бос, той седеше пред един от големите дисплеи. Онова, което видя, наистина си струваше събуждането.

— Хеликоптери — идентифицира той обектите пред дежурните наблюдатели. — Вероятно с допълнителни ракетни двигатели... Развиват доста добра скорост. Откъде дойдоха?

— Най-напред ги засякохме на няколко километра източно от Солас — докладва дежурният офицер. — Може да идват доста отдалеч. В първия момент забелязахме само, че нещо се движи.

— Аха. — Йорк натисна няколко клавиша и заразглежда обектите в долния край на екрана. Шест броя, скорост малко под свръхзвуковата, което не говори нищо за истинските им възможности... Движат се на югоизток, към селото, край което се намира „Менсаана“. Приблизително време на пристигане — около два часа. — Свържете ме с губернатор Телек — каза той през рамо.

Телек също спеше и когато дежурният офицер я събуди, Йорк имаше малко повече информация.

— Два са доста големи, може би транспортират войска — обясни той. — Другите четири са по-малки. Предполагам, че са разузнавателни или щурмови. Съществува голяма вероятност да са преоборудвани граждански модели, което е добре за нас.

— Е, все още нямат гравитационни двигатели — разсъждаваше на глас Телек. — В това поне сме сигурни.

— Не съвсем. — Йорк поклати глава. — Никой не слага гравитационни двигатели на щурмови хеликоптери... За маневриране на малко разстояние и с високи скорости са крайно неефективни. Освен това при нощни операции светлината от гравитационните двигатели на хеликоптера ще се вижда като летяща мишена.

— Значи имаме достатъчни основания да се безпокоим от тези хеликоптери.

— И още как! — изсумтя Йорк. — Във флота много използвахме хеликоптери и съм виждал да унищожават райони, два пъти по-големи от това село.

Образът на Телек върху екрана на интеркома сви устни.

— Само че ако квазаманците направят такова нещо, ще избият три хиляди души от своите хора.

— Аз също не вярвам, че са толкова отчаяни — съгласи се Йорк. — Пък и едва ли ще останат да висят над нас и да стрелят по кобрите, докато не разберат с какво стреляме ние.

— Значи психолозите да продължат работата си, а спомагателните екипи по-добре да се приземят?

— Спомагателните екипи непременно да се скрият. А „Менсаана“ трябва да се разкара оттам.

— По дяволите. — Телек захапа устна. — Прав си. Смяташ ли, че разстояние от сто километра ще е достатъчно?

— Колкото по-далеч, толкова по-сигурно. Но се махнете бързо, преди да наближат и да засекат гравитационните ви двигатели. Не ми се иска на собствен гръб да разберем ударната мощ на ракетите им въздух-въздух.

— Съвсем правилно. Капитан Шефърд, за колко минути можем да излетим?

— За три минути — чу се по интеркома гласът на капитана. — За временно убежище избрахме едно място на триста километра северозападно оттук. Чакаме вашето одобрение.

— Какво? Точно по пътя на хеликоптерите? — намръщи се Йорк.

— Не, на няколко километра от него. Там има дълбок разсед. Това е последното място, където квазаманците биха очаквали да се скрием.

— Чудесно — одобри нетърпеливо Телек. — Да тръгваме. Когато останем свободни, ще разгледам картите. Декер, наблюдавай

хеликоптерите и ако се покаже нещо друго, веднага ме уведоми.

— Слушам — каза Йорк. — Вие също следете екраните... Може квазаманците да са докарали противосамолетни ракети или да са разположили наблюдатели под дърветата.

— Всичко предвиждаш! — отвърна сухо Телек. — Вече трябва да тръгвам. Свържи се с Майкъл. Ще говорим по-късно.

Образът на Телек изчезна от екрана.

— Сега поне не могат нито да блокират, нито да подслушват връзките ни — каза дежурният офицер.

— Стига през последните шест седмици да не са научили за предавателите с разделена честота — коригира го мрачно Йорк. — Във всеки случай, аз не бих разчитал на това. — Той пое дълбоко дъх и прогони всякаква мисъл за сън. — Е, господа, да се хващаме за работа. Пълно наблюдение на селото и всичко около него в радиус от хиляда километра. Ако забележите някакво движение, веднага ми докладвайте.

На около петдесет километра западно от селото хеликоптерната формация се разпадна; две от по-малките машини се насочиха право към селото, другите го обградиха от север и от юг. Кобрите на Уинуърд се приготвиха за атака, но хеликоптерите само прелетяха над селото, прегрупираха се на изток и се отправиха на север. Известно време летяха над пътя и спомагателна група едно на Пири бързо се разпръсна. По нищо не пролича дали ги откриха. Хеликоптерите продължиха на север и някъде близко до следващото село, изчезнаха от екраните на „Капка роса“.

— Смяташ ли, че са ни открили? — обърна се Джъстин към Пири, когато десетте кобри на спомагателната група предпазливо се върнаха на позицията си край пътя.

— Трудно е да се каже — въздъхна Пири и погледна часовника си. До изгрев слънце имаше още час и половина... достатъчно време екипажите да заредят с гориво, да попълнят боеприпасите си, дори да поседят и да обсъдят стратегията си и пак да се върнат, преди да съмнало. — Зависи колко добри са апаратите им за инфрачервено виждане. При този плътен балдахин от дървета радарите и сензорите за откриване на движещи се обекти са безполезни.

— Мисля, че ако ни бяха открили, щяха да ни атакуват — обади се една от другите кобри.

— Освен ако не продължават да мислят, че в тъмнината не сме ги забелязали — каза Пири. — В такъв случай може би ще предпочетат да не се лишават от тайните си съгледвачи, като изпепелят двадесеткилометровия участък от гората на север.

— Предполагам, че ще оставят това на наземните войски сутринта — обади се някой.

Пири се намръщи. Преди петнадесет минути от „Капка роса“ бяха съобщили, че по пътя на юг се движи конвой.

— Вероятно — съгласи се той. — На тяхно място обаче, аз щях да върна хеликоптерите и да ги включа в операцията. В случая няма място за военни хитрости.

— Много приятно разсъждение — отбеляза Джъстин. — Имаш ли да споделиш още нещо от този род?

Пири вдигна рамене.

— Ще добавя, че до няколко часа конвойт няма да пристигне... което означава, че дотогава някои могат да се опитат да подремнат.

— Само някои ли?

— Само някои, защото трябва да назначим часовои — заяви твърдо Пири. — Не съм сигурен, че квазаманците няма да се опитат да промъкнат нещо покрай „Капка роса“... а и хеликоптерите може да се върнат. Хей, приятели, трябва да свиквате на страх и безсъние... това е войната.

И много убити, разбира се. Пири се надяваше, че с последното няма да им се наложи да свикват.

Прелитането на хеликоптерите не остана незабелязано от изследователската група, но едва когато започнаха работа с квазаманците, откриха, че и жителите на селото са научили.

— И изражението на лицата, и езикът на тялото така ясно показват, че знаят за хеликоптерите, сякаш имат окачени дисплеи на шиите си — каза Маккинли на Уинуърд час след започване на интервютата. — Те знаят, че властите са ни открили, и очакват в скоро време, може би дори още днес, някакви действия.

Уинуърд кимна. Йорк и другите на борда на „Капка роса“ бяха стигнали до същото заключение.

— Е, ние, разбира се, не можем да седим и да чакаме със скръстени ръце да започнат военни действия. Кога най-рано можете да свършите?

— Зависи колко данни искате да имате — отговори Маккинли. — Ние вече комбинираме първоначалната програма за втория и третия ден в едно, като правим половината от предвидените интервюта...

От една от стаите прозвуча приглушен вик и се чу падане на някакъв предмет.

— Какво става? — извика Маккинли и се обърна. Уинуърд вече тичаше с всички сили, включил слуховите усилватели, за да чуе другите шумове. Звуци от борба... приглушени ругатни... отваряне на врата...

Той блъсна вратата и видя една кобра да дърпа от масата съпротивляващ се квазаманец. Експериментаторът се надигаше разтреперан от пода зад преобърнатия стол. Върху бузата на пребледнялото му като платно лице аленееше кръв. До него лежеше мъртво мохо.

Когато влезе Уинуърд, кобрата вдигна очи и докладва:

— Мохото се опита да нападне експериментатора и трябваше да го убия. Малко се забавих и не успях да предотвратя станалото.

Уинуърд кимна. Дойде и Маккинли.

— Изкарайте го оттук! — заповяда той на кобрата. Тя повлече квазаманеца към вратата.

— Убийци! — излая той към Уинуърд. — Мръсни екскременти... гадини...

Вратата хлопна зад гърба му и прекъсна гневната тирада.

— Бас държа, че при превода много се губи — подхвърли Маккинли. Дватамата с Уинуърд отидоха при експериментатора. — Добре ли сте?

— Аха — кимна той и леко докосна с носна кърпичка бузата си. — Беше съвсем неочаквано... точно се готвех да изключа апарата и квазаманецът се хвърли върху мен.

Уинуърд и Маккинли се спогледаха.

— Кога стана това? Когато беше убито неговото мохо ли?

— Много странно, но не. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че квазаманецът и птицата ме нападнаха едновременно.

— Хм — каза Маккинли. — Е, на лентите ще видим подробностите. Вие най-добре да отидете в лазарета, за да дезинфекцират тези драскотини. Няма никакъв смисъл да поемате излишни рискове.

— Да, сър. Съжалявам.

— Вината не е ваша. И не се връщайте, преди да сте сигурен, че се чувствате в състояние да продължите. Не сме се разбързали чак *толкова много*.

Експериментаторът кимна и излезе.

— Ако е прекалено нервен, може да повлияе върху резултатите — обясни Маккинли.

Уинуърд кимна. Той отиде до рекордера на масата и го включи.

— Нека да видим какво в действителност се е случило.

Оказа се, че експериментаторът е прав. Птицата и човекът бяха нападнали едновременно.

— И двамата проявяват признаци на нервност — отбеляза Маккинли и пусна отново лентата. — Виж трепкането на крилата и потракването на човката, виж потръпването на лицевия мускул и движенията на ръцете на квазаманеца.

— И всичко това като реакция от ултразвука, който човешкото ухо не може да улови? — Уинуърд почувства, че по гърба му полазиха мравки.

— Точно така. А сега погледни експериментатора. Той се намира в същия ултразвуков лъч и освен обилното потене, нищо друго не се забелязва. — Маккинли захапа устната си. — Не очаквах такава силна реакция.

— Може би като са научили, че техните войски са тръгнали, са си възвърнали куража.

— Предполага се, че птиците не са толкова интелигентни, за да разбират това — изсумтя Маккинли.

— Може да са го доловили от езика на тялото на своите собственици. Може дори по този начин мохите да предават възбудата си на хората.

— Възможно е — въздъхна Маккинли. — За нещастие, теориите за езика на тялото и за телепатията много трудно могат да се

разграничат, без продължителни проучвания.

— За каквито нямаме време. — Уинуърд се намръщи. — Добре, направете всичко, което можете... Надявам се, че заедно с биолозите ще съумеете да извлечете полезни сведения от тези засега необработени данни. И се постарайте в работата си с квазаманците да не преминавате допустимата граница.

— Добре.

Банион пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Най-последна търсената златна жилка.

Трите създания под храстите, вперили очи в хората, бяха истински криджо. Сигурно на Квазама нямаше други същества с такива остри, кървавочервени кучешки зъби. Дълги почти два метра, с яки мускули и прокрадваща се походка на хищници, зли, те се приближаваха към четиримата, без да откъсват очи от жертвите си.

Теорията на губернатора Телек се оказа вярна. На рамото на всеки звяр седеше по една също толкова зловеща птица.

— Сега какво? — малко нервно се обърна Ханфорд към Банион.

— Включен ли е рекордерът? — Кобрата по-скоро почувства, отколкото видя как Ханфорд кимна. — По местата ли са всички?

Почти едновременно в слушалката прозвучаха три потвърждения. Другите кобри бяха взели трите криджо на прицел. Време беше да проверят реакциите на хищниците.

— Пригответе се — обърна се той към зоолозите до него. — Започвам. — Банион вдигна ръце и лазерите в пръстите му изстреляха залп към животните в храстите.

Криджо не бяха глупави. За момент те замръзнаха на местата си, след това заотстъпваха така предпазливо, както бяха пристъпвали преди това. Едва бяха минали един метър, когато избухна втори лазерен залп и трасира линия от пушеца растителност. Животните отново спряха, бавно обърнаха глави и затърсиха скрития нападател.

— Е — каза Банион, — изглежда ще покротуват известно време. Колко близко искате да отидете до тях, за да ги разгледате?

— Не по-близо, отколкото е необходимо — промърмори един зоолог. — Не вярвам, че мрежата може да задържи толкова голямо животно.

— Глупости — отвърна Ханфорд. „Не е много уверен“, помисли си Банион. — Сега ще я изстрелям върху онова крисджо вдясно. Бъдете готови!

Банион чу зад гърба си тихо „пуф“ и от въздушната пушка към указаното животно полетя малък цилиндър. Последва експлозия, мрежата изскочи, разгъна се и омота главата и предните крака на крисджото. Мохото на гърба му изкрещя и излетя... И тогава крисджото обезумя.

Банион беше използвал безброй пъти такива мрежи на Авентини срещу рогати леопарди... бе ловил по-големи и по-злобни на вид животни по време на обиколката на „Менсаана“ на петте свята преди два месеца... но никога не беше виждал такава неудържима реакция. Крисджото ревеше от ярост, късаше със зъби и нокти фината мрежа, обгърнала тялото му, търкаляше се под храстите.

И само за секунди се освободи.

Ханфорд направи крачка напред и отново вдигна въздушната си пушка, но Банион вече бе взел решение.

— Забравете за нея — обърна се той към зоолога, надниквайки шума и отклони надолу цевта. После взе на мушка животно с левия си крак и стреля с бронбойния лазер.

Блесна мълния и с един последен писък крисджото се строполи върху остатъците от мрежата. Някой тихо изруга.

— Не е чудно, че квазаманците организирано избиват тези същества.

— Аха. — Банион насочи вниманието си към другите две крисджо, които продължаваха тихо да чакат. Бяха се преместили с няколко метра по-настрани от мястото, на което стояха преди минута. До тях тлееше нова линия от обгорена растителност.

— Какво стана? Опитаха се да избягат в суматохата ли?

— Вече размислиха — отговори сухо една от кобрите. — Смятам, че за момента ги убедихме да ни сътрудничат.

— Да сътрудничат! — размишляваше на глас Ханфорд. — Доколкото си спомням, кметът на Хърисийм спомена, че когато квазаманците дошли тук, крисджо били доста миролюбиви.

— Според легендите — уточни един от другите. — На мен ми е трудно да си представя, че поведението на едно животно може така драстично да се промени.

— А какво имаме насреща си в момента? — изсумтя Ханфорд.
— Тези две крисджо са така миролюбиви, както разказваше кметът.

— Вярно, но само защото разбират, че ще бъдат накълцани на парчета, ако се опитат да ни направят нещо.

— Това вече е много показателно — додаде Банион. — Забравихте ли, че тази сутрин изследователският екип съобщи за видимо предаване на агресивност между мохи и хора?

— Мислиш ли, че мохото е накарало крисджото да се съпротивлява срещу мрежата? — Ханфорд заслони очи с ръка и затърси между дърветата избягалата птица.

— Точно обратното — отговори Банион. — Аз се питам дали мохото не е седяло на гърба на крисджото, за да го възпира от вродената му агресивност, докато не е било принудено да избяга.

— Това е пълна глупост — присмя се една от кобрите. — В храстите крисджо са просто мишени... точно сега най-добрата им тактика е или да бягат, или да нападат.

— Но ние им показахме, че и в двата случая можем да ги убием — каза замислен Ханфорд. — Не си ли спомняте спукитата на Такта? Ако мохите имат подобен усет за опасност, те може би разбират, че най-доброто за тях е да седят и да чакат.

Настъпи продължително мълчание, докато останалите проумеят казаното.

— Предполагам, че има известна логика, теоретично погледнато — обади се най-последен един от зоолозите. — Трудно ми е обаче да разбера как се създава една такава система, камо ли пък как може да се докаже.

— При наличие на телепатична способност на мен тя ми изглежда доста ясна — каза Банион. — Мохите се нуждаят от някой достатъчно силен хищник, за да подгони бололините към градовете и да получат достъп до носителите на техните ембриони. Може би мохите се отплащат на крисджо, като им служат за съгледвачи на големи разстояния или за нещо друго.

— Макар че с мохите отношенията не могат да са много взаимни — промърмори Ханфорд. — Птиците изглежда са стопроцентови паразити.

— Аха — съгласи се Банион. — А колкото до доказателството... Дейл, ще вземеш ли на мушка най-близкото до теб мохо? Стреляй в

главата! Бързо и точно, без да засегнеш директно крисджото.

— Слушам — прозвуча отговорът в ухото му. — Готов съм.

Банион впери поглед в избраното крисджо и прехвърли теглото си на десния крак. Ако опитът успееше, искаше бронейният му лазер да е готов за стрелба.

— Стреляй!

Отстрани и зад крисджото светна огън и порази мохото. В следващия миг крисджото изрева и нападна. Банион се наведе назад и активира системата за автоматично управление на стрелбата, левият му крак замахна и се насочи право в лицето на звяра. Блесна ярък пламък от отразена светлина и козината на крисджото потъмня, обгорена от лазерния лъч. Животното се строполи тежко на земята.

Банион вдигна глава точно навреме, за да види как мохото на другото крисджо се спуска право срещу лицето му.

Нанокмютърът му го хвърли встрани от пътя на атакуващата птица. Картината пред очите му политна като пияна, но той видя, че крисджото също е в движение. Банион падна на земята, претърколи се през лявото си рамо и точно в този момент чу някой да крещи. Той коленичи и видя едно крисджо да се спуска към Ханфорд.

Банион вдигна нагоре ръце и изстреля към хищника два лазерни лъча. За стотна от секундата зоологът изпрати рефлексен изстрел с въздушната пушка и това спаси живота му. Удареното крисджо събори Ханфорд на земята, но мрежата го беше оплела и ноктите и зъбите му не можаха да навредят на жертвата. Банион изпълзя изпод храстите, за да освободи краката си, но още преди да насочи бронейния лазер, две блестящи лазерни копия осветиха гората и крисджото се превърна в овъглен труп.

Банион се изправи и бързо се огледа. Мохото не се виждаше.

Но не за дълго. Птицата беше кацнала върху кръстосаните ръце на един от другите зоолози, който се бранеше, а тя го удряше с криле по главата и се опитваше да го клъвне по лицето.

Банион мигновено се озова там, хвана с две ръце врата на птицата и започна да стиска. Мохото пусна зоолога, запляска силно с криле и протегна крака към новия нападател. Но хватката на кобрата беше подсилена от серводвигатели и само за няколко секунди птицата се отпусна безжизнена в ръцете ѝ.

— Добре ли сте? — попита Банион зоолога и трепна при вида на кръвта, която се процеждаше през ръкава му.

— Ръцете и главата страшно ме болят — изсумтя ученият и нерешително свали гарда си. — Друго нищо ми няма.

Лицето му не бе пострадало.

— Ще ви заведем до въздушната кола — каза му Банион и се обърна към Ханфорд. Другите кобри бяха отместили трупа на крисджото от него, а Дейл беше коленичил. — Как е той?

— Може да има едно-две спукани ребра — каза Дейл, докато се изправяше. — Не е желателно да го носим надалеч. Ще отида да докарам въздушната кола.

Банион кимна и коленичи до Ханфорд, а Дейл хукна за колата.

— Как се чувстваш? — попита Банион.

— Научно реабилитиран — промърмори Ханфорд и леко се усмихна. — Доказахме, че мохите и сред природата изпълняват същата роля, както и при квазаманците — помагат на крисджо да се бият.

— И очевидно помагат да се вземе решение кога е най-подходящият момент за започване на боя — добави Банион и кимна.

— А не за бягство.

Банион вдигна очи и видя гневния поглед на незасегнатия зоолог от групата.

— Аз не бягах — тихо каза кобрата.

— Разбира се, че не сте бягали — изсумтя ученият. — Просто се преместихте на място, от което можете да стреляте, нали? Докато крисджото беше заето с нас, останалите. Чудесна постъпка! Наистина чудесна! — Той му обърна гръб.

Банион въздъхна и за миг затвори очи. Те никога нямаше да се научат... нито хората, които определиха кобрите за телохранители, нито самите охранявани хора. Компютъризираните рефлексии на кобрата бяха предназначени да опазят нея и само нея. В програмата на нанокompютъра нямаше заложено условие за героична саможертва. Но цивилните все не можеха да го разберат, независимо, че многократно им бе казвано.

В слушалката му се чу тихо щракане: предаване от апаратурата с разделена честота в тяхната въздушна кола.

— Банион? Обажда се Телек. Елате веднага.

— Да, губернаторе. Случило ли се е нещо?

— Имате ли вече резултати от лова?

— Всъщност — да. Ще ви ги изпратим веднага, щом включим рекордера към предавателя.

— Не се тревожете — каза Телек и Банион почувства нова нотка в гласа ѝ. — Просто елате лично и донесете данните на „Менсаана“. Знаете ли къде се намираме?

— Ако не сте се преместили от миналата нощ — да. Какво става?

— Всъщност, нищо — въздъхна Телек. — Или по-точно, нищо неочаквано. Но искам да сме готови при нужда бързо да се изтеглим.

Банион усети как стомахът му се сви на топка и се намръщи.

— Квазаманският конвой достигна ли спомагателна група едно?

— Преди десет минути. И ги нападна.

29.

Гората ехтеше от стрелба с огнестрелно оръжие, дъжд от куршуми късаше листа и храсти, от стволите на дърветата хвърчаха вулкани от трески. Легнал по корем зад най-близкото дърво до поста си, Джъстин се притискаше към земята и чакаше преградният огън да спре или да се отклони. Когато това стана, той предпазливо надзърна иззад ствола. На сто метра от него шестима квазаманци тичаха към конвоя, отдалечавайки се от дървото, с което кобрите бяха препречили пътя. „Сложили са експлозиви“, предположи Джъстин и още преди да отмести поглед, преградата се обви в жълт пламък. Пушекът се разнесе и разкри останките от нея.

— Бариерата е разрушена — прозвуча съобщението на една от кобрите в ухото на Джъстин. — Конвоят отново тръгна.

Оловната градушка се засили и заглуши шума от автомобилните двигатели, но до Джъстин почти не достигаха куршуми.

— Аз ще се погрижа — съобщи той по микрофона. На двадесет метра беше следващото от дърветата край пътя, които миналата нощ грижливо бяха подготвили. Кобрата внимателно вдигна ръка от дебелия слой шума и стреля.

Въжето, което държеше предварително отрязаното дърво, се скъса. Чу се силен трясък от чупещи се дървета, който заглуши дори гърмежите, и напряко на пътя падна огромен дънер.

— Бариерата е възстановена — докладва Джъстин.

— Предната линия, бъдете готови да се изтеглите — извика Пири. — Пушек!

В отговор гората от двете страни на пътя се обви в черен пушек.

— Изтегляйте се! — заповяда Пири.

Бързо, ниско приведен, Джъстин напусна укрытието на дървото. Пушекът щеше да затрудни както визуалното, така и инфрачервеното прицелване, но винаги съществуваше опасност от заблудени куршуми. Досега липсата на боен опит у квазаманците ясно се проявяваше в

несполучливите им тактики, но това се компенсираше от големия ентузиазъм.

Беше по средата на пътя до новото си укритие, когато отново се чу шум от двигатели. Джъстин замръзна и тихо изруга.

Хеликоптерите се бяха върнали.

Или най-малкото един от тях. По звука прецени, че е на изток. Вероятно бомбардира някоя от стоте примамки, наречени „топло тяло“, които поставяха цяла сутрин. Но машината приближаваше. Джъстин се втурна към укритието. Звукът от хеликоптера се засили и в следващата секунда го видя през покрива от дървета. Зад него се посипа град от куршуми.

Джъстин напрегна сили и преди квазаманският стрелец да коригира огъня си, се скри зад набелязаното дърво.

— Аз съм добре — обади се по микрофона той, още преди да са го попитали. — Но съм прикован.

— Преследвам го — изсумтя някой. — Ще ме прикривате ли?

— Хванах го! — чу се гласът на Пири. — На три. Едно, две, *три*.

Хеликоптерът зави, търсейки прозорец за стрелба по Джъстин и се откри ясно между клоните на дърветата, когато бронебойният лазер на Пири стреля право в прозорците на пилотската кабина.

Хеликоптерът се разтърси и едва не падна върху дърветата, които бяха само на няколко метра под него. Но пилотът беше добър и за секунди възстанови равновесието. Ала точно тогава изпод балдахина от листа изхвърча едно тяло и се хвана за дръжката на страничната врата на хеликоптера. Кобрата изви крака нагоре, завъртя се около несигурната си опорна точка — всъщност, отстрани на корпуса направи стойка на една ръка и от метър разстояние стреля с бронебоен лазер в оста на ротора.

Пилотът направи всичко, на което бе способен. Почти моментално летателният апарат се наклони на една страна и отхвърли кобрата със сила, която трябваше да го убие. Обаче компютърната програма за приземяване лиши квазаманеца от това малко удовлетворение. Пилотът отново възстанови равновесието на машината, но улученият ротор престана да работи. Секунди след това гората се разтърси от последвалото падане.

— Докладвай! — заповяда Пири, когато екотът от експлозията заглъхна сред приглушеното прашене на запаленото гориво.

— Никакви проблеми — увери ги кобрата. — Ако се наложи някой да повтори изпълнението, да се пази от клоните — ужасно драскат.

Джъстин въздъхна с облекчение. И изведнъж осъзна, че е настъпила относителна тишина.

— Спряха да стрелят...

— Алмо, на пътя има квазаманец — прекъсна го някой от останалите. — Сам... с мохо... държи бял флаг.

С бял флаг! При последното си идване тук, Уинуърд също бе тръгнал с бял флаг и беше застрелян. Джъстин стисна зъби и се запита дали Пири си спомня, че... Питаше се каква ще бъде реакцията му.

— Добре! — отвърна Пири. — Бъдете готови! Квазаманците може да го използват за отвличане на вниманието, а през това време другите да ни обградят. Ще преговарям с него.

— Най-напред вземи на мушка мохото — посъветва го сухо някой.

— Няма майтап. Ето го, идва!

— Върви напред! Ръцете зад тила! Мохото на рамото! Аз ще ти кажа кога да напуснеш пътя!

Гласът на Пири продължи да се чува нормално в ухото на Джъстин, докато преводът на квазамански, усилен от мегафона, ехтеше между дърветата.

Над гората отново се възцари тишина. Джъстин настрои слуховите си усилватели на максимална мощ и седна до дървото.

Телек потърка очи.

— Проблемът — обърна се уморено тя към Пири — е същият, които имаме от самото появяване на конвоя: просто не сме събрали достатъчно данни, за да се изтеглим.

— Искаш да кажеш, че все още нямаме достатъчно доказателства, че мохите пряко контролират поведението на квазаманците — уточни той.

„Може би е вярно“, призна пред себе си тя.

— Искам да кажа, че изследователският екип още не е изпълнил програмата си — заяви Телек.

— Сигурно изобщо няма да има такава възможност — въздъхна Пири. — Мисля, че предупреждението не беше блъф, че това наистина е последната ни възможност да напуснем планетата, преди да преминат в настъпление. И ако не държат сметка за собствените си жертви, няма да издържим дълго.

А тази кратка отсрочка можеше да им струва десет добри кобри. И вероятно квазаманците щяха да заловят поне една достатъчно запазена кобра, за да изследват нейната екипировка.

— Последното нещо, което бих искала, е открито сражение, в което да претърпите поражение — каза Телек. — Но аз все още не мога да открия тяхната измама, а целият ни досегашен опит показва, че в това предложение не може да няма измама.

— Може пък и да няма. Възможно е Моф просто да иска да избегне кръвопролитие.

Телек сви устни при споменаването на името на квазаманеца. Придружител на чуждестранни гости, зорък наблюдател, който последния път провали цялата им мисия, а сега един от лидерите на този събран за кратко време специален отряд. Човек с разностранни таланти... а и щастливец, оцелял въпреки яростта на Джъстин. Тя се зачуди как ли се чувства Джъстин, като знае за присъствието на Моф. После раздражено прогони тази мисъл от ума си. Какво от онова, което тя знаеше за Моф, можеше да ѝ даде представа за целта на предложението му? Дали искаше да ги прогони от селото, за да ги насочи към подготвена засада, където нямаше да рискуват живота на цивилното население? Или в селото имаше нещо, което те не трябваше да открият? Допустимо Ли бе да е само опит за възпиране на две култури от една иначе почти неизбежна война?

Но изследователският екип се нуждаеше от повече *време*.

— Чуваш ли ме, губернаторе?

— Все още, Алмо — въздъхна Телек. — Хайде да изпробваме един експеримент. Кажете им, че ще се изтеглим веднага, след като техен представител се увери, че не сме убили никого в селото.

— Това ще даде ли достатъчно време на спомагателна група три да докара стадото бололини до селото?

Телек провери пресмятанията.

— Може би, ако успеем да забавим достатъчно квазаманците. Но вероятно след теста с лова няма да имаме време да свалим сензорите,

които психолозите вързаха на вратовете на изследваните хора.

— Съветът категорично нареди да не оставяме никаква електронна апаратура — напомни й Пири.

— Зная, зная. Е, ако се наложи просто ще прескочим последния тест. Виж, опитай се да разбереш дали ще приемат идеята за една обиколка из селото. През това време аз ще говоря с Майкъл и Маккинли, да видя дали те нямат никакви идеи.

— Добре. — Пири се подвоуми. — Ако това ще помогне... ние сме готови да умрем тук.

Очите на Телек се овлажниха и тя примигна.

— Оценявам високо тази готовност за саможертва. Но вие също влизате в електронната апаратура, която не бих искала да оставя тук. Хайде, говори с квазаманците и после ми се обади.

— Да, аз имам една идея — каза Уинуърд с мрачно задоволство. — Още от момента, в който психолозите започнаха да мърморят, че се нуждаем от продължителни проучвания.

— И каква е тя? — попита Телек.

— Ако не можем да извършим проучванията лично, трябва да вземем резултатите наготово — заяви Уинуърд. — Мисля, че зная къде да ги намерим.

— Искаме да разговаряме с отговорен човек, който се ползва с доверие пред квазаманското правителство — отсече Пири и се взря в пратеника, за да види реакцията от думите си. — Искаме да докажем, че нашите хора действат хуманно.

— Вие нахлухте в едно наше село и тероризирахте цялото му население, а сега се правите на джентълмени — изсъска квазаманецът. — Положението ви не е такова, че да поставяте условия. Въпреки това Моф е готов да съпроводи вашия конвой до селото. Като жест на добра воля, разбира се.

— Естествено — кимна Пири. Независимо по какви съображения Моф приемаше предложението им, той скоро щеше да бъде в техни ръце.

И тогава всичко щеше да зависи от Маккинли и Уинуърд. Пири се надяваше те да се справят.

— Две... едно... сега! — Дан Ростин изключи огромния електромагнит и в същия момент Паркър отлепи малката въздушна кола от земята. Точно навреме. Животните по фланга на бололинското стадо отриха тръбните си шипове в долната страна на колата. Паркър набра височина и издуха една капка пот от върха на носа си.

— Спомагателен екип три вика Телек! — предаде той пред микрофона за далечна връзка. — Последната промяна на курса извършена. Потвърдете посоката.

— Тук Телек — чу се гласът на губернатора. — Една секунда... в момента получаваме данни от „Капка роса“. — Настъпи кратка пауза. — Посоката върна! Не са ли увеличили скоростта?

— Сигурно — отговори Паркър. — Мисля, че промените на посоката и колебанията в силата на полето започват да ги изнервят. Ако продължат с тази скорост, след около петдесет минути ще са в селото.

— „Капка роса“ докладва същите данни. Добре, ще съобщя на изследователската група. Надявам се това да не обърка плановете им.

— Аз също — изсумтя Паркър. — Във всеки случай, сега няма начин да ги накараме да бягат по-бавно.

Телек въздъхна.

— Да-а. Е... връщайте се и гледайте да не ви забележат. Не е необходимо да развивате голяма скорост. По всичко личи, че ще останем по-дълго.

Моф мина с колата си през отворената порта на селото и за първи път след излизането от блокадата на кобрите, проговори.

— Сега накъде?

— Към кметството — каза Джъстин. — Напред и след това наляво.

Моф кимна. Джъстин го погледна. Квазаманецът не показва да е изненадан, че за охрана бе определен Джъстин. Него изглежда нищо не можеше да го изненада. Дори сега, когато влизаха в окупираното село,

лицето му си оставаше безизразно. Само бляскащите му очи издаваха някакво безпокойство или тревога.

— Къде са хората?

Джъстин се огледа. Освен по една кобра на всеки от ъглите на сградата, към която приближаваха, улиците наистина бяха безлюдни. Той попита по радиотелефона Уинуърд.

— Всички са в северната и централната части на селото — отговори Уинуърд.

— Бих желал да се срещна с тях, преди да говоря с вашите началници — заяви Моф.

Джъстин вдигна рамене и се помъчи да изглежда спокоен. Не разполагаха с никакво време, но не можеше да го признае пред Моф.

— Няма проблем — каза той. — Само не се бавете много. Искам да проведем преговорите, преди някоя от страните отново да е открила огън.

— Ако не ги предизвикате, нашите хора няма да започнат да стрелят.

Джъстин отново вдигна рамене, отпусна се на облегалката и се приготви да изтърпи неочакваното отклонение. Предвиждаше се той да се опита да разбере какво е намислил Моф, но освен вградения на рамото под мохото рекордер, не забеляза нищо друго, от което да направи някакви заключения. Спомни си за бактериологичната зараза на Серенков и Риндстат при предишното им идване и настръхна, въпреки уверенията на Телек и на Уинуърд, че Моф едва ли щеше да рискува собствената си кожа с такова нещо, когато съществуваха значително по-безопасни методи. Джъстин обаче не забравяше, че по никакви природни закони не беше задължително авентинската логика да е в сила и за квазаманците.

Моф мина покрай няколко сгради, зави... и се оказаха при селяните.

Възрастните се бяха събрали на малки групички, децата играеха между тях. На Джъстин гледката му заприлича на гигантски извънградски пикник. В четирите края на площада на пост стояха кобри.

— Останалите отвъд арката ли са? — попита Моф и посочи с ръка.

— Да, мисля, че са там.

Без да иска разрешение, квазаманецът зави зад ъгъла и се насочи нататък. Останалите жители на селото бяха на един по-малък площад, през няколко блока на север. Моф ги видя и спря. Огледа ги, сякаш търсеше следи от изтезания. Джъстин видя как той бавно се завъртя, за да даде възможност на камерата на рамото си да обходи площада. „Предава на живо, за да могат блокираните войници да видят, че хората са добре.“

Изведнъж изтръпна. Не, не беше това! Той погледна квазаманеца и видя накъде са насочени очите му. Моф гледаше към часовете.

Броеше кобрите!

Разбира се. Същият трик, който бе използвал и при първата мисия, когато разрешиха на Джошуа и Йорк да се върнат на кораба и квазаманците разгледаха вътрешността на „Капка роса“. Джъстин забеляза, че от тридесетте кобри в селото, двадесет пазеха двете групи цивилно население — абсурдно малък брой, дори и за кобри, за да се справят с три хиляди души. Моф сигурно бе разбрал това и несъмнено беше стигнал до заключението, че общият брой на кобрите едва ли бе много по-голям от тези тук.

Или, с други думи, че изследователската група беше беззащитна. От което следваше... Какво?

Джъстин не можа да си отговори. Но другите трябваше веднага да получат тази информация. Той притисна тайно микрофона до устните си и зашепна.

Втренчил поглед в дисплея пред себе си, Йорк поклати глава.

— Не виждам никакво движение на хеликоптери — каза той на Телек. — Сигурна ли си, че устройството на Моф не прави само видеозапис?

— Открихме канала, който използва — напрегнато каза тя. — Какво става с другите машини? Нали каза, че на летището в Солас си видял самолети.

— Още са там. Алмо още ли смята, че няма никаква опасност спомагателна група едно да се окаже блокирана?

— Да, освен ако обградят отдалече района, а след това по суша се насочат на юг. — Образът на Телек поклати глава. — Мислиш ли, че само чакат да напуснем селото?

Йорк отвори уста да отговори... и млъкна, тъй като му дойде нова мисъл.

— Кажи ми, познава ли Моф пътищата около селото?

— Сигурно в Солас имат карти — отговори сухо тя.

— Правилно. А сега ми кажи къде в селото има достатъчно място за кацане на совалки...

— Защо? — прекъсна го Телек. — Около портата и двата площада, където сме събрали хората.

— Моф огледа и трите места — отбеляза мрачно Йорк. — Значи е потвърдил наблюдението, вероятно извършено от хеликоптерите снощи, че в близост до изследователската група няма кораб, с който могат бързо да избягат.

Телек потрепери и дълбоко въздъхна.

— По дяволите, трижди да вървят по дяволите. Нищо чудно, че не бързат да атакуват. Моф иска отново да надзърне в кораба, за да е готов отрядът му със специално предназначение, когато настъпи подходящият момент. Затова преустановиха огъня. Капитане, за колко време можем да стигнем до селото?

— За не по-малко от тридесет минути — чу се гласът на Шефърд. — Корабът ни не е пригоден за високи скорости в плътни слоеве на атмосферата.

— Половин час! — изсумтя Йорк. — Ние можем да отидем за по-малко време.

— Само дето не можете да вземете петдесетте души от изследователския екип и спомагателната група и да излетите — озъби се Телек. — Е, господа, трябва бързо да измислим нещо по-добро. До селото можем да стигнем най-рано след четиридесет минути. Едва тогава ще сме в състояние да приберем изследователския екип.

„Или — добави мислено Йорк — той завинаги ще си остане там.“ После загриза вътрешната страна на бузата си, погледна дисплея и се напъна да намери някакъв изход.

Кобрата на пост пред входа на кметството отстъпи встрани пред Моф и Джъстин.

— Чакат ви в първия кабинет вляво — съобщи кобрата и им отвори вратата. Когато квазаманецът влезе, тя бързо махна с ръка:

знак, който означаваше „Стой назад“. Джъстин кимна и остана половин крачка зад Моф. Вратата на посочения от часовоя кабинет беше отворена и Джъстин видя, че вътре ги чакат Уинуърд и главният психолог на изследователския екип, доктор Маккинли. И двамата стояха пред една ниска маса. И двамата изглеждаха напрегнати.

— Добър ден, Моф — каза Уинуърд и кимна. — Никога не сме се срещали, но съм слушал много за вас.

— Аз също — отговори хладно Моф. — Вие сте демонът войник, който не може да бъде убит. Или поне така се говори.

— Във всеки случай, не и чрез предателство — заяви Уинуърд със същия хладен тон. — Сигурно сте забелязали, че ние уважихме *вашия* бял флаг.

— Да говорите за уважение...

— Ще говоря не само за уважение, но и за много други неща — прекъсна го Уинуърд. — Преди това обаче ще ви помоля да оставите мохото си в съседната стая.

Моф видимо настръхна.

— Значи трябва да остана съвсем незащитен?

— Не ставайте смешен. Знаете не по-зле от мен, че ако исках да ви сторя нещо лошо, и вие, и проклетата ви птица сега щяхте да сте мъртви. Ще ви помоля само още един веднъж.

— Мохото ще остане с мен.

Уинуърд въздъхна.

— Добре, нека бъде както искате. — Той се пресегна към масата зад себе си и взе една пушка с къса цев и без приклад. Мохото изкряска и скочи...

И отново изкряска, когато изстреляната мрежа го удари право в човката.

— Джъстин, занеси ги в съседния кабинет — каза уморено Уинуърд и подаде на младата кобра обездвижената птица и пушката. — Те не притежават голяма способност да учат, нали? — обърна се той към Моф.

Джъстин не можа да чуе отговора на Моф, тъй като трябваше да отнесе товара в съседната стая. Когато се върна, отново говореше Уинуърд.

— Е, няма значение. Ние добре знаем какво правят мохите за вас и ни е съвсем ясно, че ако се стигне до истинска война, лесно ще я

спечелим.

— Защото не умираете ли? — изсумтя Моф. — Някои могат и да го вярват. Аз обаче не съм от тях. Никакъв демон не ви защитава... нито пък разделя един ум между двама души... — каза той и погледна злобно към Джъстин. — Вашата магия представлява просто наука, която ние отдавна сме забравили, но когато отново я научим, ще я използваме така, както я използвате и вие.

— Може би — отвърна Уинуърд и вдигна рамене. — Доста е съмнително обаче, защото за да научите как действа нашата магия, ще трябва да убиете някого от нас. А пък аз много се съмнявам, че вашите мохи вече ще ви пуснат да излезете лице в лице срещу нас.

Моф отвори уста, но онова, което искаше да каже, замря на устните му.

— Какво имате предвид като казвате, че няма да ни пуснат да се бием? — разтревожен попита той.

Маккинли поклати глава.

— Няма никаква полза да се правите, че не разбирате, Моф. Два дена вече събираме данни и знаем как мохите ви разиграват като кукли на конци. Вие сте ги изучавали триста години... сигурно знаете това не по-зле от нас.

— Като кукли на конци ли? — Моф изви устни. — *Нищо* не сте разбрали.

— О, така ли? — възкликна Уинуърд. — Тогава може би вие ще ни просветите.

Моф го погледна, но не каза нищо.

— Подробностите не са важни — вдигна рамене Уинуърд. — В случая важното е само, че мохите имат неотменен интерес да пазят своите ловци... тоест вас... живи и че те притежават достатъчна телепатична способност да предават своите желания. Ако преценят, че нямате шанс срещу нас, няма да ви позволят да се биете. — Той махна с ръка. — Реакцията спрямо нас тук в селото е доказателството, което ни беше нужно.

— О, нима? — Моф плюна. Джъстин неспокойно отбеляза, че той бързо губеше контрол над себе си. Наистина ли му беше толкова трудно да приеме твърденията на Маккинли? Или това бе просто първият случай от години, когато беше без мохо на рамото? Едно мохо, което контролира неговата човешка агресивност... — А какво ще

кажете за войниците на двадесет километра на север оттук, които чакат да се нахвърлят върху вас? И те ли не могат да се бият? — Той посочи с пръст към Маккинли. — Селяните се страхуват от вас, защото са суеверни... Нашите войници не са толкова неспособни, колкото си мислите. И след като докажем, че и вие можете да бъдете победени, което ще стане след няколко часа, страхът, който мохите изпитват и ги парализира, ще изчезне. Когато следващия път се върнете, вие ще намерите един обединен свят, който ще ви окаже достоен отпор.

— Нали не се надявате, че мохите ще се опитат да ви защитят? — попита Маккинли.

Моф леко се усмихна.

— Разбира се, че ще ни защитят... в битката те ще свалят месата от костите ви. Повече няма какво да си кажем.

Уинуърд и Маккинли се спогледаха и последният леко кимна.

— Добре, щом така смятате — каза Уинуърд. — През тези няколко часа, които споменахте, ние ще се махнем оттук. И ако имаме късмет, повече няма да се връщаме.

— Няма никакво значение какво ще направите — заяви тихо Моф. Джъстин имаше чувството, че гласът му звучи гробовно. — Един ден ще преоткрием тайната на междузвездните полети. И тогава ще ви намерим.

Уинуърд стисна устни и погледна към Джъстин.

— Върни му мохото и го изведи! Докато се приготвим за заминаване, да остане при другите навън!

Джъстин кимна и посочи вратата. Моф мълчаливо мина покрай него и излезе в коридора, а Джъстин му донесе все още оплетеното в мрежата мохо.

— Нищо му няма. Само внимателно го извадете от мрежата — поръча той на квазаманеца и му подаде птицата.

Моф кимна и тръгна към вратата. Джъстин го проследи с поглед, докато излезе, после се върна в кабинета.

— Тръгна към площада — съобщи той на Уинуърд. Кобрата кимна, но вниманието й очевидно беше на друго място.

— Добре. Ние също сме готови — говореше той пред микрофона на предавателя си. — Вие ли ще вземете спомагателна група едно? Добре. Джъстин е тук. Аз ще имам грижата за него. Кога ще пристигнем ли? Петнадесет и двадесет. Приехте ли? Успех!

— Какво казаха? — попита Маккинли.

— „Капка роса“ е на път — отговори напрегнато Уинуърд. — След петнадесет минути ще кацне на централния площад.

— „Капка роса“? — Джъстин се намръщи. — Защо той?

— Защото на „Менсаана“ му е необходимо повече време, за да дойде дотук и по целия път ще бъде лесна мишена. — Уинуърд се обърна към Маккинли. — Свалени ли са всички яки със сензори?

— Свалени и опаковани, заедно с останалата апаратура. — Той взе от ниската масичка една малка кутия. — Това тук е последното.

— Добре. Извеждайте хората си на площада. — Маккинли тръгна към вратата, а Уинуърд включи висящия на врата му предавател. — Дорджей? Тръгваме. Правилно. Петнадесет минути. Изведете хората и осигурете охраняем периметър. Особено внимателно следете Моф... той не е толкова впечатлен, колкото останалите, а там има пушки, които може да вземе. Добре. Диверсията ще се извърши точно преди двадесет... Дотогава трябва да сме готови... Да. Край.

Той наведе глава и погледна Джъстин.

— Да тръгваме! Ние с теб ще бъдем част от защитата срещу хеликоптера, а когато квазаманците разберат какво става, най-добре да сме при стената.

— Ами след това? — попита тихо той. — „Капка роса“ не може да вземе всички ни.

Уинуърд се усмихна.

— Понякога това е едно от нещата, за което са ариергардите, знаеш: да прикриват оттеглянето. Хайде, да отидем при стената и да заедем добри позиции за стрелба.

— Чудесно. Започвайте да се изнасяте! — промърмори Пири пред микрофона. — И никакъв шум! Внимавайте квазаманците да не ви видят, преди да достигнете пътя!

В ухото му се чу също такъв тих отговор и Пири насочи вниманието си към войниците, които бяха на двадесет метра от него. Той се бе съгласил да стои под обстрела на квазаманците като заложник, докато Моф е в селото. Това означаваше, че щом изтечеше уговореното време, трябваше да се махне, преди да са открили огън.

Пири включи слуховите си усилватели и се опита да чуе възбудени гласове, което щеше да означава, че „Капка роса“ е открит.

Две минути по-късно около водещата кола на квазаманците избухна глъч. Пири се втурна между дърветата, преди някой да бе помислил да стреля по него. Вече не се налагаше да се крие и той се насочи право към пътя, където можеше по-добре да използва предимствата на серводвигателите в краката си. Зад него се чу експлозия. Квазаманците бяха взривили дървото, което им препречваше пътя. Той се спря пред последното от предварително подготвените дървета и го събори на пътя зад себе си — един ход, който щеше да задържи сухоземните квазамански войници доста дълго. Пири ускори до краен предел темпото и в същото време следеше небето — както заради „Капка роса“, така и заради неизбежната въздушна атака на квазаманците.

От негова гледна точка събитията настъпиха едновременно. Далеч напред от синьото небе бързо се спусна малкият звезден кораб, докато над главата му три хеликоптера тръгнаха на юг. Докато наблюдаваше как изчезват зад върховете на дърветата, в гърлото му заседна буца. Както бе предвидил Йорк, бяха преоборудвани граждански машини, но от краткия си досег с тях беше разбрал, че това не ги прави по-малко опасни.

Продължи да тича. Далеч напред хеликоптерите достигнаха селото и воят на двигателите им се промени. Вятърът донесе до ушите му звук от малки експлозии, последва ги друга, като онази, при която хеликоптерът падна над барикадата. Запита се кой ли го е свалил този път и дали кобрата е останала жива. Примигвайки от сълзите в очите си, Пири се приведе и продължи да тича срещу вятъра.

Изведнъж всичко свърши. Над дърветата се издигна огромен, търкалящ се стълб от черен пушек. Секунди по-късно „Капка роса“ изскочи от него като изстреляна от силов ракета. Останалите два хеликоптера се устремиха към кораба, но техните оръдия не бяха подходящи за права стрелба, а и гравитационните двигатели на „Капка роса“ бяха повече от достатъчни да поддържат преднината на звездолета. Постепенно трите машини се превърнаха в точки отразена светлина върху небето, а след това — в две петна.

Взел учените от изследователския екип, „Капка роса“ отлетя и остави кобрите.

Някой излезе изпод дърветата отпред и махна с ръка на Пири, а след това отново се скри. Пири намали темпото и отиде при него.

— Никакви проблеми? — попита другата кобра.

Пири поклати глава.

— Квазаманците са на поне десет минути зад мен. Има ли вече признаци за приближаването на нашия ескорт?

— Разбира се — усмихна се другият. — Чуй сам.

Пири включи усилвателите. В далечината се чу нисък шум, съпроводен от добре познатото сумтене.

— Точно по график. Готови ли са всички?

— Тук сме готови. Предполагам, че кобрите от изследователския екип са се изтеглили, когато всички са били заслепени от димната завеса.

— И са очаквали кобрите да отидат навътре, вместо навън — кимна Пири. — За групата ще е по-леко, ако квазаманците мислят, че всички са избягали на „Капка роса“.

Шумът приближаваше.

И тогава от гората изскочи и излезе на пътя стадо от бололини, които препускаха с бясна скорост. Беше голямо стадо: краят му се губеше зад един завой на пътя и вдигнатия от него облак прах. Имаше може би хиляда животни. Между всички тези топли, скрити от прахта тела четиридесет кобри едва ли можеха да бъдат открити. Дори някой специално да ги търсеше.

Предният край премина, фланговете на стадото бяха на около двадесет метра един от друг. Пири и другата кобра се обърнаха и затичаха след стадото, скъсявайки все повече разстоянието, докато накрая бяха на не повече от четири метра. Отпред и отзад останалите от спомагателен екип едно се присъединяваха към лавината. На другия фланг на стадото кобрите на изследователския екип също се бяха включили.

През следващите няколко часа щяха да са в безопасност. А след това...

След това трябваше да се доберат до „Менсаана“, която ги чакаше на триста километра — почти на края на света, вероятно все още неоткрита от властите на планетата. Ако можеше това положение да се запази през следващите шест часа, кобрите щяха да се качат и

корабът да излезе в орбита, преди вражеските машини да успеят да го пресрещнат.

На теория беше осъществимо. Пири установи такъв ритъм на стъпката, при който серводвигателите поемаха максимална част от товара. Лично той щеше да е щастлив, ако стигнеха и по-рано.

И те наистина го направиха.

30.

Всички слушаха мълчаливо доклада на Маккинли. Когато свърши, Стигър въздъхна.

— Предполагам, че вероятността за грешка е сведена до минимум.

Маккинли кимна.

— Повече от сигурно. Изследвахме достатъчен брой хора и резултатите са статистически достоверни.

Застанал срещу него, Джони усети в устата си горчиво-сладкия вкус от пировата победа и стисна устни. Той беше реабилитиран, неговата „налудничава“ теория за мохите повече или по-малко бе потвърдена.

Цената на тази победа щеше да е война. Той го виждаше по лицата на насядалите около масата. Другите губернатори бяха изплашени... повече, отколкото беше той навремето, след първата мисия на „Капка роса“, и макар някои да не знаеха как биха отговорили на този страх, Джони познаваше достатъчно добре човешката природа и знаеше каква щеше да бъде най-вероятната реакция. Бой и бягство бяха главните възможности. Кобрите обаче нямаше къде да отидат.

Феърли се покашля.

— Аз все още не мога да разбера как мохите могат да правят всичко това. Искам да кажа, че според вас, техните умствени способности са твърде недостатъчни, за да притежават интелект, нали?

— За това не е необходим особено голям интелект — обясни Маккинли. — Става дума просто за мохо-симбионт... или с човек, или с крисджо... който фактически оценява ситуацията, а мохото просто приема тази оценка и налага реакция, според собствените си интереси.

— Но това изисква преценка, което пък предполага интелект — не отстъпваше Феърли.

— Не е задължително — поклати глава Телек. — Директната екстраполативна логика може да е просто част от инстинкта на мохите.

Виждала съм в животни инстинкти, които изглежда изискват толкова или дори повече интелект, отколкото е необходим в този случай. Вие ще забележите, че спукитата на Чата явно извършват същия трик, макар че черепната им кухня е съвсем малко по-голяма.

— За мохото това дори може да е още по-лесно — добави Маккинли. — Вероятно квазаманците имат предвид възможните реакции и как биха се отразили те на мохите. Изборът на една от тези реакции не изисква по-голям интелект от онзи, който е необходим на което и да е животно, за да оцелее сред природата.

— В такъв случай може ли вашето тълкуване на данните да е погрешно? — попита Стигър. — Ние трябва да сме абсолютно сигурни в онова, което става.

— Мисля, че не съществува такава опасност, сър. — Маккинли поклати глава. — Уинуърд не можа да получи от Моф толкова подробности, колкото очакваше, но според мен, свършената от него работа потвърждава напълно направените изводи.

— Да не говорим за инцидента с крисджо — промърмори Рой. — Няма рационално обяснение на тяхното поведение, ако мохите не упражняват поне частичен контрол.

В залата настъпи тишина. Стигър огледа насядалите около масата, после кимна към Маккинли.

— Благодаря ви, докторе, за отделеното време. Ако възникнат други въпроси, пак ще ви потърсим. Утре трябва да изнесете доклад пред общото заседание на Съвета.

Маккинли се усмихна.

— Четиринадесет часа добре ли е? — попита той.

— Напълно. До утре.

Маккинли излезе и Стигър се обърна към присъстващите.

— Има ли още някакви въпроси или да гласуваме препоръката за общото заседание?

— Как е могло да се получи такова нещо? — попита кисело Вартансън. — Симбионтите не променят така безразборно партньорите си.

— Толкова ли е чудно? — Рой повдигна рамене. — Сигурен съм, че Лизабет може да посочи десетина подобни примери.

— Не са толкова много, но съществуват — кимна Телек. — Според мен, за да се разбере защо хората са толкова привлекателни

като партньори, трябва просто да се разгледат характеристиките на крисджо. На първо място, мохите се нуждаят от добри ловци, които да убиват бололините. Но агресивността, която прави крисджо добри ловци, означава също, че върналото се мохо може да бъде изядено от симбионта, преди отново да установи контрол. Вие видяхте филмите с атаката... Мохите още не бяха слезли от гърбовете на крисджо и животните побесняха.

— А обсегът на взаимодействие по-голям ли е с хората? — попита Хемнър.

— Така изглежда, но може и да е случайно — отговори Телек. — Главното е, че хората с техните пушки са едновременно и по-добри, и по-безопасни ловци. Това означава също, че хората рядко загиват, което спестява на мохите грижата да търсят и да свикват с някой друг.

— Ако мохото трябва да потърси нов крисджо, особено опасен е периодът на адаптация — каза Вартансън и кимна строго. — Да, сега разбирам. Казаното означава, че квазаманците са превърнали планетата в малък рай за мохите.

Телек тихо изсумтя.

— Едва ли. Някога може да е била рай, но условията бързо се променят. — Тя натисна няколко клавиша и на дисплея се появи карта на региона „Плодороден полумесеца“. — Ето тук — посочи със светлинната показалка. — И тук, и тук, и тук. Квазаманците разширяват веригата от градове.

— Е, и? — намръщи се Вартансън.

— Не е ли очевидно? За мохите условията за живот в градовете са отвратителни. Там те или трябва да изминават големи разстояния, за да ловуват, или да приемат храната, която им дават техните господари. Но населението нараства и системите им за подземни комуникации изискват да живеят на ограничена площ. Което означава в градове.

— Аз пък мислех, че градовете са построени заради мохите — възрази Рой. — Нали това беше основният аргумент за второто разузнавателно пътуване?

— За тяхното възпроизводство, да — кимна Телек. — Но що се отнася до изхранването, градовете не са им от полза. Доколкото си спомням, не видяхме нито едно мохо да ловува, макар че вероятно се хранят с малки птички или насекоми. И независимо какво вършат бололините или тарбините, малките птички няма да се втурнат на ята

към градовете. Градоустройственият план по същество е компромис и ако аз бях мохо, мисля, че определено бих се чувствала излъгана.

— Тогава защо не се върнат? — попита Вартансън. — Някога са живели сред природата. Защо отново не се върнат там?

— Къде да се върнат? Практически откакто са кацнали на планетата, квазаманците са убивали всяко крисджо, което са откривали. Досега сигурно са очистили целия „Плодороден полумесец“ и въпреки това всеки месец откъсват хората от работата им и ги изкарват на лов. Това е истинска глупост.

— А може и да не е — обади се Джони. — Както сама каза, квазаманските лидери добре разбират какво става. Какъв по-добър начин да си осигурят лоялността на техните телохранители от това да ги лишат от възможността да отидат сред природата?

Телек вдигна рамене.

— От квазаманците всичко може да се очаква. Те са достатъчно непочтени и могат да прибягнат и до такъв ход.

— Което означава — продължи Джони, — че разбират ползата да имат наоколо си мохи, които да възпират всякакви междуличностни конфликти. А и ако те смятат тези птици за толкова важни, че са готови дори на война, ние трябва да потърсим начин да премахнем мохите.

— Как? — изсумтя Телек. — Да ги изтребим?

— Защо не? Навремето в Доминиона са били унищожени цели видове. За всяко животно могат да се създадат пестициди, нали?

— Само теоретично и то ако се знае хормоналната последователност на вида по време на размножаване. Ние обаче не разполагаме с такива данни за мохите.

— Имаме достатъчно време, за да си ги набавим — не отстъпваше Джони. — Според експертната оценка, квазаманците ще създадат звезден двигател най-рано след петнадесет години.

— Това няма да помогне — промърмори Рой. — Едно животно, което предпочита добри условия за размножаване пред добри условия за изхранване, трудно може да бъде изтребено.

— Особено като се вземе предвид, че и квазаманците са на тяхна страна — добави Телек. — Не забравяйте, че каквото и да е било внушението на мохите при проектирането на градовете, хората са били тези, които са го осъществили. Възможно е те да не са се нуждаели от много подтикване, защото това от една страна насърчава

непрекъснатото доставяне на мохи за нарастващото население, от друга осигурява на птиците храна, от която те не могат да се откажат и да отидат на симбиоза с крисджо.

— За мохите това е по-естествено от живота в клетка — разсъждаваше на глас Рой. — Квазаманците ги залъгват, че уж се грижат за тях, а в същото време избиват крисджо околоръст в диаметър хиляда километра.

Стигър леко потупа по масата.

— И като връх на иронията, куклите съзаклятничат, за да задържат кукловода.

— Връх на иронията ли? — Хемнър поклати глава. — Не. Връх на иронията е последното предупреждение на Моф. При тяхната културна параноя, те може би наистина са наплашени и не смеят да излязат в Космоса, за да не срещнат нещо, което не им харесва. Ако трофтите не бяха попаднали на тях и не ни бяха убедили да отидем, квазаманците може би никога нямаше да представляват и най-малката заплаха за никого от нас. Имайте го предвид, когато се изкушавате да празнувате победата над тази мнима опасност.

В залата настана напрегната тишина. Обхванат от горчивина, Джони тихо се премести на стола си, а тъпата болка в ставите отново го прониза. Хемнър беше прав. Бил е прав още от самото начало. Сега заплахата, от която се безпокояха и по която спореха, беше на път да се превърне в изпълняващо се пророчество.

Беше твърде късно за връщане назад.

Пръв наруши тишината Стигър с обичайния въпрос:

— Някакви идеи?

Вартансън огледа присъстващите, стисна устни и важно кимна.

— Аз смятам, че трябва да приемем предложението на демесна Балиу и срещу петте свята, които ни предлагат, да премахнем заплахата от квазаманците.

Стигър кимна.

— Други?

Джони облиза устни... Той си представи как квазаманците и техните мохи завладяват Чата, Кубха, Такта... и оттам — самите светове на кобрите. „Ние ще дойдем и ще ви намерим“ — беше казал Моф и Джони знаеше, че те наистина ще го направят... Възражението, което се готвеше да изкаже, замръзна на върха на езика му.

Другите може би също имаха подобни видения. Във всеки случай, никой не се обади.

Три минути по-късно препоръката на Вартансън беше приета официално.

Джъстин отдавна не се бе прибирал в апартамента си в Капитолия. Той стоеше до прозореца на всекидневната, гледаше светлините на града и се опитваше да си спомни колко пъти се беше прибирал в него, откакто преди четири месеца започна да се готви за кобра. Може би пет?

Тази мисъл постепенно се изгуби, тъй като не представляваше интерес. Джъстин въздъхна, отиде при писалището си и седна. Неизписаната хартия и магнитните дискове, оставени преди час, стояха непокътнати. Дълбоко в себе си той знаеше, че още дълго ще стоят така. Тази вечер пред очите му бяха единствено лицата на тримата мъже, погребани сутринта — кобри, заминали с „Капка роса“ на Квазама и загинали там. В бъркотията дори не бе разбрал, че са дали жертви. Научи едва, когато пристигнаха с „Менсаана“ и видя техните приятели да носят телата им.

Тази вечер не можеше да работи над военни планове.

Звънецът на входната врата иззвъня. Сигурно губернатор Телек идваше да провери докъде е стигнал.

— Влез! — извика той.

— Здравей, Джъстин! — каза Джони. — Оставил си вратата отключена.

Джъстин почувства стомахът му да се свива на топка.

— Здравей, татко! Какво правиш навън толкова късно?

— И на този студен дъжд? — допълни той и леко се усмихна, докато изтърсваше палтото си, преди да влезе в стаята. — Искрах довечера да дойдеш у дома, а телефонът ти не отговаряше. Така че това ми се видя единствената напълно логична алтернатива.

Джъстин сведе очи към писалището.

— Съжалявам, татко, но тази вечер трябва да работя върху... нещо.

— Военен план? — попита тихо Джони.

Джъстин се намръщи.

— Губернатор Телек ли ти каза?

— Не така определено, но не беше трудно да се досетя. Ти вече доказа, че си изненадващо добър тактик, а утре тя трябва да го представи пред общото заседание на Съвета.

— Добър тактик! — мрачно повтори Джъстин. — О, разбира се. Планът беше страхотен, няма що... като се изключи фактът, че накрая Декер и Майкъл трябваше да импровизират, за да можем да се измъкнем. И загубихме трима души.

Джони замълча за момент.

— На даден етап повечето военни планове се налага да се променят — заговори най-сетне той. — Иска ми се да можеш да ти кажа няколко утешителни думи и за жертвите, но единственото, което ми идва наум, е, че те са се жертвали, за да спасят останалите. Тази мисъл обаче никога не ме е удовлетворявала.

— Значи те са се жертвали за мисията и за следващите хиляда души, които ще се жертват за Световете. Това ли искаше да кажеш? — Джъстин поклати глава. — Откъде си почерпил тази мъдрост?

— Можеш да я почерпиш отвсякъде — отговори Джони. — И колкото по-рано, толкова по-добре. Затова искам да дойдеш довечера у дома.

— На семейна кръгла маса?

— Позна. Преди заседанието на Съвета трябва да излезем с алтернатива на войната.

— Например, блокада или нещо подобно? Няма да помогне, татко... вече се опитах да измисля начин да се направи. Една планета е твърде голяма, за да може да се обкръжи. — Той загледа ръцете си. Неговите силни, смъртоносни ръце на кобра. — Ние просто нямаме алтернатива.

— Нямаме алтернатива? Така ли! — възкликна Джони и Джъстин вдигна глава при неочакваната жар в гласа на баща му. — Откакто трофтите ни набутаха в тази каша, всички повтарят едно и също. Всъщност, хората ми го разправят през по-голямата част от живота ми.

Джони внимателно стана и отиде до прозореца.

— На мен са ми казвали, че трофтите трябва да бъдат изхвърлени от Адирондак и Силвърн. На времето може и да е било правилно, не зная. След това ми казваха, че ние, кобрите, трябва да останем в

армията, защото сме непригодни за гражданското общество в Доминиона. Тогава ние дойдохме на Авентини и създадохме общество, което може да живее с нас. После ми казаха, че отново трябва да се бием с трофтите, иначе Авентини щяла да загине. С малко труд им показахме, че това също не е вярно. Никога не приемай на доверие подобни твърдения, Джъстин. Прочути лично всички възможности. — Той се закашля и изтощен се обърна към сина си. — Затова търся помощта ти тази вечер.

Джъстин тихо въздъхна.

— А какво ще каже мама?

— За какво? Тя също не иска война.

— Знаеш какво имам предвид. — Джъстин се опита да продължи, но езикът му не искаше да помръдне.

— Имаш предвид доброволното ти участие във втората мисия, без да се консултираш със семейството? — Джони отиде до стола си и седна. — Тази ти постъпка дълбоко я нарани. Всички ни нарани, макар че аз разбирам защо го направи. Но това е една от неизбежните болки на всяка майка — да гледа как децата ѝ поемат по собствения си път. — Той въздъхна. — Ако това ще ти помогне, мога да ти кажа, че нейните страхове и безпокойства се дължат и на друго. Тя се... измъчва, предполагам, от спомени и горчилки от пътя, който поех, след като свърших службата си като кобра.

Джъстин се намръщи.

— Имаш предвид политиката? Зная, че мама не обича много политиката, но...

— Много подценяваш въпроса. — Джони поклати глава. — Тя мрази политиката заради времето, което ми е отнела през последните две десетилетия и неудовлетворителните резултати от положения труд.

— Но ти беше необходим. Тя самата ми е казвала, че си помогнал за включване на кобрите в политическата система.

— Може би някога бях необходим, но вече не съм. И с твоята решимост да вървиш по моя път... идва ѝ прекалено много.

— Е, в това отношение за мен може да е напълно спокойна — заяви категорично Джъстин. — Аз се отказвам от авентинската политика в полза на Коруин. Вместо политика, предпочитам един ден да изтребвам рогати леопарди.

Джони леко се усмихна.

— Добре. Защо не дойдеш да ѝ го кажеш лично?

— И докато съм там, да измисля как да избегнем войната?

— А защо не, щом като и без друго ще си у дома?

Джъстин поклати глава с привидно раздражение и стана.

— Татко, определено твърде дълго се занимаваш с политика.

— И други са ми го казвали. Да тръгваме; вероятно ще продължим до късно.

Компютърният модул звънна, за да съобщи, че копирането на магнитния диск е завършено. Телек потисна прозявката си и се обърна към видеофона, където чакаше Джони.

— Готово, записах го — каза му тя. — Сега би ли ми обяснил защо трябваше да ме събуждаш в... хм...

— Четири и четиридесет — подсказа ѝ Джони.

— ...четири и четиридесет сутринта, за да получа магнитен диск, който четири часа по-късно можеше да ми изпратиш в кабинета?

— Разбира се. Искях през тези четири часа да се запознаеш с една алтернатива на войната.

Телек втренчи очи в Джони.

— Имаш приемливо предложение за избягване на войната?

— От теб очаквам да кажеш дали е приемливо. И от Съвета, ако го одобриш.

Тя облиза устни.

— Джони...

— Ако даде желаните резултати, ние *ще* получим новите светове — добави тихо той. — Двамата с Коруин вече решихме как да го представим пред демесна Балиу като разумно изпълнение на договора.

— Разбирам. Благодаря ти, Джони. Сядам и се заемам с него.

На предложението „Моро“, както беше наречен планът, експертите определиха осемдесет процента вероятност за успех. Само с няколко процента по-малко от една успешна война, но без огромните загуби на човешки и материални ресурси. След две седмици обществени и частни обсъждания планът беше приет.

А две седмици по-късно „Менсаана“ и „Капка роса“, съпроводени от два транспортни кораба на трофтите, отново поеха към Квазама.

31.

Нощ над Квазама.

Отново кацнаха тихо, само с гравитационните двигатели, но този път бяха три кораба, а не един. Трофтийските транспортни кораби кацнаха в две отдалечени една от друга пустинни области край вътрешната извивка на „Плодороден полумесец“, докато „Менсаана“ се настани близо до върха на дъгата на Полумесеца. За Йорк, на борда на последния, това местоположение беше знаменателно, тъй като се намираще само на десет километра от пътя, свързващ Солас с Хърисийм — подходящо място да отмъсти на квазаманците за изгубената си ръка.

Високоговорителят на мостика изпука.

— „Капка роса“ за „Менсаана“. Побързайте. Няколко свръхзвукови бойни самолета летят към вас. Вероятно време на пристигане след не повече от петнадесет минути.

— Прието — отговори спокойно капитан Шефърд. — И трофтите ли се радват на същото внимание?

— Не чак толкова, но засякохме и други самолети, които изглежда претърсват местността недалеч от тях. Сигнализирахме им.

— По-добре да включат антирадарна апаратура — изсумтя Йорк.

— Тръгват — обади се някой от левия люк на мостика.

Йорк отиде при него. Светлините вътре в „Менсаана“ бяха приглушени, но въпреки това той видя от товарните трюмове на кораба безмълвно да излизат животни.

Масово излизане на рогати леопарди.

Със стъпването си на непознатата им земя повечето животни за момент спираха, оглеждаха се, отърсваха се от продължителния сън. Но никое не се задържаше задълго около кораба. Те се втурваха в тъмната гора и изчезваха. Йорк почти усещаше нетърпението, с което тръгваха да изучат новия си дом. Хищниците обаче със сигурност знаеха, че това е свят, буквално пълен със свободна територия. „Колко ли големи ще са първите им котила тук — питаше се Йорк. — С

петнадесет, двадесет малки? Няма значение. Тук съществува екологична ниша и рогатите леопарди ще направят необходимото, за да я запълнят.“

И с малко късмет, мохите скоро щяха да открият, че отново имат избор на партньори. Йорк се надяваше Телек да е права в заключението си, че птиците не обичат градовете.

— Всичките излязоха — чу се глас по интеркома. — Люковете са затворени, капитане.

— Готови за излитане! — чу се командата на Шефърд. — Курс към Авентини.

Миг по-късно корабът се устреми към звездите. Йорк се взираше в тъмнината, искаше да хвърли последен поглед към семената на разединение, които бяха посели върху нищо неподозиращия свят. „Бъдете плодовити и се множете! — отпрати той древното послание към рогатите леопарди под тях. — Изпълнете го целия! Покорете го!“

32.

— Разбрах, че трофтите от Балиу не са били впечатлени от нашето решение на квазаманския проблем — каза Джошуа.

Коруин вдигна рамене, без да откъсва очи от космодрума. Товаренето на „Менсаана“ щеше да започне всеки момент и той не искаше да изпусне гледката.

— Никак не бяха сигурни, че ще даде желаните резултати — ако това имаш предвид — каза той и се обърна към братята си. — Наложих се да разгледаме много дискове с данни, за да им покажем колко неговорчиви са хората там при нормални условия и как прогресът към космически полети ще бъде драматично забавен или дори напълно спрял, след като мохите ги напуснат.

— Ако наистина ги напуснат — промърмори Джъстин, все още загледан навън.

— Там е въпросът — призна Коруин. — Всъщност, трофтите бяха по-уверени от нас, че това ще стане... но не бяха сигурни в *резултатите* от промяната. Останах с впечатлението, че техните методи на биопрогнозиране са по-добри от нашите.

— Както и всичко друго — съгласи се кисело Джошуа. — Ей... ето ги Алмо и леля Гуен.

— Здравейте — каза им Гуен. — Мислех, че гледате от другия коридор.

— Оттук се виждат по-добре пътниците — обясни Коруин. — Бях започнал да мисля, че вие двамата ще пропуснете събитието.

Пири поклати глава.

— Дойдохме да се сбогуваме. Прогониха всички други, но за нас направиха изключение. Учудващо е с какви привилегии се ползва един герой.

Другите се засмяха — всички, с изключение на Джъстин, който само леко помръдна устни. Все пак беше някакъв прогрес. Раните от неговите грешки — реални или въображаеми — все още се виждаха,

но поне бяха престанали да кървят. Заради брат си Коруин се надяваше, че проектът „Моро“ ще успее.

— Джони ми каза, че си убедил трофтите да ни заемат транспортни кораби за евакуиране на целианците — продължи Пири. — Как го постигна?

Коруин вдигна рамене.

— Всъщност, не беше трудно. Ако квазаманците успеят да излязат в Космоса, балиуите също ще бъдат непосредствено застрашени. За тях самите е изгодно ние да отидем на новите светове и затова ще ни помогнат да се заселим там. Особено като се вземе предвид, че им спестихме разходите за финансиране на една война.

— Тръгват — каза неочаквано Джъстин.

Всички обърнаха глави към прозореца. Колоната от пътници за Кубха — или Ескулини, както официално беше преименувана планетата — вече пресичаше късото разстояние от старата приемна зала на космодрума до чакащия кораб. Близо до началото на колоната Коруин видя родителите си — Крис, прихванала през кръста Джони. И двамата вървяха с твърда стъпка. На път към новия свят...

Зад него Гуен въздъхна.

— Това наистина е неразумно — обади се тя, без да се обръща конкретно към някого. — Да емигрира при неговото състояние... и то към един все още непознат свят.

— Не съм все непознат — напомни ѝ Пири. — Освен това топлият климат там за него ще бъде по-добър от всичко, което може да му предложи цивилизованият авентински свят.

— А и там няма да може да се занимава с политика — промърмори Джъстин.

Коруин погледна към брат си, чудейки се какво знае той за този стар спор между родителите им. Но лицето на Джъстин не разкриваше нищо. „Всъщност, няма значение“, реши Коруин и мислено вдигна рамене. Онова, което имаше значение, бе, че родителите му щяха да прекарат последните две или три години от живота си заедно и далеч от лошите авентински спомени. Далеч от Авентини... и в точно такъв некултурен свят като онзи, в който се бяха влюбили един в друг. „Това е най-доброто, което може да им се случи“, помисли си Коруин. — Надяваше се наистина да е така.

Петимата наблюдаваха как Крис и Джони се качиха на „Менсаана“. После Джошуа тихо въздъхна и протегна шия да погледне към залата.

— Мисля, че излитането ще се вижда по-добре от галерията — каза той и посочи с ръка. — Ще дойде ли някой с мен?

— Разбира се — отговори Гуен. — Хайде, Алмо.

— Виждал съм толкова много излитания, че ще ми стигнат не само за този живот, но и за следващия — измърмори Пири. Въпреки това се остави Гуен да го отведе.

Докато другите се отдалечаваха, Джъстин остана да гледа през прозореца, а Коруин се чудеше дали осъзнава, че е останал. Джъстин се размърда и погледна към коридора.

— Мислиш ли, че някога ще се съберат? — попита той.

— Кой... Алмо и леля Гуен ли? — Коруин вдигна рамене. — Не зная. Предполагам, че ще зависи от това дали Алмо ще се съгласи някога да се откаже от отговорностите си на кобра, за да приеме друг човек в живота си. По-добре знаеш от мен колко сериозно се отнася той към своите задължения.

— Да. — Джъстин замълча. — Ти разбираш, че ако планът не успее... е, татко ще умре, преди квазаманците да намерят новите светове, но мама може би ще е жива.

Коруин въздъхна.

— Не зная, Джъстин. Но ако мохите наистина напуснат квазаманците, няма да има нищо, което може да ги сплоти в един общ фронт — нито война, нито каквото и да е друго. Особено като се има предвид, че ще трябва да мине известно време, докато свикнат с новата обстановка. А ако се разкъсат на по-малки щати или фракции, те вероятно ще имат нужда да установят с нас търговски обмен, вместо да ни нападнат.

Джъстин поклати скептично глава.

— Ти забравяш какви са. Аз съм ги виждал, Коруин, и зная, че те ще запазят лошите си чувства към нас, докато свят светува. Омразата и страхът ще ги сплотяват срещу нас, независимо от конкуренцията, която ще възникне.

— Може би — кимна Коруин. — Но само ако нивото на тяхната параноя се запази така високо, както е сега.

— А какво може да го промени? — избухна Джъстин и на лицето му се изписа недоверие. — Да не би да имаш предвид мохите?

— А защо не? Ние знаем, че когато пожелаят, те могат да усилят човешките емоции.

— Но какво ще спечелят птиците, ако подтикнат своите ловци към риск?

— Е... — Коруин сви устни в усмивка. — Ако си убеден, че Вселената е готова да те приеме, къде би предпочел да живееш? В град сред равнината или в някое село сред горите?

Джъстин отвори уста, примигна... и изведнъж се засмя.

— Не вярвам.

— Добре де, възможно е да греша — вдигна рамене Коруин. — Но може би след две поколения квазаманците ще станат напълно приемливо общество, съзряло за търговия и дипломация.

— Във всеки случай, нищо не пречи да се надяваме — отвърна Джъстин и пак се обърна към прозореца. — Толкова тежко е, когато възрастни хора напускат семейното огнище.

Коруин сложи ръка на рамото на брат си.

— Ще липсват на всички ни — каза тихо той. — Но... е, те са достатъчно зрели, за да решават сами как да устроят собствения си живот. Хайде да отидем при другите. Единствено семейството може да помогне в такива тежки моменти.

Двамата тръгнаха по коридора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.